

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΑΝΤΡΕΑ ΚΡΙΤΣΟΤΑΚΗ
ΣΕΛ. 21-23

ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ, ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ, ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ, ΣΤΑ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ, ΣΤΟ R-CAMPING, ΣΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ, ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ

Η Παλαιστίνη είναι παντού

ΣΕΛ. 28-29, 30-31

Η διεθνής αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, με τη μαζικότητα της, τον παγκόσμιο χαρακτήρα της, την χρονική της διάρκεια και αντοχή, την μαχητικότητα και το ριζοσπαστισμό της, έχει αναδειχθεί σε κορυφαία μάχη της εποχής μας.

Μετά την ιστορική επιχείρηση της Παλαιστινιακής Αντίστασης στις 7 Οκτώβρη και τον επακό-

λουθο πόλεμο εξολόθρευσης που εξαπέλυσε το Κράτος του Ισραήλ ενάντια στο λαό της Γάζας, η Παλαιστινιακή Υπόθεση επανήλθε στο κέντρο του διεθνούς κοινωνικού και πολιτικού αγώνα.

Και όπως συνέβη και σε άλλες αντίστοιχες στιγμές στην ιστορία, αυτή η Υπόθεση παρακινεί σε δράση πλατιές κοινωνικές δυνάμεις, που την αναγνωρίζουν και την αγκαλιάζουν σαν δική τους.

Όχι άδικα, ούτε τυχαία. Ο ιδιαίτερος ρόλος του σιωνιστικού κράτους στη Μέση Ανατολή αλλά και ευρύτερα στο διεθνές διακρατικό σύστημα, η ξεχωριστή θέση του στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, έχουν ιστορικά καταστήσει την πάλη εναντίον του ως αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την αποικιοκρατία, την καταπίεση, την άδικη καπιταλιστική «σταθερότητα».

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

Ο ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΣ λαός είχε την γεωγραφική ατυχία να είναι το θύμα του σιωνιστικού σχεδίου, με αποτέλεσμα ο αγώνας του για αυτοδιάθεση, ελευθερία, δικαιοσύνη να έχει να αντιμετωπίσει τους διεθνείς «θεούς και δαίμονες» που στηρίζουν ή ανέχονται το Κράτος του Ισραήλ, γιατί τους είναι πολύτιμο. Όπως το έθεσε ένας Παλαιστίνιος σύντροφος σε μια από τις πολλές εκδηλώσεις αυτών των μηνών: Δεν είμαστε εμείς ξεχωριστός λαός, απλά έχουμε ξεχωριστό αντίπαλο.

ΑΛΛΑ Ο ΛΑΟΣ αυτός ξεχωρίζει γιατί αρνείται επί δεκαετίες να εξαφανιστεί από το χάρτη και συνεχίζει επί δεκαετίες να αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του. Αυτή η «ακλόνητη επιμονή», όπως -πολύ φτωχά και λειψά- θα μετέφραζε ίσως κανείς το «σομούντ», έκανε τους Παλαιστίνιους μια εμπροσθοφυλακή του διεθνούς αγώνα αλλά και παράδειγμα που εμπνέει όλα τα θύματα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

ΣΥΜΜΕΤΡΙΚΑ, ο «παγκόσμιος» ρόλος του Κράτους του Ισραήλ προκάλεσε μια «παγκοσμιοποίηση» της θέσης της Παλαιστινιακής Αντίστασης.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ θα θυμούνται τις ιδιαίτερες σχέσεις του σιωνιστικού κράτους με ρατσιστικά και αποικιακά κράτη της Αφρικής, με τις δικτατορίες της Λατινικής Αμερικής, την προθυμία του να αναλάβει «βρώμικες» δουλειές με τις οποίες δεν ήθελαν να λερώσουν τα χέρια τους τα συμμαχικά του κράτη στον «πολιτισμένο κόσμο».

ΟΙ ΝΕΟΤΕΡΕΣ εξοικειώνονται με τον «πρωτοπόρο» ρόλο του Κράτους του Ισραήλ στην ανάπτυξη κι εξαγωγή τεχνολογιών παρακολούθησης (Predator και λοιπά λογισμικά), τεχνικών επιτήρησης πληθυσμών και συνόρων (drones, θερμοκάμερες κ.ά.), στην πολεμική «τεχνολογία αιχμής», στην κατασταλτική διαχείριση πλήθους (χημικά κλπ). Όλα αυτά «δοκιμάζονται» πάνω στον παλαιστινιακό λαό -και ιδιαίτερα στη Γάζα- πριν εξαχθούν σε όλο τον πλανήτη -για την παρακολούθηση πολιτικών αντιπάλων, για την ενίσχυση του οπλοστασίου και των μεθόδων της αστυνομίας, για το κυνήγι μεταναστών και προσφύγων, για την αντιμετώπιση «εσωτερικών εχθρών», για την εδραίωση του милитарισμού και τις εξοπλιστικές κούρσες.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ νομιμοποίηση όλων αυτών αντλεί από την προπαγάνδα περί «μοναδικής δημοκρατίας στη Μέση Ανατολή», περί «προκεχωρημένου φυλακίου του πολιτισμού», απέναντι σε μια θάλασσα «καθυστέρησης» και «βαρβαρότητας».

ΤΟ «ΡΟΖ ΞΕΠΛΥΜΑ», η ισλαμοφοβία και ο όχι-τόσο συγκαλυμμένος ρατσισμός, η επίκληση στην ανωτερότητα των φιλελεύθερων «αξιών» που φτιασιδώνουν και κρύβουν από πίσω τους αυταρχισμό και ανισότητα, είναι ιδεολογικοπολιτικές επιλογές που επίσης «συνδέουν» το Κράτος του Ισραήλ και την προπαγάνδα του με όσα έχουμε να αντιμετωπίσουμε ιδεολογικά κι εμείς στα (δυτικά κυρίως) κράτη.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ αυτούς τους λόγους, λέγεται συχνά ότι «ο αγώνας για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, απελευθερώνει κι εμάς». Ή αντίστροφα ότι «για να απελευθερωθεί η Παλαιστίνη, πρέπει να απελευθερωθούμε όλοι».

ΜΕ ΑΥΤΗ την επίγνωση, σήμερα η Παλαιστινιακή Υπόθεση αγκαλιάζεται διεθνώς από τη φοιτητική νεολαία με την αντιαποικιακή ευαισθησία, από το Black Lives Matter της πάλης ενάντια στη «λευκή ανωτερότητα», από τον διαθεματικό φεμινισμό, από τα «Queers for Palestine», από το νέο οικολογικό κίνημα (Extinction Rebellion, Γκρέτα Τούνμπεργκ κ.ά.), από συνδικάτα σε κλάδους όπως οι μεταφορές και η ενέργεια, από αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις, από πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς με αναφορά στο διεθνισμό και τον αντικαπιταλισμό. Η Παλαιστινιακή σημαία γίνεται σύμβολο κάθε αγώνα για δικαιοσύνη και απελευθέρωση.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, οι σημαίες της Παλαιστίνης υψώθηκαν στα πανεπιστήμια σε πολλούς ακτιβισμούς. Πρέπει να ξαναυψωθούν, σε έναν αγώνα μέσα στις σχολές, όπου η φοιτητική Αριστερά καλείται -ενώνοντας τις μεγάλες δυνάμεις που κατέγραψε κατακερματισμένη- να αποδείξει τη χρησιμότητα της ισχυρής της παρουσίας. Δίνοντας αγώνα για το δικαίωμα στην πολιτική συζήτηση και δράση ενάντια στην απόπειρα αυταρχικής «αποστείρωσης» των πανεπιστημίων, δίνοντας αγώνας ενάντια στη σύνδεση της έρευνας με την «αγορά», που σήμερα αναδεικνύεται και πολλαπλά συνένοχη με μια γενοκτονία.

ΟΙ ΣΗΜΑΙΕΣ της Παλαιστίνης θα εμφανιστούν στο Athens Pride και στο Europride

στη Θεσσαλονίκη, επιδιώκοντας να εκφράσουν όσους, όσες κι όσα θέλουν να διαδηλώσουν περήφανα, αλλά αποστρέφονται το «ροζ πλυντήριο», πιστεύουν στην αλληλεγγύη μεταξύ καταπιεσμένων, εμπνέονται από το «No pride in genocide!».

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ θα έχει ξεχωριστή θέση φέτος στις συζητήσεις πολλών αντιρατσιστικών φεστιβάλ του καλοκαιριού. Δεν γίνεται διαφορετικά σε γεγονότα όπου θα συγκεντρωθεί να συζητήσει ο κόσμος των κινημάτων, που αναφέρεται στις αξίες της αλληλεγγύης και της πάλης ενάντια στις καταπίεσεις. Με εμβληματικό το σύνθημα του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Αθήνας: «Από τον Πύλο ως την Παλαιστίνη - Δεν Υπάρχει Ειρήνη Χωρίς Δικαιοσύνη!».

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ μπορεί να αποτελέσει αναμφίβολα κριτήριο για πολύ κόσμο της Αριστεράς, που πηγαίνει αμήχανα προς τις κάλπες των ευρωεκλογών, και καλείται να «μαυρίσει» (παλιούς και νέους) φίλους του Ισραήλ, να στείλει μήνυμα αποδοκιμασίας στην συνένοχη πολιτική της ΕΕ, να ενισχύσει τις δυνάμεις που τοποθετούνται διαχρονικά και αυθεντικά στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ για την αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση, η πολιτικοποίηση του ριζοσπαστισμού που κινείται σήμερα ενάντια στη γενοκτονία, επίσης πρέπει να διαπεράσει όλη τη δραστηριότητά μας. Από το φετινό R-Camping το καλοκαίρι, που γίνεται με σύνθημα «From the River to the Sea...», μέχρι το Φεμινιστικό Φεστιβάλ του Σεπτέμβρη, που θα απευθυνθεί (και) σε όσες θέλουν να ζήσουν ως ελεύθερες γυναίκες και να δουν ελεύθερη την Παλαιστίνη.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ όλη την ερχόμενη περίοδο, οι δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πρέπει να συνεχιστούν και να διευρυνθούν, κλιμακώνοντας την πίεση για απομόνωση του Ισραήλ, στηρίζοντας την Παλαιστινιακή Αντίσταση «ως τη λευτεριά».

ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ εξαφανίσουν την Παλαιστίνη από το χάρτη και να ενταφιάσουν την Αντίσταση που με την επιμονή της ενάντια σε όλα τα προγνωστικά, εμπνέει όλα τα κινήματα για απελευθέρωση. Αντίστοιχη πρέπει να είναι η απάντησή μας. Όχι μόνο δεν εξαφανίζεται: Η Παλαιστίνη είναι παντού!

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

Ευρωεκλογές 2024

Για ένα εργατικό-διεθνιστικό-αριστερό ΟΧΙ στην ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου, του ρατσισμού

Της Μαρίας Μπόλαρη

Οι ευρωεκλογές του 2024 είναι από τις πιο βουβές, υπόκωφες και υποτονικές στη σύγχρονη πολιτική ιστορία. Παρά την οργή και τη διευρυμένη δυσαρέσκεια απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, η αποχή αναμένεται να πάρει διαστάσεις ρεκόρ. Και θα αφορά κυρίως την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αυτή η διαπίστωση αρκεί για να μιλά κανείς ήδη για την προφανή αποτυχία της πολιτικής «αντιπολίτευσης» στην πλατιά κλίμακα, την αποτυχία κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ.

Το φαινόμενο είναι πανευρωπαϊκό. Σύσσωμος ο «σοβαρός» Τύπος εντοπίζει την αντίφαση ότι την ώρα που η ΕΕ βρίσκεται μπροστά σε κρίσιμες και καθοριστικές αποφάσεις, το πολιτικό ενδιαφέρον των μαζών για την εκλογή των ευρωηγεσιών βυθίζεται στο ναδίρ. Σε όλες τις χώρες της Ένωσης, το ποσοστό συμμετοχής θα περιοριστεί στο (περίπου) 50%. Είναι αποτέλεσμα μιας απολύτως δικαιολογημένης απέχθειας του κόσμου απέναντι στην ΕΕ, που έχει αποδειχθεί ένα αντιδραστικό συντονιστικό «επιτελείο» των αντεργατικών και αντικοινωνικών πολιτικών αποφάσεων. Όμως όχι μόνο: είναι σαφές ότι οι καθεστωτικές δυνάμεις, τόσο στις χώρες-μέλη, όσο και σε ενωσιακό επίπεδο, χτίζουν συνειδητά την απώθηση μεγάλου τμήματος των εργατικών-λαϊκών μαζών στο περιθώριο των πολιτικών διεργασιών, συμπεριλαμβανομένων των εκλογικών αποφάσεων.

Αυτή η αντιδημοκρατική κατρακύλα είναι η κατάρρευση του τελευταίου φύλλου συκής που είχε απομείνει στον μύθο της «προοδευτικής ΕΕ». Είναι η κατάρρευση της κυρίαρχης υπόσχεσης των «μεγάλων» πολιτικών ηγεσιών της δεκαετίας του '70, που ισχυριζόταν ότι η συγκρότηση και η διεύρυνση της ΕΕ θα αποτελούσε ένα θρίαμβο της «πολιτικής δημοκρατίας», τόσο απέναντι στην ακροδεξιά (στην εποχή των δικτατοριών στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στην Πορτογαλία) όσο και απέναντι στον «ολοκληρωτισμό» των καθεστώτων του Ανατολικού Μπλοκ. Αντίθετα, στις ευρωεκλογές του 2024

θα διαπιστωθεί η εκτίναξη της δύναμης της σοβινιστικής-ρατσιστικής-σεξιστικής ακροδεξιάς, μέσα στον ίδιο τον «οργανισμό» της ΕΕ. Σήμερα, η Λεπέν και η Μελόνι ανταγωνίζονται πλέον για το ποια θα είναι η κρυπτο-φασιστική δύναμη που θα αποτελέσει τον σύμμαχο της ευρωπαϊκής Δεξιάς, με στόχο να διασφαλιστεί ένα «σιδερένιο χέρι» που θα κουμαντάρει την ΕΕ σε όλα τα επίπεδα.

Η Ευρώπη φρούριο

Ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός (ο καπιταλισμός στο ανώτατο, μέχρι σήμερα, «στάδιο» ανάπτυξης του) δεν είναι ένας «χάρτινος τίγρης». Επειδή πληθαίνουν οι επιφανειακές αναλύσεις που προβλέπουν μια σύντομη «κατάρρευση» της ΕΕ μέσα στο διεθνή ανταγωνισμό, ας θυμίσουμε κάποια βασικά στοιχεία. Σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας (2022) η αξία της ετήσιας παραγωγής στις ΗΠΑ υπολογίζεται στα 23 τρισ. δολάρια, της Κίνας στα 17,4 τρισ. δολάρια (μετά από μια εκρηκτικά εικοσαετία ανάπτυξης, αφού το 2002 ξεκινούσε από τα 1,7 τρισ. δολάρια) και της ΕΕ στα 17 τρισ. δολάρια. Οι σεναριολογίες περί της «κατάρρευσης» (ή της «ταχύτατης υποβάθμισης») του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού έγιναν της μόδας για να «νομιμοποιηθούν» τα επιθετικά αντικοινωνικά μέτρα ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου, που επεξεργάζονται όλες οι κυβερνήσεις των χωρών-μελών, αλλά και τα διεθνή όργανα της ΕΕ.

Ο καπιταλισμός στην Ευρώπη, όπως και παγκόσμια, αντιμετωπίζει σοβαρότατα προβλήματα. Η επιδείνωση όλων των οικονομικών μεγεθών έχει ανοίξει τη συζήτηση για το αν η προοπτική είναι μια περίοδος «μακράς στασιμότητας» ή μιας «απότομης προσγείωσης» σε νέα κρίση, ανάλογη με εκείνη του 2007-08. Όμως αυτό αφορά επίσης στις ΗΠΑ, την Κίνα (όπου οι ρυθμοί ανάπτυξης έχουν «στομάσει»), την Ιαπωνία κ.ά. Μοναδική εξαίρεση μοιάζει η Ινδία που, όμως, «ξεκινά» από πολύ χαμηλότερη βάση ανάπτυξης, περίπου ανάλογη με εκείνη της Κίνας πριν 20 χρόνια.

Σε αυτήν τη συνθήκη, οι κυρίαρχες τάξεις ενοποιούνται σε μια στρατη-

γική: την αύξηση της εκμετάλλευσης του εργαζόμενου κόσμου. Αυτό καθορίζει όλα τα πεδία της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Στη Γερμανία, το ποσοστό των εργατών που ζουν κοντά στα επίσημα όρια της φτώχειας έγινε το 2023, για πρώτη φορά, πλειοψηφικό. Στη Γαλλία, με το υψηλότερο επίπεδο δημόσιας περίθαλψης στην Ευρώπη, ο υπουργός Οικονομικών του Μακρόν προειδοποιεί ότι ως το 2030 «το κράτος δεν θα μπορεί να εγγυάται το κόστος αντιμετώπισης ενός σοβαρού προβλήματος υγείας». Στην Ελλάδα των πετσοκομμένων συντάξεων, ο Γεωργιάδης (ως υπουργός Εργασίας) προειδοποίησε ότι «το σημερινό επίπεδο των συντάξεων δεν μπορεί να θεωρείται εγγυημένο μετά το 2027, και σίγουρα όχι μετά το 2030». Ο κόσμος μας και ειδικά το εργατικό κίνημα θα πρέπει να προετοιμαστεί, θα πρέπει

Την ίδια στιγμή, η Ευρώπη εξοπλίζεται. Όπως και στο σύνολο της οικονομικής δυναμικής, έτσι και στο ζήτημα των όπλων, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης του ευρωπαϊκού милитарισμού.

να βρει τη δύναμη για να αντιμετωπίσει μια γενικευμένη πολιτική αντιμεταρρυθμίσεων, μια πολιτική κυριολεκτικά αιματηρή.

Την ίδια στιγμή, η Ευρώπη εξοπλίζεται. Όπως και στο σύνολο της οικονομικής δυναμικής, έτσι και στο ζήτημα των όπλων, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης του ευρωπαϊκού милитарισμού. Το 2023, οι συγκεκριμένες πολεμικές δαπάνες της Γερμανίας (100 δισ. ευρώ) ξεπέρασαν τις αντίστοιχες της εμπόλεμης Ρωσίας (96 δισ. ευρώ). Στο σύνολο της ΕΕ οι πολεμικές δαπάνες εκτινάχθηκαν στο ρεκόρ των 240 δισ. ευρώ! Και αυτά είναι μόνο οι «φανερές», οι εγκεκριμένες δαπάνες... Για παράδειγμα, το κολοσσιαίο πυρηνικό πρόγραμμα

του Μακρόν, που μετατρέπει σταδιακά τη Γαλλία σε κυρίαρχη εξαγωγική δύναμη ενέργειας, έχει ως «κρυφή» (αλλά όχι δευτερεύουσα) πτυχή την σημαντική ενίσχυση της γαλλικής δυνατότητας στα πυρηνικά όπλα. Και ως γνωστός, όποιος υπερεξοπλίζεται μπαίνει και στον πειρασμό να αναζητά αποδείξεις για την αξία των όπλων. Αυτό είναι ολοφάνερο στους λεονταρισμούς των Ευρωπαίων στο ουκρανικό μέτωπο, όπου παίζεται στα ζάρια το φρικιαστικό ενδεχόμενο μιας επέκτασης και κλιμακώσης (ακόμα και πυρηνικής...) του πολέμου. Όμως είναι πραγματικό και στη σφαγή στην Παλαιστίνη, με την ενίσχυση του Κράτους του Ισραήλ με όπλα, πολεμοφόδια και τεχνολογίες καταστολής. Αυτή είναι η υλική βάση που έχει κάνει τις κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Γερμανίας να ποινικοποιούν κάθε έννοια αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους.

Οι οικονομίες της Ευρωζώνης χρειάζονται πολλά περισσότερα εργατικά χέρια από όσα έχουν διαθέσιμα σε σταθερή βάση. Χρειάζονται τη δουλειά των μεταναστών. Όμως επιδιώκουν να διαθέτουν ένα τμήμα εργατικού δυναμικού πιο κακοπληρωμένο από το ντόπιο, πιο απροστάτευτο και πιο αδύναμο. Και ταυτόχρονα επιδιώκουν να ενισχύουν τις διασπάσεις μέσα στον κόσμο της εργασίας, να παρουσιάζουν έναν «αποδιοπομπαίο τράγο» στον οποίο να αποδίδονται όλα τα δεινά που μαστίζουν τους ντόπιους εργάτες στην εποχή των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Αυτή είναι η πραγματική βάση του «μεταναστευτικού» που είναι, λέει, «σοβαρό πρόβλημα». Και αυτό το έργο διεκπεραιώνει η ανάπτυξη του ρατσισμού, που έχει γίνει μια επικίνδυνη μάστιγα σε όλες τις χώρες μέλη της ΕΕ. Με στόχο να διασφαλίζονται τα αναγκαία για τους καπιταλιστές εργατικά χέρια μέσα από τις «δικρατικές συμφωνίες», αλλά και οι κυβερνήσεις και οι κρατικοί θεσμοί να εμπεδώνουν τη ρατσιστική ιδεολογικοπολιτική στροφή, μετατρέποντας τα ευρωπαϊκά σύνορα σε «τείχος» και τις θάλασσες σε υγρούς μαζικούς τάφους προσφύγων και μεταναστών.

(συνέχεια σελ. 4)

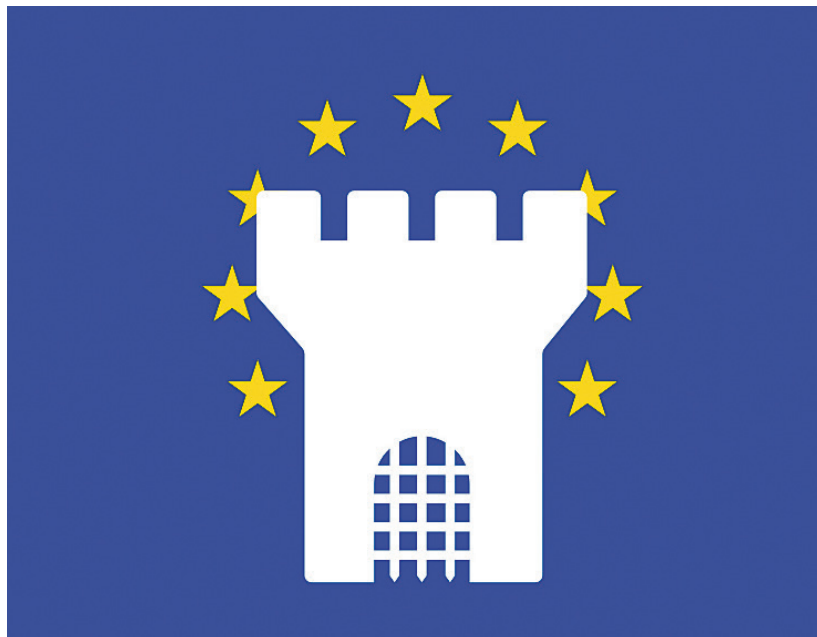
Για ένα εργατικό-διεθνιστικό-αριστερό ΟΧΙ στην ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου, του ρατσισμού

(συνέχεια από σελ. 3)

Η ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ των κυρίαρχων τάξεων, των κυβερνήσεων και των θεσμών, έχει καθορίσει μεγάλο τμήμα των πολιτικών δυνάμεων: την πρώην ρεπουμπλικανική Δεξιά, το φιλελεύθερο «κέντρο», ακόμα και τη σοσιαλδημοκρατία. Ο ηγέτης των Εργατικών στη Βρετανία, Κιρ Στράμερ, δήλωσε πρόσφατα την προσχώρηση του κόμματός του στις πολιτικές «εθνικής προτεραιότητας», υπογραμμίζοντας ότι δεν βλέπει τίποτα αρνητικό στην άποψη που λέει ότι οι βασικές κοινωνικές προστασίες και τα εργατικά δικαιώματα πρέπει να διασφαλίζονται «πρώτα στους Βρετανούς εργάτες». Αυτήν τη δήλωση, που κάποτε θα οδηγούσε στη διαγραφή του, σήμερα ο Στράμερ την κάνει «σημαία» του Εργατικού Κόμματος στην προεκλογική αντιπαράθεση με τους Συντηρητικούς.

Σε αυτήν τη βάση πρέπει να γίνει κατανοητή η εκρηκτική άνοδος της ακροδεξιάς. Τα ρατσιστικά-εθνικιστικά κόμματα μαζεύουν σήμερα τους καρπούς που έσπειραν οι κυβερνήσεις, οι θεσμοί, η Κομισιόν.

Σε πείσμα μιας δημαγωγίας που ερμηνεύει την ακροδεξιά ως «αντισυστημικό» φαινόμενο, είναι κυριολεκτικά εντυπωσιακή η πλήρης προσαρμογή της ακροδεξιάς στις συστημικές επιλογές. Οι Λεπέν και Μελόνι είναι από καιρό στην πρώτη γραμμή της υποστήριξης των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, προσθέτοντας πινελιές «εθνικής προτεραιότητας» και απαιτήσεις για ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής. Αυτοί οι απόγονοι του ιστορικού αντισημιτισμού είναι σήμερα οι καλύτεροι φίλοι του Ισραήλ, στον πόλεμό τους ενάντια στον «ισλαμο-φασισμό» και τον «ισλαμο-αριστερισμό». Ο Αμικάι Τσίκλι, υπουργός του Νετανιάχου στον τομέα «Διασπορά και Αγώνας κατά του Αντισημιτισμού» (!) ήταν ο κεντρικός ομιλητής στο ευρωπαϊκό συνέδριο που οργάνωσε το φασιστικό Vox στη Μαδρίτη, κατά της αναγνώρισης κράτους των Παλαιστινίων. Τον καταχειροκρότησαν στην αίθουσα η Μαρίν Λεπέν, αλλά και οι ναζήδες μέσα στο Vox, που αρνούνται το Ολοκαύτωμα και επί Φράνκο οργάνωναν τις επιθέσεις στα εβραϊκά μαγαζιά και σπίτια.

Ενδεικτικό των προοπτικών εισόδου της ακροδεξιάς στο σύστημα ηγεσίας της ΕΕ είναι ότι η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν αφήνει ορθάνοιχτη την προοπτική στήριξης της υποψηφιότητάς της για την Προεδρία της Κομισιόν, από (τουλάχιστον) «ένα τμήμα της ακροδεξιάς». Πρόκειται για το ECR της Τζόρτζια Μελόνι, εάν και εφόσον «τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών το καταστήσουν αναγκαίο». Η Μαρίν Λεπέν έτρεξε να προλάβει το τρένο, δηλώνοντας ότι αν χρειαστεί μπορεί να επιτύχει εκκαθαρίσεις μέσα στο δικό της ευρωπαϊκό «κόμμα» (ID). Το «αγκάθι» είναι η γερμανική AfD που, κατά την Φον ντερ Λάιεν και τη γερμανική Δεξιά, καθορίζονται από τις φιλικές σχέσεις με τη Ρωσία του Πούτιν.

Η καταγραφή της ενίσχυσης της ακροδεξιάς στις ευρωεκλογές θα έχει πολιτικές συνέπειες. Θα έχουμε απέναντί μας ένα σκληρότερο συσχετισμό δύναμης σε όλα τα επίπεδα συγκρότησης και λειτουργίας της ΕΕ. Και αυτό θα επιταχύνει την μετατόπιση προς τα δεξιά και όλων των «ενδιάμεσων» δυνάμεων. Η κατάσταση στη Γαλλία είναι μια σοβαρή προειδοποίηση: το φιλελεύθερο «κέντρο» του Μακρόν ισχυρίζεται ότι προσπαθεί, τάχα, να περιορίσει την άνοδο της Λεπέν, μετατοπιζόμενο όλο και πιο γρήγορα προς τις θέσεις... της Λεπέν! Αυτή η κατάσταση ανεβάζει τις απαιτήσεις για μια πιο προωθημένη και καθαρή στρατηγική και τακτική της Αριστεράς στο ζή-

τημα της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Το Brexit απέδειξε ότι δεν είναι αρκετή μια γενικόλογη αναφορά στην προοπτική μιας κάποιας «ρήξης-αποδέσμευσης». Στη Βρετανία, μέσα στις γραμμές ενός από τα ισχυρότερα και πιο έμπειρα αστικά κόμματα στην Ευρώπη, επικράτησε το ρεύμα υπέρ μιας «ρήξης-αποδέσμευσης» από τη σκοπιά της κυριαρχίας του βρετανικού καπιταλισμού, των δικών του αυτόνομων συμφερόντων μέσα στους ανταγωνισμούς, με επιδίωξη μιας ταχύτατης δικής του ανάπτυξης. Σήμερα γνωρίζουμε ότι δεν υπήρχε τίποτα το «προοδευτικό» στην απόφαση τμήματος της βρετανικής αστικής τάξης να στηρίξει την επιλογή για Brexit.

Η ανάγκη για διαφοροποίηση από κάθε εκδοχή «σουβερεινισμού» και εθνικού προστατευτισμού γίνεται πιο επιτακτική μέσα στις συνθήκες ενίσχυσης της ακροδεξιάς. Που χρησιμοποιεί αυτές τις δύο ιδεολογικές αναφορές και πολιτικές παραδόσεις για να στηρίξει την «αντιπολίτευσή της», αλλά και τους συμβιβασμούς μέσα στην ΕΕ, μέσω των συνθημάτων για επιστροφή σε «μια Ευρώπη των εθνών» και τις πολιτικές της «εθνικής προτεραιότητας» σε κάθε χώρα.

Το ΟΧΙ στην ΕΕ των καπιταλιστών θέλουμε να ακουστεί δυνατά και καθαρά. Όμως πρέπει να έχει συγκεκριμένο ταξικό και πολιτικό «χρώμα». Πρέπει να είναι ένα ΟΧΙ από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων,

που διαφέρει από τη σκοπιά της αναζήτησης μιας υποθετικά ταχύτερης (καπιταλιστικής) ανάπτυξης. Πρέπει να είναι ένα ΟΧΙ αριστερό, από τη σκοπιά του σοσιαλισμού και των δικών του απαντήσεων στον εθνικισμό, στο ρατσισμό και στον πόλεμο, και γι' αυτό πρέπει να είναι ένα ΟΧΙ διεθνιστικό. Αυτή η ιστορική μάχη βρίσκεται μπροστά στις εργατικές τάξεις και τους λαούς της ηπείρου και θα αφορά μια παρατεταμένη περίοδο.

Σε ποιο σημείο της πορείας βρισκόμαστε σήμερα; Οι ευρωεκλογές θα καταγράψουν τις υποχωρήσεις των τελευταίων χρόνων. Δεν είμαστε στο σημείο «2015», όπου μια πολιτική ανατροπή στην Ελλάδα θα μπορούσε να συμπαρασύρει την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία κ.ο.κ., δημιουργώντας τον εφιάλτη του Σόιμπλε, που έβλεπε πολύ καθαρότερα από τον Τσίπρα τον κίνδυνο της «μετάδοσης» του ιού της κοινωνικής και πολιτικής ανταρσίας σε όλο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Αυτοί οι εφιάλτες «γιατρεύτηκαν» μέσα από τις αποφάσεις της πλειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ και την υπογραφή του μνημονίου 3, που είχαν παραλυτικές συνέπειες για τα κινήματα και τη ριζοσπαστική Αριστερά σε πεδίο κατά πολύ πλατύτερο από την Ελλάδα.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά στην υποχρέωση συστημικής αντίστασης στις συγκεκριμένες πολιτικές των ευρωηγέσεων και των εθνικών κυβερνήσεων, αντίστασης που πρέπει να ξεδιπλωθεί χωρίς αυταπάτες για τις απατηλές υποσχέσεις της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης». Και η αντίσταση αυτή θα πρέπει να περιλαμβάνει τη συστημική προσπάθεια για την οικοδόμηση ξανά των διεθνιστικών σχέσεων με τα ανάλογα τμήματα των αγώνων σε κάθε γωνιά της ηπείρου.

Στις αρχές του 21ού αιώνα, υπήρξε μια σημαντική ανάταση των αγώνων και της Αριστεράς. Την άνοιξε ο μεγάλος απεργιακός Δεκέμβρης του 1995 στη Γαλλία και την επιτάχυνε το Σιάτλ, η Γένοβα, η Φλωρεντία, δημιουργώντας ένα νέο ανοδικό κύκλο. Σήμερα, σε συνθήκες πολύ πιεστικές, έχουμε ξανά ανάγκη για έναν ανάλογο ανοδικό κύκλο αγώνων.

Προς αυτήν την κατεύθυνση θα πρέπει να εργαστούμε ακούραστα όλοι και όλες.

Μπροστά στα συνέδρια των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών

Του Άκη Σωτηρόπουλου,
καθηγητή, μέλους της ΕΕ
της ΑΔΕΔΥ

Ολοκληρώνονται αυτές τις μέρες οι διαδικασίες εκλογής αντιπροσώπων των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ για τα συνέδρια των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών ΟΛΜΕ και ΔΟΕ.

Πρόκειται για πολύ σημαντικές συνδικαλιστικές διαδικασίες, καθώς στα συνέδρια αυτά λαμβάνονται αποφάσεις που δεσμεύουν τον κλάδο τουλάχιστον για την επόμενη διετία, και από εκεί εκλέγονται και τα Δ.Σ. των ομοσπονδιών.

Είναι δεδομένο ότι την προηγούμενη διετία οι πλειοψηφίες στα Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ (ΔΑΚΕ, ΠΕΚ-ΔΗΣΥ, ΣΥΝΕΚ-ΔΙΚΤΥΟ) δέχτηκαν πολύ μεγάλη κριτική για τα πεπραγμένα τους σε ό,τι αφορά την αξιολόγηση αλλά και τη γενικότερη κινηματική ανομβρία στην οποία οδήγησαν με τις (μη) αποφάσεις τους τον εκπαιδευτικό κλάδο.

Ειδικότερα σε ό,τι αφορά την ΟΛΜΕ, η πλειοψηφία ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ επέλεξε με τη συνδρομή και της ΑΣΕ να αντιμετωπίσει με πολύ πρόχειρο τρόπο, και κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, την αυτοαξιολόγηση, με τα ενιαία κείμενα. Η απόφαση λήφθηκε χωρίς ουσιαστική προετοιμασία, τη στιγμή που η συντριπτική πλειονότητα των σχολικών μονάδων είχε μπει στην αυτοαξιολόγηση, αφού ως τότε δεν υπήρχε συνδικαλιστική κάλυψη. Σε ό,τι αφορά την ατομική αξιολόγηση δόθηκε πιο οργανωμένα η μάχη, αφού για ένα μεγάλο διάστημα το υπουργείο δεν προσέβαλε δικαστικά την απεργία-αποχή. Από τη στιγμή, όμως, που η απεργία κρίθηκε παράνομη, πέρασε αρκετά μεγάλο διάστημα μέχρι να αποφασιστούν διαδοχικές επαναπροκηρύξεις είτε από την ΟΛΜΕ είτε από την ΑΔΕΔΥ. Αντίστοιχα στη ΔΟΕ η αυτοαξιολόγηση αντιμετωπίστηκε αρκετά οργανωμένα με τα ενιαία κείμενα, αλλά με την ατομική αξιολόγηση έγινε περίπου ό,τι και στην ΟΛΜΕ. Μάλιστα, αν δεν υπήρχαν οι μαζικές γενικές συνελεύσεις σε όλους σχεδόν τους ΣΕΠΕ, που επέβαλαν την επαναπροκήρυξη, θα είχαν πέσει οι τίτλοι τέλους που έσπευσαν να προαναγγείλουν ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ και ΔΙΚΤΥΟ, για να ανακρούσουν πρύμνα στη συνέχεια και να αναγκαστούν να

αποφασίσουν την επαναπροκήρυξη. Τέλος, ιδιαίτερη κριτική πρέπει να ασκηθεί στις πλειοψηφίες των Δ.Σ. των ομοσπονδιών που δεν στήριξαν τα πρωτοβάθμια σωματεία που πήραν τον αγώνα κατά της αξιολόγησης στα χέρια τους και προκήρυξαν απεργία αποχή, κρατώντας τη φλόγα της μάχης αναμμένη σε στιγμές που οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες δεν είχαν άλλη συνδικαλιστική κάλυψη.

Ωστόσο και στα υπόλοιπα αιτήματα του εκπαιδευτικού κλάδου (μισθοί, ακρίβεια, αναπληρωτές, σύστημα διορισμών, τεχνική εκπαίδευση, αλλαγές στο Λύκειο, συνδικαλιστικές διώξεις εκπαιδευτικών κλπ) η αντίδραση των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών δεν υπήρξε αντίστοιχη με την ένταση της επίθεσης που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα δύο χρόνια της θητείας των Δ.Σ. δεν προκηρύχτηκε ούτε μία κλαδική πανεκπαιδευτική απεργία και δεν αξιοποιήθηκαν γεγονότα που θα μπορούσαν να προκαλέσουν πίεση στην κυβέρνηση, όπως ο αγώνας των φοιτητών για την υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Ανάγκη αλλαγής συσχετισμών

Όλα αυτά αναδεικνύουν την ανάγκη αλλαγής των συσχετισμών στα Δ.Σ. των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών. Η κυριαρχία των παρατάξεων της ΔΑΚΕ, των ΣΥΝΕΚ/ΔΙΚΤΥΟΥ (ΣΥΡΙΖΑ) και της ΠΕΚ/ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ) απέδειξε όχι μόνο την αδυναμία

τους να αποκρούσουν την αντιλαϊκή αντικειμενική πολιτική της κυβέρνησης, αλλά δυστυχώς σε πολλές περιπτώσεις λειτούργησε και ως παράγοντας που έκανε πιο εύκολο το έργο της εφαρμογής της πολιτικής αυτής. Στον συνδικαλισμό και την πολιτική, η επιτυχία ή η αποτυχία δεν κρίνονται από τις προθέσεις και τον διακηρυκτικό λόγο, αλλά από το κατά πόσο παράγονται πολιτικά γεγονότα με προοπτικές νίκης. Αυτά γεννούν την ελπίδα και εμπνέουν τους εργαζόμενους, και αποτελούν κίνητρο συσπείρωσης στο σωματείο και το συνδικάτο.

Σε αρκετές ΕΛΜΕ και σε πολλούς ΣΕΠΕ η διαδικασία εκλογής των αντιπροσώπων βρίσκεται σε εξέλιξη. Τα πρώτα αποτελέσματα, παρά το γεγονός ότι η συμμετοχή δεν είναι ιδιαίτερα μαζική, δείχνουν ότι υπάρχουν περιθώρια αισιοδοξίας. Τα ποσοστά και οι αντιπρόσωποι των ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ/ΔΙΚΤΥΟΥ και ΠΕΚ/ΔΗΣΥ είναι πιο κάτω σε σχέση με το 2022. Οι δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και της ΑΣΕ (ΠΑΜΕ) εμφανίζονται ενισχυμένες και αυτό μπορεί να φέρει ελπιδοφόρες αλλαγές στους συσχετισμούς δύναμης στα Δ.Σ. Μπορεί επίσης να οδηγήσει και τα συνέδρια στη λήψη αποφάσεων που θα ανοίξουν δρόμους για πραγματικούς αγώνες διεκδίκησης των δικαιωμάτων του κλάδου αλλά και υπεράσπισης του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου.

Αυτό είναι ουσιαστικά το νόημα και το πνεύμα αυτής της εκλογικής

διαδικασίας. Οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες εκπαιδευτικοί θα πρέπει να ενισχύσουν εκείνες τις δυνάμεις που είναι αποφασισμένες να δώσουν αγώνες και να παλέψουν για δυνατά σωματεία και συνδικάτα. Ο κυβερνητικός και γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, μαζί με τους αντεργατικούς-αντισυνδικαλιστικούς νόμους της κυβέρνησης, «κουβαλάει νερό» στον μύλο της αποσυλλογικοποίησης και της ιδιώτευσης, της αποσυσπείρωσης και της αναζήτησης ατομικών λύσεων. Αυτός ο συνδικαλισμός πρέπει να ηττηθεί. Οι νέοι και οι νέες συνάδελφοι και συναδέλφισσες, οι αναπληρωτές και οι αναπληρώτριες που οργάνωναν τη χώρα με το όνειρο ενός μόνιμου διορισμού, οι νεοδιόριστοι και νεοδιόριστες που εκβιάζονται με επαίσχυντο τρόπο να μπουκ στην αξιολόγηση για να μονιμοποιηθούν, όλοι και όλες οι μόνιμοι/ες εκπαιδευτικοί, οφείλουν να διεκδικήσουν ένα άλλο διαφορετικό μοντέλο συνδικαλισμού. Τον συνδικαλισμό που δεν ενδιαφέρεται για θέσεις και αξιώματα, που δεν αποτελεί όχημα εξυπηρέτησης κομματικών σκοπιμοτήτων, που δε στήνει πελατειακά δίκτυα εξυπηρέτησεων. Τον συνδικαλισμό που με ειλικρίνεια, εντιμότητα και ανιδιοτέλεια διεκδικεί και υπερασπίζεται τα δικαιώματά τους, οργανώνει αγώνες, παλεύει για ισχυρά σωματεία και συνδικάτα και κυρίως μπορεί να τους κοιτά με καθαρό βλέμμα στα μάτια.

Κλιμάκωση των εξοπλισμών στην ΕΕ Πολεμικός παροξυσμός... με τον Μητσοτάκη μπροστάρη

Του Σπύρου Αντωνίου

Σε μια Ευρώπη που κυριαρχούν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και η κλιμάκωση των εξοπλισμών, η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των πολεμοχάρων ηγεσιών, που αναζητούν οικονομικά και γεωπολιτικά οφέλη, σε μια συνθήκη που απειλεί την ειρήνη και βάζει σε σοβαρούς κινδύνους τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Στο ότι ζούμε σε μια περίοδο γεμάτη πολεμικές προετοιμασίες συμφωνούν πλέον όλοι οι διεθνείς αναλυτές. Η αύξηση των πολεμικών δαπανών σε όλο τον κόσμο, σύμφωνα με το Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη της Στοκχόλμης (Sipri), μέσα σε έναν χρόνο από το 2022 έως το 2023, εκτοξεύθηκε σε ποσοστό 6,8%. Συγκεκριμένα, ο παγκόσμιος «αμυντικός» προϋπολογισμός έφτασε στο ιστορικό υψηλό των 2,4 τρις. δολαρίων. Σύμφωνα πάντα με το «Sipri» η αύξηση ήταν η υψηλότερη από το 2009.

Τα κράτη επανεξοπλίζονται, οι πολεμικές βιομηχανίες έχουν αυξήσει τους ρυθμούς παραγωγής και ανταγωνίζονται στις εξαγωγικές πωλήσεις. Η παγκόσμια αγορά όπλων, «ηλεκτρισμένη» από τους πολέμους που διεξάγονται αυτή τη στιγμή στον πλανήτη, εμπλουτίζεται και με νέα υλικά καταστροφής. Εκτός από τα drones κάθε τύπου, που πλέον είναι βασικά όπλα στον εξοπλισμό των στρατών, υπερηχητικά όπλα, εργαλεία κυβερνοπροστασίας και κυβερνοεπιθέσεων, εργαλεία πληροφοριακού πολέμου ή προστασίας των δικτύων επικοινωνίας από επιθέσεις, βρίσκονται στο κέντρο της «πραμάτειας» των εμπόρων του θανάτου.

Στον πολεμικό παροξυσμό ακολουθεί και η Ελλάδα με τους εξωφρενικούς εξοπλισμούς. Μόνο το κόστος απόκτησης δύο θόλων, ενός αντι-αεροπορικού και ενός αντι-drone, όπως υποστήριξε σε πρόσφατες δηλώσεις του ο Ν. Δένδιας, ανήλθε σε 2 δισ. ευρώ. Πέρα από τα πανάκριβα F35, τα υποβρύχια και τις φρεγάτες νέας γενιάς. Πρόσφατα μάλιστα ψηφίστηκε στη βουλή η ίδρυση του «Ελληνικού Κέντρου Αμυντικής Καινοτομίας». Ένα

οικοσύστημα στο οποίο θα συμμετέχουν πολεμικές βιομηχανίες, startups, πανεπιστήμια, στρατιωτικές σχολές και ερευνητικά κέντρα, με στόχο την παραγωγή προηγμένης στρατιωτικής τεχνολογίας. Για την ώρα, η Ελλάδα μπαίνει ως συμπαραγωγός στο πρόγραμμα των αμερικανικών φρεγατών νέας κλάσης «Constellation».

Στρατιωτικές δαπάνες

Οι στρατιωτικές δαπάνες των κρατών του NATO θα καταγράψουν φέτος άλλο ένα ρεκόρ, ενώ είχε προηγηθεί μια άνευ προηγουμένου αύξηση 11% το 2023. Οι στρατιωτικές δαπάνες της ΕΕ σχεδόν διπλασιάστηκαν την πενταετία 2019-2023 και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Άμυνας (EDF) προβλέπει χρηματοδοτήσεις που ξεπερνούν τα 5,5 δισ. ευρώ ετησίως. Η Μόσχα, αφού αποσύρθηκε από πολλές συνθήκες σχετικές με τον αφοπλισμό, αυξάνει κατά 70% τις στρατιωτικές πιστώσεις στον προϋπολογισμό της για το 2024. Η ρωσική απάντηση στο «πράσινο φως» της Ουάσιγκτον προς την Ουκρανία, για τη χρήση αμερικανικών όπλων εντός του εδάφους της Ρωσικής Ομοσπονδίας, ήταν η απειλή χρήσης τακτικών πυρηνικών και γενίκευσης της πολεμικής σύρραξης.

Η Γερμανία ανέφερε προγραμματισμένες στρατιωτικές δαπάνες 2%

Σήμερα οι εργαζόμενοι πληρώνουμε αυτές τις συγκρούσεις των ισχυρών κέντρων, με εξωφρενικές εξοπλιστικές δαπάνες (που προκύπτουν από τη σκληρή λιτότητα και τη λεηλασία του εργατικού εισοδήματος) και αντιδραστική ιδεολογική στροφή, αύριο ίσως και με το ίδιο μας το αίμα.

του ΑΕΠ της για πρώτη φορά μετά το 1992. Από την πλευρά της, η Γαλλία έχει ήδη δαπανήσει 2 δισεκατομμύρια ευρώ το 2023 για αγορά πυρομαχικών, εν μέρει προκειμένου να ανανεώσει τα δικά της αποθέματα, μετά από τις προσφορές προς τον ουκρανικό στρατό. Ο στρατιωτικός της προϋπολογισμός για το 2024 (47,2 δισεκατομμύρια ευρώ) είναι αυξημένος κατά 7,5% σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά, με το ενδεχόμενο αποστολής γαλλικών στρατευμάτων στην Ουκρανία να παραμένει ανοιχτό.

Η Πολωνία πρότεινε οι στρατιωτικές δαπάνες των κρατών-μελών της ΕΕ να φτάσουν στο 3%, πολύ πάνω ακόμα και από το 2% που απαιτεί το NATO. Η Πολωνία βλέπει τον εαυτό της ως κράτος πρώτης γραμμής στα ανατολικά σύνορα του NATO. Ως εκ τούτου, η χώρα στοχεύει να γίνει μια από τις ισχυρότερες στρατιωτι-

κές δυνάμεις της Ευρώπης και έτσι κινητοποιεί πολίτες για την επίτευξη αυτού του στόχου, εκπαιδύοντας μαζί τον πληθυσμό στη χρήση όπλων μέσα από το πρόγραμμα «Εκπαίδευση με τον Στρατό»(!). Ελλάδα και Πολωνία είναι, μαζί με τις ΗΠΑ, τα μέλη του NATO που πραγματοποίησαν τις μεγαλύτερες δαπάνες ως ποσοστό του ΑΕΠ τους το 2023 για την «άμυνα» και οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές των σχεδίων της ατλαντικής συμμαχίας εντός ΕΕ.

Κάπως έτσι προέκυψε πριν λίγες μέρες και η κοινή επιστολή Μητσοτάκη-Τουσκ. Στην επιστολή τους, οι δύο πρωθυπουργοί, προτείνουν αντιπυραυλικό θόλο (στα πρότυπα του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ) για να προστατεύει την Ευρώπη από εχθρικά αεροσκάφη, πυραύλους και drones, ενώ τονίζουν ότι «η έγκριση ενός τέτοιου έργου σε ευρωπαϊκό επίπεδο θα έστειλε ένα

σαφές μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση για την αποφασιστικότητα της Γηραιάς Ηπείρου να υπερασπιστεί τον εαυτό της». Κι αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα μια πιο στρατιωτικοποιημένη ΕΕ, παράλληλα και συμπληρωματικά στο ΝΑΤΟ. Το είπε άλλωστε και ο Μητσοτάκης στη Σύνοδο Κορυφής τον περασμένο Μάρτη: «Η στρατηγική αυτονομία της Ευρώπης σημαίνει περισσότερες επενδύσεις σε εξοπλισμούς».

Υπενθυμίζεται πως η ελληνική κυβέρνηση στηρίζει κι άλλες κοινά «εργαλεία» κλιμάκωσης της πολεμικής προετοιμασίας της ΕΕ, όπως η πιθανή έκδοση ευρωπαϊκών ομολόγων για στρατιωτικές δαπάνες ή η σύσταση ενός κοινοτικού ταμείου για τη χρηματοδότηση εξοπλιστικών προμηθειών. Η διαφωνία, για την ώρα, βρίσκεται στους τρόπους χρηματοδότησης αυτής της διαδικασίας. Για αυτό και οι ευρωγεσιές αποφάσισαν να εξαιρεθούν οι πολεμικές δαπάνες των κρατών-μελών από τους δημοσιονομικούς περιορισμούς του νέου Συμφώ-

όρους, ο πόλεμος αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες μεταφορές πλούτου στην ιστορία».

Επιπτώσεις

Στο φόντο της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης μεταξύ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και του υπό διαμόρφωση ευρωπαϊκού πόλου (Ρωσία, Κίνα, Ιράν κ.α.) αναμένονται γεωπολιτικές συγκρούσεις και ανακατατάξεις στους συσχετισμούς δύναμης των ισχυρών καπιταλισμών. Και σε αυτές τις «διευθετήσεις» φαίνεται ότι τα ένοπλα, στρατιωτικά μέσα, αρχίζουν να υποσκελίζουν τις διπλωματικές συμφωνίες. Σήμερα οι εργαζόμενοι πληρώνουμε αυτές τις συγκρούσεις των ισχυρών κέντρων, με εξωφρενικές εξοπλιστικές δαπάνες (που προκύπτουν από τη σκληρή λιτότητα και τη λεηλασία του εργατικού εισοδήματος) και αντιδραστική ιδεολογική στροφή, αύριο ίσως και με το ίδιο μας το αίμα.

Το βάρος των δισεκατομμυρίων των εξοπλιστικών δαπανών στο πλαίσιο του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και των εξορμήσεων του ελληνικού κράτους στη Μ. Ανατολή, που κλιμακώνονται με τη ρητορική της «εθνικής ασφάλειας», πέφτουν στις πλάτες των εργαζόμενων και στρώνουν το δρόμο στην ακροδεξιά. Η αποστολή της φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα κοστίζει 500.000€ τη μέρα, δηλ. 30εκ. ευρώ σε ένα δίμηνο. Λεφτά που θα αρκούσαν για τους ετήσιους μισθούς 1.500 δασκάλων για ένα χρόνο. Το μεγάλο μέγεθος των εξοπλισμών «φωτίζει» την ελληνική εμπλοκή στις ιμπεριαλιστικές περιπέτειες στην περιοχή και την αύξηση της πιθανότητας ενός «θερμού» επεισοδίου με την Τουρκία, παρά τη «ήρεμα νερά» των τελευταίων μηνών. Ειδικά με κάτι επιθετικές πρωτοβουλίες, όπως τα θαλάσσια πάρκα που ανακοίνωσε η Αθήνα. Διαχρονικά άλλωστε, η εθνικιστική προπαγάνδα χρησιμοποιείται ως το τέλειο προκάλυμμα για την υποκίνηση του милитарισμού και του πολέμου.

Η ανεξάρτητη παρέμβαση του κινήματος και της Αριστεράς, χρειάζεται να ξεκινά από την κάθετη εναντίωση στους εξοπλισμούς, κόντρα στη λογική της «εθνικής ενότητας» και το милитарισμό. Προωθώντας, απέναντι στην υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων», τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη των λαών. Σε αυτές τις στιγμές γίνεται ακόμα πιο επιτακτική η πάλη ενάντια στην πολεμική προετοιμασία και εμπλοκή στην Ευρώπη, η ρήξη με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Μια πολιτική δηλαδή που θα συμβάλει καθοριστικά στο να υπερασπιστούμε αποφασιστικά το υπέρτατο αγαθό της ειρήνης, αλλά και τα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

KASSELISTAS

Συνεχίζονται τα ανοίγματα του Στ. Κασσελάκη σε κοινά έξω από τον παραδοσιακούς αριστερούς ψηφοφόρους, χαϊδεύοντας την περίφημη «μεσαία τάξη», ενώ ταυτόχρονα προτάσσει τη στήριξη της «υγιούς» επιχειρηματικότητας, με μείωση της φορολογίας. Συγχρόνως, δεν είναι λίγες οι φορές που ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποίησε συναντήσεις με παράγοντες της Εκκλησίας. Σε αυτό το πλαίσιο απεύθυνσης του ΣΥΡΙΖΑ σε πιο συντηρητικά ακροατήρια, μπορεί να ενταχθούν και οι αναφορές του Στέφανου στην «πατριωτική Αριστερά» και οι εθνικιστικές κορώνες στα ελληνοτουρκικά, όπου ασκεί κριτική «από τα δεξιά» στον Κυριάκο. Φυσικά, κυρίαρχη τακτική παραμένει η «αδιαισθητή σχέση» με τον κόσμος μέσω σόσιαλ μίντια, με ομάδα κρούσης τους φανατικούς οπαδούς του αρχηγού (kasselistas...), που το έχουν αναγάγει σε μεσσία. Και για να μην αυξηθούν οι διαρροές προς τα αριστερά με τέτοια δεξιά μετατόπιση, στήνει και ένα φωτογραφικό σόου στην κατεχόμενη Δ. Όχθη. Τακτικές βέβαια που για να μην ξεχνιόμαστε, είχε εγκαινιάσει ο Α. Τσίπρας. Εκείνος ήταν που δημιούργησε έναν απολύτως αρχηγοκεντρικό ΣΥΡΙΖΑ, ενώ υπήρξε πρωθυπουργός μιας κυβέρνησης που διαιώνισε ή χειροτέρεψε την κατάσταση σε όλα τα πεδία της ζωής των «από κάτω», όταν δεν ήταν αγκαλιά με το Νετανιάχου. Αυτός που σήμερα αποτελεί το «τοτέμ» της Νέας Αριστεράς, τα στελέχη της οποίας υπερασπίζονται αυτή την ντροπιαστική κληρονομιά.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Στο χώρο της λεγόμενης προοδευτικής παράταξης έχει ξεκινήσει παράλληλα και η συζήτηση για το ενδεχόμενο συνεργασιών. Οι όποιες διεργασίες ανασύνθεσης των «δημοκρατικών δυνάμεων», αναμένεται να ενταθούν μετά τις ευρωεκλογές και ανάλογα με την εκλογική θέση που θα καταλάβουν ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Ο Στ. Κασσελάκης προχώρησε σε εκ νέου άνοιγμα προς τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ (εξαιρώντας τη σημερινή ηγεσία της Χαρ. Τρικούπη), προς την Πλεύση Ελευθερίας και το ΜέΡΑ25. «Καλώς το προοδευτικό κέντρο της χώρας να έρθει στο φυσικό του σπίτι, που είναι ο ΣΥΡΙΖΑ», σημείωσε σε συνέντευξή του. Σε πρόσφατες δηλώσεις του ο Ν. Ανδρουλάκης είπε ότι δεν συμφωνεί με συνεργασίες κορυφής, με συγκολλήσεις κομμάτων και πολύ

περισσότερο με συγχωνεύσεις κομμάτων, έκανε ανοίγματα σε στελέχη της Νέας Αριστεράς και σε στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, αφήνοντας έξω από την πρότασή του το «κόμμα Κασσελάκη». Αν επιβεβαιωθούν στις κάλπες οι ενδείξεις των δημοσκοπήσεων, η κεντροαριστερή αντιπολίτευση δεν θα μπορεί να μιλάει για επιτυχία. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε με ποσοστά στην περιοχή του 15%. Πράγμα αναμενόμενο, όταν στο επίπεδο του πολιτικού προγράμματος δύσκολα καταλαβαίνει κανείς ποια είναι η εναλλακτική πρόταση των «προοδευτικών» απέναντι στον Μητσοτάκη, που «τρίβει τα χέρια του» με τέτοιους αντιπάλους. Η δημιουργία αριστερού αντίπαλου δέους απέναντι στη ΝΔ, είναι πιο αναγκαία από ποτέ.

ΕΥΠ

Και μια και λέμε για τον Νίκο Ανδρουλάκη, στα «παλιά της παπούτσια» έγραψε η κυβέρνηση την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας που ζητάει την άμεση ενημέρωσή του, για τους λόγους παρακολούθησής του από την ΕΥΠ, κρίνοντας αντισυνταγματική την διάταξη που προβλέπει την μη ενημέρωση του θιγόμενου, όταν παρακολουθείται για λόγους «εθνικής ασφαλείας». Σύμφωνα με επιστολή της ΑΔΑΕ προς τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, η ΕΥΠ-που από το 2019 υπάγεται απευθείας στο Μαξίμου-αρνείται να δώσει στην Ανεξάρτητη Αρχή τον φάκελο με τα στοιχεία από τα οποία προκύπτουν οι λόγοι της παρακολούθησής του. Προφανώς κατ' εντολή της κυβέρνησης, που λίγες μέρες πριν την ευρωκάλη, δεν θέλει να επανέλθει στο προσκήνιο αυτή η σκοτεινή ιστορία, που «θολώνει» το φιλελεύθερο προφίλ του Μητσοτάκη και έχει αφήσει «πληγές» στις σχέσεις του με ισχυρά επιχειρηματικά συμφέροντα. Η απαίτηση να χυθεί άπλετο φως στις υποθέσεις των θυμάτων κρατικού ή ιδιωτικού χαφιεδισμού, με προτεραιότητα τον κόσμο του αγώνα, ακτιβιστές, συνδικαλιστές, παραμένει. Στην πάλη για υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών ελευθεριών, ενάντια στους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς, που δουλεύουν νύχτα-μέρα για να θωρακίζουν το καθεστώς απέναντι στον «εχθρό λαό», το κίνημα και η Αριστερά να απαιτήσουν να καταργηθεί όλο το νομοθετικό πλέγμα που επιτρέπει χιλιάδες παρακολουθήσεις κάθε χρόνο.

Η ανεξάρτητη παρέμβαση του κινήματος και της Αριστεράς, χρειάζεται να ξεκινά από την κάθετη εναντίωση στους εξοπλισμούς, κόντρα στη λογική της «εθνικής ενότητας» και το милитарισμό.

νου Σταθερότητας, που επαναφέρει τα «ματωμένα» πλεονάσματα και την περιστολή των κοινωνικών δαπανών.

Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία, Πολωνία και Εσθονία είναι μεταξύ των χωρών που υποστηρίζουν την έκδοση «ευρωμόλογου θανάτου», για πακτωλό χρήματος προς την πολεμική βιομηχανία. Το «μπλοκ του Βορρά», Γερμανία, Ολλανδία και Αυστρία αρνείται μια τέτοια προοπτική, αλλά φυσικά συμφωνεί στην αύξηση των πολεμικών δαπανών και στην περαιτέρω στρατιωτικοποίηση της ΕΕ, απέναντι στη Ρωσία και όχι μόνο. Η πολεμική οικονομία επιδιώκεται να αποτελέσει την αναπτυξιακή διέξοδο που αναζητά η ΕΕ (και τα υπόλοιπα ιμπεριαλιστικά μπλοκ), εν μέσω συνεχόμενων κρίσεων και πολυετούς οικονομικής στασιμότητας. Άλλωστε, οι νέες παραγγελίες στην πολεμική βιομηχανία και η ανοικοδόμηση κατεστραμμένων χωρών, υπήρξαν πάντοτε πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Ή όπως το λέει ένας βρετανός ιστορικός, «με οικονομικούς

Η εξωτερική πολιτική του Μητσοτάκη Νταηλίκι στην περιοχή, με τις

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τους τελευταίους μήνες η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει επιλέξει να οξύνει ταυτόχρονα και πιεστικά τις σχέσεις με όλους τους γείτονες στην περιοχή. Ανέναντι στην Τουρκία, την Αλβανία, τη Β. Μακεδονία, σηκώνονται αιφνιδιαστικά «νέα θέματα» (πχ πάρκα στο Αιγαίο), επιλέγονται νέες συμβολικές «κινήσεις» (πχ ο Φ. Μπελέρη στο ευρωψηφοδέλτιο της ΝΔ!), ή ξεθάβονται παλιές «ρητορικές» που θέτουν σε αμφιβολία την ανοχή του παρόντος πλαισίου σχέσεων (πχ, ξαφνικά θέμα ισχύος της Συμφωνίας των Πρεσπών).

Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη συμμετέχει με ενθουσιασμό στην ευρωατλαντική δύναμη «αστυνόμησης» του θαλάσσιου διαδρόμου που συνδέει τον Ινδικό με τη Μεσόγειο. Το νατοϊκό «τόξο ανάσχεσης» (Πολωνία-Ελλάδα-Ισραήλ) επεκτείνεται προς την Ανατολή και φιλοδοξεί να αποκτήσει ένα νέο απώτερο «στήριγμα», την Ινδία του ακροδεξιού εθνικιστή Μόντι.

Στον Ινδικό έχει ενεργοποιηθεί η 4μερής «στρατηγική συμμαχία» Quad (ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιαπωνία, Ινδία), ενώ ο Μόντι υπογραμμίζει μόνιμα τις ινδικές φιλοδοξίες να αποκτηθεί «διάδρομος» προς την ΕΕ, μέσω της κατοχύρωσης «παρουσίας» της Ινδίας στην Ανατολική Μεσόγειο και με σκαλοπάτι τις «στρατηγικές σχέσεις» με το ελληνικό κράτος, τις σχέσεις που επισημοποίησαν οι πρόσφατες διεργασίες σε κορυφαίο ηγετικό επίπεδο (Μόντι στην Αθήνα, Μητσοτάκης στο Δελχί).

Αυτή η βαθιά και οργανική ένταξη του ελληνικού κράτους στους ευρωατλαντικούς σχεδιασμούς, που είναι ποιοτικά πιο προωθημένη σε σύγκριση με όποιον ανταγωνιστή στην περιοχή, είναι το βασικό χαρτί ισχύος του Μητσοτάκη. Όμως όχι το μόνο. Μετά από μια μακρά περίοδο κολοσσιαίων πολεμικών δαπανών, ο ελληνικός μιλιταρισμός αισθάνεται πλέον αυτοπεποίθηση στις συγκρίσεις. Οι αγορές των Ραφάλ και των Μπελχάρα, ο εκσυγχρονισμός των F16 σε επίπεδο Viper, η ανάπτυξη ποικίλων σύγχρονων πυραυλικών συστημάτων στον Έβρο και στα νησιά, τα πολεμικά Σύμφωνα με τη Γαλλία και τις ΗΠΑ, έχουν δώσει στο ελληνικό κράτος το λεγόμενο «πολεμικό πλεονέκτημα» στην περιοχή, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις σύσσωμου του δυτικού Τύπου. Και η εξοπλιστική «προσπάθεια» συνεχίζεται με καλπασμό, παρά τις βαριές οικονομικο-κοινωνικές συνέπειες: ο «σιδερένιος θόλος» που εξήγγειλε ο Δένδιας,

οι συμφωνίες με το Ισραήλ στα πεδία του ηλεκτρονικού πολέμου και της κατασκοπίας και, πάνω απ' όλα, η ελληνική συμμετοχή στο «πρόγραμμα F35» είναι τα κορυφαία (αλλά όχι τα μόνα...) παραδείγματα.

Οι «πλάτες» του Μητσοτάκη είναι οι εξοπλισμοί και κυρίως οι πιο προωθημένες σχέσεις με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Σε αυτή τη βάση ξεδιπλώνεται το «νταηλίκι» των τελευταίων μηνών. Η όξυνση των σχέσεων αφορά, σε κάποια θέματα, υπαρκτές κρατικές διαφορές, ζητήματα ανταγωνισμού μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων στην περιοχή. Σε άλλα θέματα, η όξυνση είναι τεχνητή, πολιτικάντικα δημαγωγική και αφορά την προεκλογική στρατηγική της ΝΔ και την προσπάθεια του Μητσοτάκη να περιορίσει τις απώλειές του προς την ακροδεξιά στην κάλπη των ευρωεκλογών. Όμως δεν χωρά εφησυχασμός απέναντι και σε αυτήν τη δεύτερη κατηγορία θεμάτων: η ιστορία των Βαλκανίων είναι γεμάτη παραδείγματα για το πόσο ακριβά πληρώθηκαν ενίοτε οι πολιτικάντικες δημαγωγίες πάνω στους εθνικούς/κρατικούς ανταγωνισμούς.

Ας δούμε, λοιπόν, σημείο προς σημείο την πορεία των οξύνσεων.

Ελληνική λίμνη;

Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις ήταν και παραμένουν το πιο καυτό θέμα. Ο Δένδιας το θύμισε παραστατικά: ο συσχετισμός δύναμης στην περιοχή δεν θα καταγραφεί από την αντιπαράθεση με «μικρότερες» χώρες, αλλά από την ανμέτρηση με τη χώρα που διαθέτει πληθυσμό και ετήσια παραγόμενο ΑΕΠ σε μεγέθη κατά πολύ μεγαλύτερα από τα «δικά μας».

Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις μετά τη «Διακήρυξη των Αθηνών» είχαν μπει σε πιο ήρεμα νερά. Η διδυμη πρακτική των παραβιάσεων/αναχαίτισεων πέρασε σε δεύτερο πλάνο και η έμφαση μεταφέρθηκε στα λεγόμενα «δευτερεύοντα» θέματα των οικονομικών, τεχνολογικών και τουριστικών ανταλλαγών, που πάντα έχουν ενδιαφέρον για τους καπιταλιστές. Όμως έχει σημασία να δούμε σε ποια βάση έγινε αυτή η «στροφή»: το ελληνικό κράτος δεν έκανε πόντο πίσω στην αξιωσή του να κατοχυρώσει εναέριο χώρο κυριαρχίας στα 12 ν. μίλια, να κατοχυρώσει την ελληνική κυριαρχία στο χώρο των διεθνών υδάτων του Αιγαίου και να αναγνωρίζει ως «μία και μόνη» ελληνοτουρκική διαφορά το εύρος των θαλασσιών ζωνών (υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ). Η στροφή προς την «ηρεμία στο Αιγαίο» επιβλήθηκε στον Ερντογάν από τους Αμερικανούς και ήταν απότοκο των αποτυχιών της πολυετούς «πολυδιάστατης εξωτερικής πο-

λιτικής» της Τουρκίας, που έφεραν μεγάλες δοκιμασίες στις σχέσεις της με το ΝΑΤΟ. Γι' αυτό ο κόσμος του «βαθέως κράτους» στην Ελλάδα (ο κόσμος του κεφαλαίου, του στρατού, της διπλωματίας κ.ο.κ.) εκτίμησε τη Διακήρυξη των Αθηνών ως «ελληνική νίκη», την υποστήριξε και την επικρότησε. Οι αντιρρήσεις που εκφράστηκαν (από τη μεριά της ακροδεξιάς και κάποιες φωνές από τα, τάχα, «αριστερά») ήταν δευτερεύουσες και εν πολλοίς δημαγωγικές. Γι' αυτό ο Μητσοτάκης είχε τη δυνατότητα να τις προσπερνά εύκολα, κάνοντας λόγο για «πατριώτες του καναπέ».

Στις παραμονές της επίσκεψης του Μητσοτάκη στην Τουρκία, αυτή η «στροφή» υποτίθεται ότι δοκιμάστηκε με την απόφαση του Ερντογάν να μετατρέψει σε τζαμί τη Μονή της Χώρας. Ακούστηκαν φωνές που καλούσαν ακόμα και σε ακύρωση της επίσκεψης. Εδώ τα όρια της δημαγωγίας ξεπεράστηκαν: η Μονή της Χώρας μετατράπηκε σε τζαμί... το 1511, επί του Σουλτάνου Βαγιαζίτ του Β'! Το 1945, το τζαμί μετατράπηκε σε μουσείο από την κυβέρνηση Ινονού, που προωθούσε την κεμαλική πολιτική της στροφής στο «κοσμικό κράτος» και αδυνατίζε την ισχύ του κλήρου (η διαχείριση του μουσείου ανατέθηκε σε αμερικανική αρχαιολογική εταιρία...). Το 2020 ο Ερντογάν επανέφερε σε καθεστώς τζαμιού πολλά μουσεία και άλλα ιδρύματα που είχαν προϋπάρξει ως θρησκευτικά «κέντρα»: ήταν μια συντηρητική απόφαση, συνδεδεμένη με τις εσωτερικές συγκρούσεις στην Τουρκία, τη στροφή από τις κεμαλικές παραδόσεις στην ενίσχυση της θρησκευτικής «ταυτότητας» και όχι η οργάνωση μιας ανθελληνικής «πρόκλησης». Άλλωστε, στον ελλαδικό χώρο δεν έχει

απομείνει, εξ όσων γνωρίζουμε, ούτε ίχνος από την θρησκευτική-πολιτιστική παρουσία των ισλαμικών πληθυσμών εδώ επί αιώνες.

Αυτές τις πραγματικότητες γνωρίζει καλά ο κόσμος της κυρίαρχης τάξης και γι' αυτό οι «αντιρρήσεις» παρακάμφθηκαν γρήγορα και η επίσκεψη Μητσοτάκη πραγματοποιήθηκε. Αν κρίνουμε από τους πανηγυρισμούς διάφορων καλόπαιδων των μεγάλων Ομίλων, που βλέπουν την τουρκική αγορά και τους τρέχουν τα σάλια, η έμφαση δόθηκε στις «δουλειές» και στα αμοιβαία συμφέροντα.

Όμως δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αυταπάτες ότι μέσα στον καπιταλισμό η «οικονομία» μπορεί να αποτελέσει σταθερή βάση για την ειρήνη. Με πρόσχημα των υπεράσπιση των «αλιευτικών αποθεμάτων» (!) και σημαία την «περιβαλλοντική ευαισθησία» (!!) η κυβέρνηση Μητσοτάκη ανακοίνωσε τη «δέσμευση» ενός τεράστιου τμήματος των διεθνών υδάτων στο Αιγαίο και τη μετατροπή τους σε «περιβαλλοντικό πάρκο», ασφαλώς υπό την εποπτεία και τον έλεγχο του ελληνικού κράτους, κάνοντας έτσι ένα ποιοτικό βήμα επέκτασης της κρατικής κυριαρχίας στη θάλασσα. Το «πάρκο» αρχίζει από το Μυρτώο Πέλαγος (Βελοπούλα, Φαλκονέρα), περιλαμβάνει όλο το κεντρικό Αιγαίο (Μήλος, Χριστιανός, Άνδρος) και φτάνει στα Δωδεκάνησα (Σύρνα, Νίσυρος). Στα πλαίσια της «περιβαλλοντικής ευαισθησίας» το σχέδιο προβλέπει την εγκατάσταση σε επιλεγμένες ακατοίκητες βραχονησίδες ανεμογεννητριών, δηλαδή την οικοδόμηση «ίχνους» οικονομικής δραστηριότητας, που είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την εγκατάσταση καθεστώτος κρατικής κυ-

πλάτες του ΝΑΤΟ

ριαρχίας πάνω σε, μέχρι σήμερα, ακατοίκητους βράχους. Πρόκειται για ένα ακόμα κουτοπόνηρο σχέδιο (μετά από εκείνο των... εποικισμών στις βραχονησίδες, από το ΠΑΣΟΚ επί Αρσένη στο υπ. Εθνικής Άμυνας) που επιχειρεί μια ντε φάκτο επέκταση της ελληνικής κυριαρχίας και τη μετατροπή του Αιγαίου σε κλειστή «ελληνική λίμνη»

Αυτή η κυβερνητική πρωτοβουλία έχει ευρύτερη υποστήριξη. Ο Χρ. Ροζάκης, που συνήθως είναι στόχος των υπερ-εθνικιστών, έγραψε πρόσφατα (στο «Βήμα», 12/5): «...οτιδήποτε βρίσκεται πέραν των 3 ν.μ. από τις ακτές της Τουρκίας είναι, κατά τεκμήριο αμάχητο, ελληνικό, είτε πρόκειται για βραχονησίδα, είτε πρόκειται για νησί. Το ίδιο ισχύει και για τις θαλάσσιες ζώνες των νησιών αυτών...». Φανταζόμαστε ότι ο αξιότιμος καθηγητής και πρώην υφυπουργός, δεν θα θεωρεί ότι κάθε τι που βρίσκεται πέραν των 6 ν.μ. ανατολικά από τις ελληνικές ακτές είναι, κατά τεκμήριο αμάχητο, τουρκικό...

Απέναντι σε αυτό το σχέδιο, το τουρκικό υπ. Εξωτερικών παρέπεμψε στο casus belli. Δήλωσε ότι η Τουρκία δεν προτίθεται και δεν πρόκειται να δεχθεί τη μετατροπή του καθεστώτος «ελεύθερης ναυσιπλοΐας» που εγκατέστησε στο Αιγαίο η Συνθήκη της Λοζάνης, σε καθεστώς ελεγχόμενο αποκλειστικά από το ελληνικό κράτος.

Σε αυτό το θέμα, οι μαθητευόμενοι μάγοι της εξωτερικής πολιτικής θα διαπιστώσουν ότι η Τουρκία δεν είναι μόνη. Η Ρωσία, οι χώρες της Μαύρης Θάλασσας, η Ιταλία, αλλά και... οι ΗΠΑ και η Γαλλία, έχουν δηλώσει κατ'επανάληψη ότι δεν υποστηρίζουν μια τόσο ρι-

ζική αλλαγή του ναυτικού καθεστώτος στο Αιγαίο. Το ταξίδι του Ερντογάν στις ΗΠΑ ακυρώθηκε, και αυτό ήταν μια ακόμα σαφής ένδειξη της επιδείνωσης των αμερικανο-τουρκικών σχέσεων. Όμως η Τουρκία παραμένει μια μεγάλη χώρα και ο δυτικός ιμπεριαλισμός δεν έχει παραιτηθεί από την προσπάθεια να την επανεντάξει ομαλά στο νατοϊκό μαντρί.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός παραμένει ως πιο επικίνδυνη εστία πυρκαγιάς στην περιοχή.

Δυτικά Βαλκάνια

Στις σχέσεις με την Αλβανία το ουσιαστικό «αγκάθι» ήταν και είναι ο καθορισμός των ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών, καθορισμός που έχει μια στρατηγική σημασία για τον έλεγχο της «εξόδου» της Αδριατικής στο Ιόνιο, αλλά και μια πιθανή οικονομική σημασία για όσους πιστεύουν ακόμα στην προοπτική εξορύξεων υδρογονανθράκων από τη θάλασσα. Για να πετύχει τα μέγιστα σε αυτό το θέμα, το ελληνικό κράτος χειρίστηκε παραδοσιακά εργαλεία: τη διπλωματική πίεση πάνω στην Αλβανία μέσω της διατήρησης της «εμπόλεμου κατάστασης» της εποχής του 1940 και την πολιτική πίεση μέσω της αξιοποίησης της μειονότητας. Και τα δύο αυτά εργαλεία έχουν υποβαθμιστεί. Η σχετική ανάπτυξη της Αλβανίας και η οικονομική αυτονομία σχέσεων με τους δυτικούς χωρίς την ανάγκη, πλέον, μεσολάβησης της Αθήνας, έχουν μειώσει δραστικά τη σημασία της άρσης του «εμπόλεμου». Η μειονότητα έχει δείξει μια σημαντική (και φυσιολογική!) τάση να προτιμά την πολιτική και οικονομική

ενσωμάτωσή της στην (όποια) ανάπτυξη στην Αλβανία, από το να ακολουθήσει τους επικίνδυνους τυχοδιωκτισμούς που, κατά καιρούς, πρότειναν οι «εθνικές» οργανώσεις (που περισσότερο κάνουν φασαρία εδώ, παρά έχουν επιρροή εκεί...).

Η επίσκεψη του Ράμα στην Αθήνα προβλήθηκε σαν «πρόκληση» σε αυτήν την αδρανή ισορροπία. Οι Κασσάνδρες δεν επιβεβαιώθηκαν: ο Ράμα, έχοντας επίγνωση των συσχετισμών, υπήρξε προσεκτικός και η επίσκεψη ολοκληρώθηκε ομαλά.

Όμως η απόφαση του Μητσοτάκη να περιλάβει στο ευρωψηφοδέλτιο της ΝΔ τον Φρ. Μπελέρη συνιστά μια επικίνδυνη κλιμάκωση. Με τρόπο σκεπτόμαστε το τι θα είχε συμβεί στη μειονότητα στη Θράκη, αν κάποιος μειονοτικός με επιβεβαιωμένη «αυτρωτική» ένοπλη δράση θα κατέβαινε σαν υποψήφιος δήμαρχος πχ της Κομοτηνής. Και όμως, ο Μπελέρης που χαρακτηρίστηκε από τις ελληνικές Αρχές ως «ιδιαίτερα επικίνδυνος» στη δεκαετία του '90, μπορεί αύριο να είναι ευρωβουλευτής του κυβερνητικού κόμματος στην Ελλάδα!

Οι συνέπειες πάνω στη μειονότητα στην Αλβανία είναι λιγότερο πιθανές, από τις επικίνδυνες πολιτικές συνέπειες εδώ: Ο Μητσοτάκης για να περιορίσει εκλογικά τον Βελόπουλο «στρώνει» ατζέντα για την εθνικιστική ακροδεξιά. Παίζει με τη φωτιά του να δημιουργήσει, από το μηδέν, ζήτημα «απελευθέρωσης της Β. Ηπείρου». Τα πράγματα γίναν χειρότερα μετά την παρέμβαση του Κασελάκη και την περιοδεία του στα μειονοτικά χωριά, που εξ αντικειμένου «κατηγορούσε» τον Μητσοτάκη... από

τα δεξιά. Εκεί στην Κουμουνδούρου δεν έχει απομείνει κανείς που να μπορεί να εξηγήσει στον Stefanos ότι ο «πατριωτισμός» του δεν μπορεί να ξεπερνά τις διαχωριστικές γραμμές με την εμφυλιοπολεμική Δεξιά και με την χούντα;

Στις σχέσεις με τη Β. Μακεδονία, η εξέλιξη είναι λιγότερο θεαματική, αλλά περισσότερο επικίνδυνη.

Η Συμφωνία των Πρεσπών, σε αντίθεση με τις κορώνες του Τσίπρα, δεν είχε ως στόχο την εμπέδωση μιας «πολιτικής ειρήνης» στα Βαλκάνια, αλλά την εγκατάσταση του ΝΑΤΟ, όπως και τα σημαντικά ανταλλάγματα προς το ελληνικό κράτος που εξασφάλισε διείσδυση και επιρροή.

Και οι δύο αυτοί παράγοντες έχουν πλέον «εγκατασταθεί» στη γειτονική χώρα. Όμως αυτό δεν αρκεί για να καλύψει το κενό της άρνησης του «μακεδονισμού» ως βασικού ενοποιητικού στοιχείου της ταυτότητας του πληθυσμού της. Η εκλογική νίκη του VMRO είναι απόδειξη αυτού του κενού. Χωρίς την αναγνώριση της γλώσσας, της ιστορίας (από την «εθνική» εξέγερση του Ίλιντεν μέχρι τον ελληνικό εμφύλιο), της διαφορετικότητάς τους απέναντι και στην Ελλάδα και στη Βουλγαρία και στην Αλβανία, οι άνθρωποι αυτοί αφήνονται έρμαιοι στις εξελίξεις στα Βαλκάνια. Η δυσφορία ήρθε στην επιφάνεια με δευτερεύοντα γεγονότα: τις δηλώσεις αξιωματούχων που παρέλειψαν το «Βόρεια» από το όνομα της χώρας. Εδώ, πόσοι υπουργοί, στρατηγοί, επισκοποι κ.ο.κ. αποκαλούν τη Β. Μακεδονία με το όνομα «Σκόπια»; Η κυβερνητική αντίδραση στην Αθήνα ήταν υστερική, λογοδοτώντας ξανά στο εκλογικό ακροατήριο της Δεξιάς και της ακροδεξιάς. Η άρνηση να κυρωθούν τα εκκρεμούντα «μνημόνια» της Συμφωνίας των Πρεσπών δεν είναι μια προοδευτική «υπέρβαση» αυτής της Συμφωνίας που υπαγόρευσε το ΝΑΤΟ και ο Τζέφρι Πάιατ, αλλά μια από τα (ακρο)δεξιά «υπενθύμηση» στους γείτονες ότι ακόμα και η ενότητα του κρατικού σχηματισμού τους εξαρτάται από τις θελήσεις της Αθήνας. Μόνο που μια διαλυτική κρίση στη Β. Μακεδονία δεν θα φέρει το ελληνικό κράτος αντιμέτωπο (μόνο) με τον πληθυσμό της, αλλά και με τη Βουλγαρία και την Αλβανία που είναι γνωστό ότι διεκδικούν μέρος της ίδιας «κλειάς». Και αυτό θα ήταν μια χαοτική αρνητική εξέλιξη για όλη την περιοχή.

Η πάλη ενάντια στην αντιδραστική κυβέρνηση Μητσοτάκη πρέπει να πάει χέρι-χέρι με την πάλη ενάντια στον ευρωατλαντισμό και την επιρροή του, με την πάλη για την ειρήνη, τη φιλία, την αλληλεγγύη με όλους τους γειτονικούς λαούς.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Εργαζόμενοι γραμμής 4 Μετρό 2 βδομάδες σε απεργιακή κινητοποίηση

Εκτός συγκλονιστικού απρόοπτου την ώρα που τυπώνεται το παρόν φύλλο της εφημερίδας μας θα κλείνουν 2 εβδομάδες απεργίας από τους εργαζόμενους στη γραμμή 4 του Μετρό. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν την Τετάρτη 20 Μάη και συνεχίζονται λόγω της αδιαλλαγίας της εργοδότης εταιρείας (ΑΒΑΞ) καμία λύση δεν έχει δοθεί. Αντίθετα η εργοδοσία δείχνει να θέλει να κρατήσει σκληρή στάση αρνούμενη ως τώρα να συζητήσει με τους εργαζόμενους όσο αυτοί συνεχίζουν την απεργία.

Μάλιστα η εταιρεία απαιτεί να σταματήσει η κινητοποίηση χωρίς να δίνει καμία εγγύηση στους απεργούς ότι θα ικανοποιηθεί κάποιο ή κάποια αιτήματα. Θέλει να συνομιλήσουν μαζί της καθώς θα συνεχίζουν να δουλεύουν δηλαδή ατέλειωτες ώρες και κακοπληρωμένοι. Η στάση της εργοδοσίας έχει υποχρεώσει τους εργαζόμενους να αντισταθούν και να διεκδικήσουν πια πιο οργανωμένα και μέσα από κινητοποιήσεις τη λύση στα προβλήματά τους.

Άλλωστε οι απεργίες έχουν ξεκινήσει από το Φθινόπωρο του 2023 και κλιμακώνονταν με στάσεις εργασίας αρχικά, 24ωρες και 48ωρες στη συνέχεια, μέχρι τις 20 Μάη που ξεκίνησε η απεργία διαρκείας. Οι εργαζόμενοι απαιτούν αυξήσεις κατά 15% στα ημερομίσθια, ενώ

ζητούν να προστεθεί και επίδομα υπόγειων εργασιών 10%. Επίσης απαιτούν επιπλέον μείωση των καθημερινών βαρδιών και να σταματήσουν οι εργασίες το Σαββατοκύριακο. Τέλος οι εργαζόμενοι ζητούν πενήντημερο και 8ωρες βάρδιες αντί των εξαντλητικών 12ωρων βαρδιών στους μετροπόντικες και 10ωρων στους σταθμούς. Η εργοδοσία καίγεται και εξοντώνει τους εργαζόμενους για να μην χάσει το πριμ έγκαιρης υλοποίησης του έργου. Αν το έργο παραδοθεί εντός του 2029 θα κερδίσει 57,7 εκατομμύρια ευρώ από τα οποία δεν θέλει να δώσει τίποτα σε αυτούς που θα της τα έχουν εξασφαλίσει. Δηλαδή στους εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι απαιτούν και καλύτερα μέτρα ασφαλείας καθώς ήδη ένας

εργαζόμενος μετά από ατύχημα στο μετροπόντικο της Κατεχάκη είχε πολύ σοβαρό τραυματισμό και η επιθεώρηση εργασίας επέβαλε πρόστιμο για έλλειψη μέτρων ασφαλείας. Στο πλευρό των εργαζομένων είναι από την πρώτη στιγμή το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών καθώς ο αγώνας των εργαζομένων στη γραμμή 4 του Μετρό (οικοδόμων, χειριστών, ηλεκτρολόγων, μηχανικών) δείχνει το δρόμο σε όλο τον κλάδο των Κατασκευών. Η δική τους μάχη μπορεί να δώσει τη σκυτάλη στους εργαζόμενους σε κάθε μικρό και μεγάλο κατασκευαστικό έργο. Η συμπάρασταση και η αλληλεγγύη όλων των εργαζομένων θα αποτελέσει μια πολύ χρήσιμη στήριξη στη μάχη τους.

Η κυβέρνηση παίζει με την υγεία των παιδιών!

Κινητοποιήσεις πραγματοποιούν τις τελευταίες μέρες οι υγειονομικοί στα νοσοκομεία παιδιών «Αγία Σοφία» και «Αγλαΐα Κυριακού». Η τελευταία μαζική κινητοποίηση των γιατρών πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 3 Ιούνη μπροστά στο νοσοκομείο Αγλαΐα Κυριακού στα πλαίσια της Παναττικής στάσης εργασίας που είχε καλέσει η Ένωση Ιατρών Νοσοκομείων Αθηνών Πειραιώς (ΕΙΝΑΠ). Οι αναμονές στα χειρουργεία έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και αυτή τη στιγμή 3.000 παιδιά αναμένουν να πραγματοποιήσουν χειρουργική επέμβαση μόνο στα 2 μεγαλύτερα Παιδιατρικά νοσοκομεία της χώρας. Απέναντι σε αυτό το -γνωστό εδώ και μήνες- πρόβλημα, η κυβέρνηση δεν κάνει πως δεν ακούει τις εκκλήσεις των γιατρών και των υγειονομικών για προσλήψεις προσωπικού.

Με αυτή της τη στάση θέτει σε άμεσο κίνδυνο την υγεία δεκάδων παιδιών.

Το υπάρχον προσωπικό είναι στα όρια της εξόντωσης ενώ και οι μετακινήσεις αναισθησιολόγων από νοσοκομεία ενηλίκων προς τα νοσοκομεία παιδιών δεν λύνουν το πρόβλημα. Οι αναισθησιολόγοι αυτοί δεν έχουν εξειδίκευση στην Παιδιατρική Αναισθησία. 12 αναισθησιολόγοι υπάρχουν στο «Αγία Σοφία» και 7 στο «Αγλαΐα Κυριακού». Και σα να μην έφταναν αυτά, σέρνει τώρα στα δικαστήρια τους γιατρούς των 2 νοσοκομείων που εδώ και μήνες φωνάζουν και υποδεικνύουν πώς θα λυθεί το πρόβλημα. Και δε φωνάζουν μόνοι τους αλλά μαζί με τους συνδικαλιστικούς φορείς τους, δηλαδή την ΕΙΝΑΠ και την Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ) αλλά και επιστημονικούς φορείς όπως η Ελληνική Αναισθησιολογική Εταιρεία.

Η κυβέρνηση σέρνει τους υγειονομικούς στα δικαστήρια ενώ ξέρει ότι έκανε πλάτες στη διοίκηση των δύο

νοσοκομείων που παράνομα εδώ και μήνες εξέδιδε «εντέλλεσθε» υπερεφημέρευσης σε βάρος των γιατρών. Και τώρα τρέχει να εφαρμόσει το αντεργατικό οπλοστάσιο που χτίστηκε με τους μνημονιακούς νόμους για να ποινικοποιήσει τη συνδικαλιστική δράση και σέρνει στα δικαστήρια την ΕΙΝΑΠ και το σωματείο Εργαζομένων του «Αγλαΐα Κυριακού».

Οι γιατροί και οι εργαζόμενοι στα δύο νοσοκομεία είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους. Ο αγώνας τους είναι σημαντικός καθώς είναι αναγκαίο να σταματήσει όσο το δυνατό πιο σύντομα η ομηρία των χιλιάδων παιδιών που περιμένουν να χειρουργηθούν. Ομηρία που αναγκάζει πολλές οικογένειες να στραφούν σε ιδιωτικά νοσοκομεία και κλινικές ώστε να γίνουν σύντομα οι επεμβάσεις, πληρώνοντας μεγάλο μέρος από τα ελάχιστα λεφτά που βγάζουν.

Παμπειραιϊκή διαδήλωση ενάντια στα σχέδια της Cosco

Με απόφαση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά (ΕΚΠ), την Τετάρτη 12 Ιούνη θα πραγματοποιηθεί μεγάλη Παμπειραιϊκή διαδήλωση ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης και του κινέζικου κολοσσού της Cosco για το λιμάνι του Πειραιά. Η Cosco -με την κυβέρνηση να κλείνει τα μάτια- έχει κάνει μόνιμο καθεστώς τις αυθαιρεσίες στο λιμάνι του Πειραιά.

Τελευταία αυθαιρεσία που πλήττει για μια ακόμη φορά το περιβάλλον είναι οι βυθοκορήσεις στο κεντρικό λιμάνι του Πειραιά, που διεξάγονται χωρίς να έχει υπάρξει η αναγκαία περιβαλλοντική μελέτη. Οι ενέργειες αυτές πραγματοποιούνται τους τελευταίους 9 μήνες. Μάλιστα το ΕΚΠ, κάτοικοι και φορείς του Πειραιά είχαν προσφύγει στο Συμβούλειο της Επικρατείας, το οποίο με προσωρινή εντολή διέταξε το σταμάτημα των βυθοκορήσεων. Απόφαση που δεν στάθηκε όμως αρκετή. Από την επόμενη μέρα η Cosco πέτυχε ανατροπή της απόφασης με αβάσιμα επιχειρήματα για την δήθεν ασφάλεια της Ναυσιπλοΐας και οι βυθοκορήσεις συνεχίζονται.

Την ίδια ώρα προσπαθεί να καταργήσει μέρος της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης στο Κερατσίνι προκαλώντας την οργή των εργαζομένων στην περιοχή. Σε σύσκεψη σωματείων που πραγματοποίησε το ΕΚΠ την Τρίτη 28 Μάη αποφασίστηκε μετά από πρόταση της ΠΕΝΕΝ να γίνει η μεγάλη Παμπειραιϊκή συγκέντρωση με τη συμμετοχή όλων των δυνατών που εναντιώνονται στα καταστροφικά σχέδια της Cosco και της κυβέρνησης της ΝΔ.

Εκλογές ΤΕΕ: Μια χαραμάδα αμφισβήτησης άνοιξε Το ΑΡΑΓΕΣ 4η δύναμη

Του Άκη Ζαρκαδούλα

ΟΙ ΦΕΤΙΝΕΣ εκλογές του ΤΕΕ στις 19 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν μετά από 4,5 χρόνια από τις προηγούμενες. Μέσα σε αυτό το διάστημα το ΤΕΕ, μετατράπηκε ακόμη περισσότερο σε κυβερνητικό βραχίονα με ενεργητικό ρόλο στην προώθηση των πολιτικών ευκαιριακής ανάπτυξης για τους λίγους και ταυτόχρονα εξέπεμψε σε όλους τους τόνους την αφωνία του σε κρίσιμα ζητήματα που επηρέασαν και αφορούν άμεσα τον τεχνικό κόσμο της χώρας (πανδημία, καταστροφικές πλημμύρες και πυρκαγιές, έγκλημα Τεμπών, φορολογικό νομοσχέδιο και άλλα).

Πάνω στο παραπάνω πλαίσιο τα αποτελέσματα των εκλογών μας άφησαν με ανάμεικτα πολιτικά συμπεράσματα. Από τη μία, η κυριαρχία της κυβερνητικής παράταξης του προέδρου του ΤΕΕ Στασινού (ΔΚΜ) δεν αμφισβητήθηκε, καταγράφοντας ποσοστό 41%, παρά βέβαια τις εκτιμήσεις για ακόμη μεγαλύτερη καταγραφή λόγω και της ενσωμάτωσης διάφορων μικρότερων δεξιών παρατάξεων, ενώ η ΔΗΣΥΜ (ΠΑΣΟΚ), συνυπεύθυνη για τον κατήφορο του ΤΕΕ, κατέγραψε σημαντική άνοδο κατά περίπου 4% με ποσοστό 19,6%. Στον αντίποδα, η αύξηση της συμμετοχής συνοδεύτηκε και από την αύξηση των ριζοσπαστικών δυνάμεων, που αμφισβητούν το κυρίαρχο μοντέλο ανάπτυξης και τη μετάλλαξη του ΤΕΕ, οι οποίες αθροιστικά έφτασαν το 18% (Πανεπιστημονική, ΑΡΑΓΕΣ, block_TEE).

Μάλιστα, η ενωτική παράταξη της ριζοσπαστικής αριστεράς, το ΑΡΑΓΕΣ, εκτός από την άνοδο σε ποσοστό (+1,23%) και σε ψήφους (+534 ψήφους), ξεπέρασε τις δυνάμεις της ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ (με αναφορά στο ΣΥΡΙΖΑ και στη Νέα Αριστερά) και αναδείχθηκε για πρώτη φορά 4η δύναμη στο ΤΕΕ με ποσοστό 6%. Η εκλογική επιτυχία ανοίγει μια χαραμάδα αμφισβήτησης της κυβερνητικής κυριαρχίας στο ΤΕΕ και της πολιτικής που προωθεί και αποτελεί ένα σημείο νέας εκκίνησης για την παράταξη.

Η εκλογική επιτυχία ως αποτέλεσμα της φυσιογνωμίας και της δράσης του ΑΡΑΓΕΣ

Κάθε εκλογική επιτυχία συνοδεύεται από μια εκ των υστέρων συζήτηση για τις βασικές αιτίες της. Χωρίς

ΑΡΑΓΕΣ
Αριστερή Αγωνιστική Ενωτική Συσπείρωση

**οι Μηχανικοί
αγωνιζόμαστε
για αξιοπρέπεια
στο επάγγελμα,
προς όφελος της
κοινωνίας και του
περιβάλλοντος**

να μπορούμε να αποδώσουμε κάτι με ευθύ και απόλυτο τρόπο, σίγουρα η ανοιχτή φυσιογνωμία και η συστηματική δράση του ΑΡΑΓΕΣ εντός και εκτός ΤΕΕ, έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο.

Εντός ΤΕΕ, το ΑΡΑΓΕΣ, ήταν η κύρια δύναμη που έβαζε φρένο στις επιδιώξεις της διοίκησης Στασινού για ακόμη μεγαλύτερη μετάλλαξη του επιμελητηρίου, αποτρέποντας και αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις, όπως η ηλεκτρονική ψηφοφορία και μπλοκάροντας την εγγραφή στο ΤΕΕ αποφοίτων κολλεγίων. Παρά τον αντιδραστικό συσχετισμό, το ΑΡΑΓΕΣ κατάφερε επίσης να περάσει θετικές αποφάσεις σε μια σειρά από κοινωνικά ζητήματα, με πιο αξιοσημείωτη την απόφαση υπέρ της διαφύλαξης του δημόσιου χαρακτήρα του νερού, που συνέβαλε σε ένα βαθμό και στις μετέπειτα θετικές αποφάσεις του ΣΤΕ.

Εκτός ΤΕΕ, αναπτύξαμε μία δράση αφουγκραζόμενες/οι πολλά κοινωνικά ζητήματα, με ανοιχτές εκδηλώσεις με κοινωνικά κινήματα και πρωτοβουλίες, αρθρογραφία και παραγωγή επεξεργασιών, συμμετοχή σε κινητοποιήσεις, ξεχωρίζοντας τις δράσεις που πραγματοποιήσαμε σε συνεργασία με τοπικές συλλογικότητες στη Β. Εύβοια και τη Θεσσαλία μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές και τις πλημμύρες.

Σημαντικό στοιχείο φυσιογνωμίας μας είναι επίσης ότι το ΑΡΑΓΕΣ έχει αποφύγει διαχρονικά την ανέξοδη κριτική προς τις άλλες αριστερές δυνάμεις,

προτάσσοντας την ενότητα στη δράση και στην ανάδειξη ριζοσπαστικών αιχμών εντός ΤΕΕ.

Όλα τα παραπάνω, τέλος, κατάφεραν και κοινωνήθηκαν τους τελευταίους μήνες πριν τις εκλογές μέσα από μια συλλογική και εξώστρεφη καμπάνια, που ανέδειξε τη δράση του ΑΡΑΓΕΣ τα προηγούμενα χρόνια και έφερε αρκετούς/ες αγωνιζόμενους/ες συναδέλφους από όλες τις κατηγορίες μηχανικών (μισθωτοί, ελεύθεροι επαγγελματίες, δημόσιοι υπάλληλοι, εκπαιδευτικοί, ερευνητές) κοντά μας ακόμη και στα ψηφιδέλιά μας.

Η καμπάνια αυτή εξέπεμψε ότι η ενασχόλησή μας με το ΤΕΕ είναι σύμφυτη με τον αγώνα μας για να απολαμβάνει ο κάθε πολίτης τα δημόσια αγαθά, σύγχρονες υποδομές και υψηλού επιπέδου υπηρεσίες από το κράτος και για να μπορεί ο κάθε εργαζόμενος μηχανικός να ασκεί το επάγγελμα με αξιοπρέπεια και με κατοχυρωμένα δικαιώματα.

Για έναν ανοιχτό χώρο αμφισβήτησης του κυρίαρχου μοντέλου ανάπτυξης εντός κι εκτός ΤΕΕ

Αυτό που φάνηκε με τα αποτελέσματα των εκλογών του ΤΕΕ είναι ότι παρά τη συναίνεση μεγάλου τμήματος των μηχανικών στην κυρίαρχη πολιτική, υπάρχει και ένα σημαντικό τμήμα που αναζήτησε τη ριζοσπαστική ψήφο. Τολμούμε να πούμε ότι φάνηκε να υπάρχει εντός των μηχανικών ένα αυξανόμενο ρεύμα αμ-

φισβήτησης του κυρίαρχου μοντέλου ανάπτυξης που βασίζεται στην υποτίμηση της δική μας εργασίας και στην υποβάθμιση του φυσικού περιβάλλοντος.

Με αυτό το ρεύμα οι δυνάμεις μας θέλουν να συνεχίσουν να συναντιούνται τα επόμενα χρόνια. Έτσι, η εκλογική μας άνοδος, εκτός από την αύξηση της θεσμικής μας εκπροσώπησης στα όργανα του ΤΕΕ, που είχε τεθεί και ως στόχος προεκλογικά, είναι και ένα συνεχές προσκλητήριο για τη διαμόρφωση ενός ανοιχτού χώρου, που θα συγκεντρώνει όλες τις φωνές έμπρακτης πολιτικής αμφισβήτησης και ριζοσπαστικής σκέψης των συναδέλφων μηχανικών, ενάντια στις κυρίαρχες πολιτικές, θα παράγει θέσεις για το κίνημα και θα πυροδοτεί αντιστάσεις, διαμορφώνοντας τους όρους για πετύχουμε νέες νίκες.

Η πρόσκληση έχει διάθεση ειλικρινούς συνεργασίας καθώς δεν ευαγγελιζόμαστε ότι τα γνωρίζουμε όλα και βασικά αυτό που σίγουρα γνωρίζουμε είναι ότι για να αντιπαλέψουμε το κυρίαρχο μοντέλο ανάπτυξης που βλέπει τη δουλειά μας και το περιβάλλον ως αναλώσιμα, χρειάζεται παλόνι απόψεων, εμπειριών, επεξεργασιών που θα λειτουργήσουν πολλαπλασιαστικά στη δράση μας.

Οι μάχες εντός και εκτός ΤΕΕ για δουλειά με αξιοπρέπεια προς όφελος της κοινωνίας και του περιβάλλοντος είναι μπροστά μας και θα τις δώσουμε με το ΑΡΑΓΕΣ από καλύτερες θέσεις.

Φοιτητικές Εκλογές 2024

Ο αγώνας ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια εκφράστηκε και στην κάλπη

Της Ρόζας Δασκάλου-Χρηστάκη

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές όπως γράφτηκε και σε προηγούμενα φύλλα, είχαν ιδιαίτερη σημασία καθώς ήρθαν σε συνέχεια ενός μεγάλου φοιτητικού κινήματος. Ενός κινήματος που ήρθε, μετά από τρία χρόνια νηνεμίας, να επανενεργοποιηθεί τους φοιτητικούς συλλόγους και τις συλλογικές τους διαδικασίες, να θυμίσει τη δύναμη των καταλήψεων διαρκείας, να βγάλει πανελλαδικά χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες στο δρόμο, να ριζοσπαστικοποιήσει απότομα μια ολόκληρη γενιά. Αυτή, λοιπόν, η ριζοσπαστικοποίηση ήταν που οφείλαμε, ως φοιτητική αριστερά, να φροντίσουμε να σφραγιστεί από τα εκλογικά αποτελέσματα. Και σε κάποιο βαθμό αυτό συνέβη. Η προεκλογική περίοδος μάλιστα, χρωματίστηκε και από την παγκόσμια φοιτητική ιντιφάντα, η οποία όχι μόνο διατήρησε την κοινή γνώμη μέσα στις σχολές κοντά στην ατζέντα της αριστεράς αλλά έδωσε το μήνυμα ότι τα μέσα πάλης του φοιτητικού κινήματος είναι παγκοσμίως κοινά απαντώντας αυτόματα και σε όσες φωνές βιάστηκαν να δαιμονοποιήσουν τις καταλήψεις και να τις παρουσιάσουν ως παθογένεια του Ελληνικού, δημοσίου πανεπιστημίου.

Ήττα της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ – Πρωτιά της ΠΚΣ

Η συμμετοχή ήταν ελαφρώς μειωμένη σε σχέση με πέρσι. Η αύξηση της αποχής είναι ζήτημα που μας απασχολεί κάθε χρόνο καθώς η απάντηση στην επίθεση που δέχονται οι φοιτητικοί σύλλογοι, ως συλλογικά όργανα προϋποθέτει την ουσιαστική τους νομιμοποίηση στον κόσμο των σχολών. Το θετικό, ωστόσο, είναι ότι από τη μείωση της συμμετοχής αυτή που κυρίως φάνηκε να πλήττεται ήταν η δεξιά.

Ξεκινώντας με τα ποσοστά που σημείωσε η κυβερνητική παράταξη (περίπου 25%), αυτά βρίσκονται μειωμένα σε σχέση με πέρσι (26,06%). Η πανελλαδική ήττα της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ στις γενικές συνελεύσεις του προηγούμενου διαστήματος φαίνεται να συνεχίζεται και στην κάλπη. Παρά την προσπάθειά της

ίδιας και της κυβέρνησης που εκπροσωπεί να ρίξει λάσπη στις κινηματικές διεργασίες, παρουσιάζοντας ένα ηττημένο κίνημα, παρά την προσπάθεια να καρπωθεί τη δυσaréσκεια που μπορεί να προέκυψε από τις καταλήψεις και τις χαμένες εξεταστικές και παρά την πλήρη ενεργοποίηση του μηχανισμού της όχι μόνο δεν κατάφερε να ανέβει αλλά αντίθετα έπεσε. Η πτώση αυτή, σίγουρα δείχνει ότι παρά την ψήφιση τελικά του νόμου για τα μη κρατικά πανεπιστήμια, το κλίμα παραμένει αριστερότροφο και το φοιτητικό υποκείμενο φαίνεται να αποκτά συνείδηση του ρόλου που κατέστησε και καλείται να παίξει η κυβερνητική παράταξη μέσα στις φοιτητικές κοινότητες.

Στερώντας για τρίτη συνεχόμενη χρονιά την πρωτιά από τη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, η ΠΚΣ παραμένει πανελλαδικά πρώτη δύναμη (32,85%), με μειωμένο όμως, ποσοστό συγκριτικά με πέρσι (34,98%). Η διατήρηση της πρωτιάς της επιβεβαιώνει ότι τα τελευταία χρόνια ο κόσμος των σχολών στρέφεται προς τα αριστερά, τη μείωση όμως του εκλογικού της ποσοστού οφείλει να συνοδέψει μια κριτική. Η ΠΚΣ ενώ για δύο συνεχόμενες χρονιές έχει λάβει την εκλογική πρωτιά, δεν έχει ανταποκριθεί όπως οφείλει μια πανελλαδικά πρώτη αριστερή δύναμη στους συλλόγους. Πέρα απ' ό,τι αφορά ορισμένα στενά κομματικά γεγονότα, οι σύντροφοί/οι της ΠΚΣ δεν έχουν προσαρτήσει να ενεργοποιήσουν και να σπρώξουν τους φοιτητικούς συλλόγους σε πιο αγωνιστική τροχιά, με μαζική συμμετοχή φοιτητών/τριών. Ίσα ίσα, η εμπειρία δείχνει πως σύλλογοι στους οποίους η ΠΚΣ έχει αυτοδυναμία ή αποτελεί τη μόνη αριστερή δύναμη, ακόμη και σε καιρό κινήματος, παραμένουν ανενεργοί. Δεδομένης της στάσης αυτής, ο κόσμος που ενεργοποιήθηκε και έδωσε μάχες μέσα από τα συλλογικά του όργανα το προηγούμενο διάστημα, φαίνεται να ξεπερνά τις λογικές της ΠΚΣ και να αναζητά ακόμη πιο ριζοσπαστικές εναλλακτικές. Συνολικά τα ποσοστά των αριστερών ψηφοδελτίων αγγίζουν ένα ποσοστό που πλησιάζει το 50%.

Όσον αφορά την ΠΑΣΠ, σημείωσε μια μικρή άνοδο στα ποσοστά της (10,50%) σε σχέση με πέρσι (9,43%). Παρά τη συντηρητική της στάση, η έστω μικρή, εμπλοκή της στις συλλογικές διαδικασίες

έξου του κινήματος της εξασφάλισε μικρή άνοδο.

Ριζοσπαστική Αριστερά

Προεκλογικά υποστηρίξαμε πως προϋπόθεση για την καθαρή, μαζικότερη έκφραση της αγωνιστικότητας του προηγούμενου διαστήματος είναι η ενότητα, η ενωτική μετωπική πολιτική των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Θεωρούμε πως η αποτελεσματικότητα

νήματος. Εκτιμούμε ότι ο τρόπος και η χρονική στιγμή της ίδρυσης της ATTACK κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση από τη δημιουργία ενός μαζικού, ενωτικού συνδικαλιστικού οχήματος, στη λογική του «ένα σχήμα ανά κοινωνικό χώρο», που θα μπορεί να εμπνεύσει τον κόσμο του αγώνα και να δίνει μάχες με τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων.

Επίσης, ιδιαίτερα κακή εξέλιξη που καθόρισε την εικόνα των εκλογικών απο-

Ο κόσμος που ενεργοποιήθηκε και έδωσε μάχες μέσα από τα συλλογικά του όργανα το προηγούμενο διάστημα, φαίνεται να ξεπερνά τις λογικές της ΠΚΣ και να αναζητά ακόμη πιο ριζοσπαστικές εναλλακτικές. Συνολικά τα ποσοστά των αριστερών ψηφοδελτίων αγγίζουν ένα ποσοστό που πλησιάζει το 50%.

που έδειξε η συνεργασία των αριστερών δυνάμεων στα πλαίσια του κινήματος, έπρεπε να αποτυπωθεί και σε επίπεδο εκλογικών αποτελεσμάτων. Ωστόσο, ενώ τα ποσοστά της ριζοσπαστικής αριστεράς είναι υψηλότερα σε γενικές γραμμές συγκριτικά με τις εκλογές του 2023, ο κατακερματισμός των κατεβασμάτων δεν επέτρεψε τη μαζική έκφραση της κινηματικής ριζοσπαστικοποίησης.

Αρχικά, αρκετά υψηλό ποσοστό για τα δεδομένα της ριζοσπαστικής αριστεράς κατέγραψαν τα σχήματα της ATTACK (4,89%). Στη μεγάλη εικόνα, όμως, δεν μπόρεσε να εκφράσει την αριστερή μετατόπιση που έφερε το κίνημα. Ήταν αναμενόμενο ότι ένα κομμάτι κόσμου που αγωνίστηκε, θα επέλεγε την ATTACK. Ωστόσο, συνεχίζουμε να θεωρούμε, με βάση τα συμπεράσματα που βγήκαν από την περίοδο του κινήματος, ότι η πολιτική αποτελεσματικότητα βρίσκεται στη συνεργασία και την κοινή δράση των δυνάμεων της αριστεράς και όχι στην περιχαράκωση γύρω από την ιδεολογική καθαρότητα. Επομένως, η επιλογή ίδρυσης μιας νέας παράταξης γύρω από μια συγκεκριμένη οργάνωση (ΝΑΡ), καταλήγει να λειτουργεί διασπαστικά για την, ήδη κατακερματισμένη, αριστερά μέσα στις σχολές, κάνοντας βήματα πίσω από την περίοδο του κι-

τελεσμάτων ήταν η διάσπαση του ενωτικού κατεβασματος ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ μόλις μερικές μέρες πριν από την εκλογική αναμέτρηση. Φέτος, η απόφαση της εκλογικής συνεργασίας είχε πολύ πιο στέρεες βάσεις καθώς βασίστηκε στα κοινά συμπεράσματα περί ενωτικής πολιτικής και στην συλλογική εμπειρία που μοιραστήκαμε οι συγκεκριμένες δυνάμεις στους δρόμους, στις καταλήψεις και στις γενικές συνελεύσεις του προηγούμενου διαστήματος.

Ακόμη πιο δυσάρεστη γίνεται, βέβαια, η εξέλιξη λαμβάνοντας υπόψη τον λόγο και τον τρόπο διάσπασης του κατεβασματος. Αιτία που ανάγκασε τις δυνάμεις της Ενωτικής Κίνησης Σχημάτων και Αγωνιστριών (ΑΡΕΝ και μέρος των ΕΑΑΚ) και του ΑΡΔΙΝ να αποχωρήσουμε από τον εκλογικό συνδυασμό ήταν η δημιουργία μιας σειράς καταγγελιών για παραβιαστικές συμπεριφορές εις βάρος μέλους των ΕΑΑΚ αλλά κυρίως η άρνηση για λήψη μέτρων διαχείρισης της κατάστασης και προστασίας του ενωτικού εκλογικού κατεβασματος.

Αντιλαμβανόμαστε πως συμπεριφορές τέτοιας υφής είναι αναμενόμενο να προκύψουν ακόμα και στους κόλπους της αριστεράς καθώς οι αριστεροί/ές αγωνιστές/τριες είμαστε παράγωγα

Αποτελέσματα από 262 συλλόγους		
ΣΥΝΟΛΟ	51854	
ΑΚΥΡΑ	1243	
ΕΓΚΥΡΑ	50611	
ΛΕΥΚΑ	1551	3.1%
ΠΚΣ	15928	31.5%
ΔΑΠ-ΝΔΦΚ	13185	26.1%
ΠΑΣΠ	5407	10.7%
ΕΑΑΚ	4037	8%
ΑΤΤΑΚ	2436	4.9%
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (ΣΧΗΜΑΤΑ ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, ΑΡΔΙΝ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΧΗΜΑΤΑ)	1842	3.7%
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ	1557	3.1%
ΆΛΛΑ ΔΕΞΙΑ	1366	2.7%
ΛΟΙΠΑ	1136	2.3%
ΆΛΛΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ	554	1.1%
ΔΙΚΤΥΟ	519	1.1%
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ	465	1%
ΣΣΠ	404	0.8%
ΛΟΙΠΑ	176	0.4%
ΠΟΡΕΙΑ	48	0.1%

ενός συστήματος που αναπαράγει και ενισχύεται από τον σεξισμό. Καθοριστικός, ωστόσο, είναι ο τρόπος διαχείρισης, ο οποίος πρέπει να κατευθύνεται στη διασφάλιση ότι τόσο οι συλλογικότητες της αριστεράς, όσο και οι φοιτητικοί μας σύλλογοι θα είναι ασφαλείς για τα έμφυλα υποκείμενα και ταυτόχρονα θα αποτελούν χώρους στήριξης στους οποίους θα μπορούν να απευθυνθούν οι επιζώσες έμφυλης παραβίασης/κακοποίησης. Δεδομένης της μηδαμινής μέριμνας που υπάρχει από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα για την αντιμετώπιση τέτοιων φαινομένων, ο ρόλος αυτός των συλλόγων και της αριστεράς είναι πολύ κομβικός. Πρωτίστως για την πραγματική στήριξη των ατόμων που βρίσκονται σε ευάλωτη θέση αλλά και ως απάντηση στην εργαλειοποίηση του ζητήματος από την κυβέρνηση και τη δεξιά που έρχεται να πλασάρει ως «λύσεις» την Πανεπιστημιακή Αστυνομία, τις κάμερες και τα πειθαρχικά που ξέρουμε πολύ καλά ότι μόνο στην αντιμετώπιση της έμφυλης βίας δεν αποσκοπούν.

Η συγκεκριμένη στάση, της σιωπής και της πλήρους απουσίας οποιασδήποτε διαχείρισης, ήταν απογοητευτική καθώς δείχνει ότι οι σύντροφοι των ΕΑΑΚ δεν αντιλαμβάνονται ούτε τη σημασία που είχε στις ιδιαίτερες φετινές συνθήκες η ενωτική μας συμπόρευση στις εκλογές αλλά ούτε και τις συνέπειες αυτής της επιλογής τόσο για τις δυνάμεις των ίδιων των ΕΑΑΚ, όσο και για την αξιοπιστία του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς στο σύνολό του. Πρέπει, εδώ, να διευκρινιστεί ότι η προσπάθεια εργαλειοποίησης του θέματος από άλλες δυνάμεις για να ενισχυθούν στην εκλογική αναμέτρηση δείχνει ολοκληρωτική έλλειψη ενσυναίσθησης απέναντι

στις καταγγέλλουσες αλλά και έλλειψη πραγματικού ενδιαφέροντος για την εξάλειψη της σεξιστικής βίας μέσα στους χώρους μας. Η αριστερά οφείλει να αναγνωρίζει ότι αυτή η εξέλιξη δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση ευκαιρία ή επαλήθευση πολιτικής κατεύθυνσης, αντίθετα, η, υπό αυτές τις συνθήκες, πιθανότητα οριστικών τίτλων τέλους για τη διαρκέστερη εκλογική αριστερή συνεργασία του τελευταίου διαστήματος είναι μια δυσμενής συνθήκη που επηρεάζει την αριστερά συνολικά.

Ενωτική Αριστερή Συνεργασία

Το ενωτικό κατέβασμα, συνεπώς, που προέκυψε έστω και στο «τελευταίο λεπτό» ήταν αυτό της Ενωτικής Αριστερής Συνεργασίας που συσπείρωσε τις δυνάμεις της Ενωτικής Κίνησης Σχημάτων, του ΑΡΔΙΝ και Ανεξάρτητων Αριστερών Σχημάτων. Παρά τις δυσκολίες της συγκεκριμένης αντιπαράθεσης αλλά και των στενών χρονικών περιθωρίων, ο συνδυασμός αυτός κατάφερε να συγκεντρώσει πανελλαδικά 1740 ψήφους με ποσοστό 3,7%. Αξιοσημείωτη είναι πρωτιά της ΑΡΕΝ στους Χημικούς Μηχανικούς του ΑΠΘ συγκεντρώνοντας 4 από τις 9 έδρες, ενώ τα περισσότερα κατεβάσματα πήγαν σε γενικές γραμμές καλά κατακτώντας τρίτη και τέταρτη θέση και εξασφαλίζοντας την πρόσβαση των δυνάμεων μας στα διοικητικά συμβούλια δεκάδων φοιτητικών Συλλόγων.

Συμπερασματικά, τα φετινά εκλογικά αποτελέσματα είναι σε γενικές γραμμές θετικά, καθώς έρχονται πράγματι να επιβεβαιώσουν ότι η κινηματική περίοδος του χειμερινού εξαμήνου άφησε τους συλλόγους πιο ριζοσπαστικούς, με καλύτερα αντανακλαστικά για τη μάχη της επόμενης στροφής. Περίπου οι μισοί/ες φοιτητές/τριες που ψήφισαν στήριξαν ψηφοδέλτια της Αριστεράς ενώ το προηγούμενο διάστημα είχε δωθεί ένας πολύμηνος αγώνας ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Αυτό αναδεικνύει ότι υπάρχουν δυνατότητες για την παρέμβαση της ριζοσπαστικής Αριστεράς και το ίδιο το φοιτητικό κίνημα.

Η ποσότητα όμως των κατεβασμάτων της ριζοσπαστικής αριστεράς μαρτυρούν πολυδιάσπαση και κρίση στο εσωτερικό της. Έτσι, το επόμενο διάστημα, δίνοντας απάντηση και στο κρίσιμο ερώτημα του «πώς προχωράμε μετά το κίνημα για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια;» είναι καθήκον της φοιτητικής αριστεράς να ξεπεράσει αγκυλώσεις που την κρατούν κατακερματισμένη ώστε να μπορέσει να εμπνεύσει, να διατηρήσει και να αξιοποιήσει την αγωνιστικότητα που διαφαίνεται. Οι επιθέσεις του νεοφιλελευθερισμού στη δημόσια, δωρεάν παιδεία έρχονται όλο και πιο σφοδρές. Οφείλει, λοιπόν, να βγάλουμε νέα, χρήσιμα συμπεράσματα και να σταθούμε στην επόμενη αναμέτρηση ενωμένες και έτοιμοι να ανταπεξέλθουμε στις προκλήσεις που έρχονται.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766 • ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Γυναικοκτονίες: Το δικαίωμα στη ζωή μάς κινητοποιεί Να περάσουμε από την οργή

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Η γυναικοκτονία της Κυριακής έξω από το αστυνομικό τμήμα των Αγίων Αναργύρων δεν έμεινε πολύ καιρό η «τελευταία» στη χώρα μας, καθώς σύντομα ακολούθησε αυτή της Ενκελέιντα. Μέσα σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα μια ακτίδα αισιοδοξίας είναι η στάση της κοινωνίας απέναντι στις συνεχιζόμενες γυναικοκτονίες καθώς τα τραγικά αυτά περιστατικά δεν κανονικοποιούνται, δεν συνηθίζονται, αντίθετα η αντίδραση της κοινωνίας περνά από τη συναισθηματική φόρτιση στον προβληματισμό, από την οργή στην ανάγκη για δράση.

Από την καθημερινή μας εμπειρία, διαπιστώνουμε ότι συχνά στις παρέες, στους χώρους δουλειάς αλλά ακόμη και σε τυχαίες συναντήσεις στα ΜΜΜ, γίνεται θέμα συζήτησης κάθε γυναικοκτονία, ως τέτοια δηλαδή με την έμφυλη διάστασή της και καταγράφεται ως κοινωνικό πρόβλημα που απαιτεί λύση. Επίσης τα τελευταία χρόνια παράγονται και προβάλλονται σε ώρες υψηλής τηλεθέασης τηλεοπτικές σειρές όπου θέματα έμφυλης βίας και γυναικοκτονιών είναι σημαντικά στοιχεία του σεναρίου τους. Θα μπορούσαμε σε διαφορετικό άρθρο να αναλύσουμε το πώς εμφανίζονται σε αυτά τα έργα οι χαρακτήρες, τα στερεότυπα, το ιστορικό πλαίσιο, οι κοινωνικές τάξεις, οι θεσμοί κ.ά. Προς το παρόν ας κρατήσουμε ότι η επιλογή αυτή των εταιρειών παραγωγής και των καναλιών έχει σχέση με το αυξημένο ενδιαφέρον του κοινού με τη δική του ορολογία για το θέμα.

Οι γυναικοκτονίες -μαζί με το έγκλημα των Τεμπών- είναι από τις περιπτώσεις που το δικαίωμα στη ζωή προκαλεί κινητοποιήσεις. Θα μπορούσαμε να εκτιμήσουμε καλύτερα τη σημασία του αν συγκρίνουμε την ένταση των κοινωνικών αντιδράσεων με αυτή μετά από κάποιο εργατικό «ατύχημα».

Το ειδικό βάρος που έχουν αποκτήσει στην κοινωνική συνείδηση οι γυναικοκτονίες είναι πια πολύ περισσότερο από το επίτευγμα της ορατότητας του εγκλήματος.

Δεν θεωρούνται απλά ως η κορυφή του παγόβουνου της έμφυλης βίας και των ανισοτήτων και των κυριολεκτικά δολοφονικών διακρίσεων λόγω φύλου, αλλά αναδεικνύονται ως το χειροπιαστό παράδειγμα

της κοινωνικής πραγματικότητας όπου τα κέρδη τους είναι πάνω από τις ζωές μας.

Γίνονται η αφετηρία για να τεθούν καίρια ερωτήματα -από την αμφισβήτηση του ρόλου της αστυνομίας έως και την αναγκαιότητα της συλλογικής δράσης- και να προβληματιστούν ευρύτερα από τα συνήθη κοινωνικά υποκείμενα, άτομα και συλλογικότητες που δεν είχαν καμία επαφή και ιδεολογική επιρροή από το ριζοσπαστικό φεμινισμό του 99%. Κυριολεκτικά με το αίμα και τον πόνο θυμάτων και επιζώνων έμφυλης βίας αποδομείται το κυρίαρχο αφήγημα της ατομικής ευθύνης. Ακόμη και συστημικά μέσα ενημέρωσης και εκπρόσωποι θεσμικού φεμινισμού αναγκάζονται τουλάχιστον να παραδεχτούν την απουσία πραγματικής κοινωνικής προστασίας των γυναικών και των θηλυκοτήτων.

Καθώς ξανά και ξανά αποκαλύπτεται ότι οι γυναίκες που δολοφονήθηκαν «είχαν σπάσει τη σιωπή τους» αλλά το κράτος που με τη νεοφιλελεύθερη πολιτική, μνημονιακή και μεταμνημονιακή, δεν διαθέτει πόρους για την ουσιαστική αντιμετώπιση της έμφυλης βίας που υποκριτικά καταδικάζει.

Οι εκστρατείες ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης αποδεικνύονται

κούφια λόγια, όπως και η ψηφιοποιημένη προστασία του panic button.

Αιτήματα και τρόποι διεκδίκησης

Ως Σ8Μ δεν αισθανόμαστε πια την ίδια μοναξιά, όπως όταν, με αφορμή την 25η Νοέμβρη 2022, απομυθοποιούσαμε με στοιχεία το «καλύτερο» δίκτυο δομών στη χώρα μας σύμφωνα με την κυβερνητική προπαγάνδα και δίναμε έμφαση στο ότι καμία ασφάλεια και προστασία δεν προσφέρουν τα αστυνομικά τμήματα όσο και αν ενισχυθούν με γυναικείο προσωπικό και αυξηθούν οι επιμορφώσεις.

Από την άλλη πλευρά η πολύ θετική αυτή δυναμική της κοινωνικής συνειδητοποίησης του ζωτικής σημασίας ζητήματος της έμφυλης βίας για μας σημαίνει πολλαπλά και σύνθετα καθήκοντα σε πιο δύσκολες «πίστες».

Με την εμπειρία και των σχετικών συζητήσεων στα δύο πρώτα Φεμινιστικά Φεστιβάλ κατανοούμε την ευθύνη να αναδείξουμε πτυχές όπως η πρόληψη, η επιστημονική ανάλυση της έμφυλης βίας και πολιτικών που εφαρμόζονται για την αντιμετώπισή της, αλλά και να αναμετρηθούμε με κρίσιμα προβλήματα όπως συγκεκριμενοποίηση αιτημάτων και τρόπων

διεκδίκησης τους που θα οδηγήσουν σε μικρές και μεγαλύτερες νίκες.

Για παράδειγμα στον τομέα της πρόληψης σημαντική θα μπορούσε να είναι η διεκδίκηση να ενταχθούν στα σχολικά αναλυτικά προγράμματα πορίσματα των σπουδών φύλου για τα στερεότυπα και το σεξισμό ώστε τα κανονικά μαθήματα και βιβλία να διαπνέονται από τις αρχές της ισότητας των φύλων αντί να οργανώνονται μόνο αποσπασματικές επετειακές δραστηριότητες στο περιθώριο της σχολικής ζωής.

Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό και από αυτό το παράδειγμα, η διεκδίκηση αυτή συνδέει στενά το φεμινιστικό κίνημα ειδικότερα με το εκπαιδευτικό που αγωνίζεται για σχολεία σύμφωνα με τις ανάγκες και τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειονότητας ενάντια στην αναπαραγωγή και ενίσχυση των κάθε είδους κοινωνικών ανισοτήτων. Επίσης συνδέεται με τα κινήματα των φοιτητών και των ερευνητών για κρατική χρηματοδότηση διεπιστημονικών κοινωνικών ερευνών σε πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα για την έμφυλη βία στη χώρα μας, ώστε να αποτυπωθεί η πραγματική κατάσταση, να προταθούν λύσεις, να αξιολογείται η αποτελεσματικότητα των πολιτικών, και να

στη δράση

αναδειχθούν οι αντιεπισημονικές προσεγγίσεις που διατηρούν και ενδυναμώνουν στερεότυπα.

Φεμινιστικό κίνημα και εργατικά σωματεία

Γενικότερα κρίσιμης σημασίας είναι η μάχη που δίνουν συνδικαλιστριες-φεμινίστριες, για την ενεργή και πρακτική ενασχόληση των σωματείων και των εργατικών συλλογικοτήτων στους χώρους δουλειάς, με το θέμα της έμφυλης βίας και της πιο ακραίας έκφρασής της, τις γυναικοκτονίες.

Χωρίς αμφιβολία η σύνδεση εργατικού και φεμινιστικού κινήματος δε θα είναι απλή, γραμμικά ανοδική, διαδικασία αλλά ήδη εμφανίζονται όλο και πιο συχνά ενθαρρυντικά σημάδια.

Με δεδομένες τις ιδιαιτερότητες των εργασιακών χώρων (πυκνότητα των γυναικών εργαζομένων, συν-

βία και ανακοινώσεις όπως αυτές του Συνδικάτου Φαρμάκου και του Σωματείου Εργαζομένων Demo (ο χώρος δουλειάς της Ενκελίντα) μας δείχνουν ότι έγιναν κάποια βήματα.

Η γενίκευση πρωτοβουλιών στήριξης επιζωσών έμφυλης βίας σημαίνει τα συνδικάτα να αναλάβουν πρωτοβουλίες δημιουργίας εσωτερικών διαδικασιών και σημείων επαφής όπου θα καταφεύγουν οι εργαζόμενες για να καταγγείλουν περιστατικά κακοποίησης, είτε αυτά συμβαίνουν στο χώρο εργασίας είτε εκτός αυτού, με βάση το πνεύμα αλληλεγγύης και με επιδίωξη να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των θυμάτων και να ευαισθητοποιηθούν τα μέλη τους σε θέματα ισότητας των φύλων. Στο πλαίσιο αυτό ιδιαίτερης σημασίας είναι ο ρόλος σωματείων εργαζομένων σε δομές αντιμετώπισης της έμφυλης βίας που θα μπορούν να προσφέρουν πολύτιμη «τεχνογνωσία» στη

παρενόχλησης και βίας στον κόσμο της δουλειάς που θα μπορούσε να αποτελέσει μια βάση και για άλλα σωματεία.

Η σημασία των Φεστιβάλ

Σημαντικοί σταθμοί στην υλοποίηση όσων ενδεικτικά αναφέραμε πιο πάνω μπορεί και πρέπει να αναδειχτούν τόσο το Φεμινιστικό Φεστιβάλ της Σ8Μ στο τέλος Σεπτεμβρίου όσο και το 25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ (5-7 Ιουλίου).

Στις συζητήσεις των φεστιβάλ αυτών για τις γυναικοκτονίες και το φεμινισμό του 99% ελπίζουμε να αξιοποιηθεί η θετική παράδοση ζωτανής ανταλλαγής απόψεων, αγωνιστικών βιωμάτων και εμπειριών.

Η δουλειά που γίνεται -και χρειάζεται να ενταθεί και να βαθύνει- για την προετοιμασία αυτών των συζητήσεων και για την προπαγάνδη για των ίδιων αυτών των κινηματικών γεγονότων έχει καθοριστική σημασία τόσο για το ίδιο το περιεχόμενο των συζητήσεων όσο και για το εύρος της απεύθυνσης, της συμμετοχής όχι μόνο στις μέρες των επερχόμενων φεστιβάλ αλλά και μέχρι τα αντίστοιχα του 2025.

Οι συζητήσεις αυτές έχουν στόχο να δοθεί φωνή στην καταπίεση και τη βία κάθε είδους (σωματική ψυχολογική οικονομική) που βιώνει κάθε μη προνομιούχα γυναίκα ντόπια, μετανάστρια, προσφύγισσα, να καταγραφούν εμπειρίες, να ανταλλάξουν ιδέες, να διαμορφωθούν διεκδικήσεις.

Κάθε γυναίκα, κάθε ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομο, κάθε άτομο αλληλέγγυο στις φεμινιστικές διεκδικήσεις καλείται να συμμετάσχει.

Είναι αναγκαίο να εστιάσουμε το ενδιαφέρον, να ακούσουμε τις με-

ταναστευτικές και προσφυγικές κοινότητες και να εξειδικεύσουμε τα αιτήματα για τον μεταναστευτικό/προσφυγικό πληθυσμό που γίνεται θέμα πολλαπλών διακρίσεων σεξιστικών και ρατσιστικών. Χωρίς αμφιβολία η δημιουργία χώρων για την φιλοξενία τους είναι άμεσης προτεραιότητας, δεδομένων των συνθηκών διαβίωσής τους. Επίσης είναι απαραίτητη η εκπαίδευση του προσωπικού των υπάρχουσών δομών σε διαπολιτισμικά θέματα και η παροχή διερμηνείας, ώστε να διευκολύνεται η φιλοξενία του προσφυγικού πληθυσμού στις υφιστάμενες δομές μαζί με τον εγχώριο πληθυσμό και να ενδυναμώνονται οι δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ τους.

Η σημαντική καταγραφή της πραγματικής κατάστασης των διακρίσεων, η ανάλυση της προέλευσης της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης από φεμινιστική και αντιρατσιστική οπτική όπως θα φωτισθεί στις συζητήσεις έχει να προσφέρει πολλά στο θέμα των γυναικοκτονιών που έχει ανοίξει πλατιά στην κοινωνία.

Καθώς στο Αντιρατσιστικό και στο Φεμινιστικό Φεστιβάλ συμμετέχουν και στηρίζουν πολλές και διαφορετικές συλλογικότητες καθώς και καλλιτέχνιδες και καλλιτέχνες με κοινωνική ευαισθησία εκπέμπεται ισχυρό μήνυμα ενάντια στο σεξισμό, τη βία, τις διακρίσεις, τον κάθε είδους ρατσισμό.

Το πνεύμα κοινωνικής αλληλεγγύης αλλά και πανανθρώπινης γιορτής που χαρακτηρίζει το Αντιρατσιστικό και το Φεμινιστικό Φεστιβάλ, μπορεί να μας δώσει την αισιοδοξία που χρειαζόμαστε για να συνεχίσουμε τον αγώνα για αυτόν τον άλλο κόσμο, θα τονώσει την πεποίθηση ότι αυτός ο κόσμος είναι όχι μόνο επιθυμητός αλλά και εφικτός.

* Κυριολεκτικά με το αίμα και τον πόνο θυμάτων και επιζωσών έμφυλης βίας αποδομείται το κυρίαρχο αφήγημα της ατομικής ευθύνης.

θήκες δουλειάς, αγωνιστικές παραδόσεις των σωματείων) είναι ενθαρρυντικό ότι σταδιακά ανοίγει η συζήτηση στον κόσμο της δουλειάς, τα σωματεία, τις ίδιες τις παρατάξεις μας.

Πρωτοβουλίες όπως αυτή του σωματείου εργαζομένων του Δήμου Αγ. Παρασκευής, όπου συστάθηκε επιτροπή του σωματείου για την αντιμετώπιση καταγγελιών για έμφυλη

συγκέντρωση και ανταλλαγή υλικού για θεσμικές εξελίξεις, επιστημονικές έρευνες, εκθέσεις με στατιστικά στοιχεία και τεκμηρίωση, ώστε να αξιοποιούνται -με αγωνιστική λογική και να διοργανώσουμε σεμινάρια επιμόρφωσης. Για παράδειγμα ο σύλλογος εργαζομένων στη Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων έχει προχωρήσει στη διαμόρφωση κώδικα δεοντολογίας για θέματα σεξουαλικής

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συλλογή κειμένων

Επιμέλεια:
Κατερίνα Παρδάλη,
Κατερίνα Σεργίδου

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ιστορία, πολιτική και θεωρία της απελευθέρωσης των ΛΟΑΤ

Σέρρι Γουλφ

redmarks.gr
τηλ. 210.82.33.761
redmarks.ekdoseis
redmarks.publ

25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας

«Από την Πύλο ως την Παλαιστίνη – Δε

Του Νικόλα Κολυτά

Το 25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας ανοίγει τις πόρτες του στο Πάρκο Στρατού στο Γουδί, στις 5-6-7 Ιουλίου. Το Φεστιβάλ έχει μετατραπεί μέσα στο χρόνο σε ένα ορόσημο, αγώνα, αλληλεγγύης και συμπερίληψης. Έχει δώσει φωνή σε κινήματα, οργανώσεις, συλλογικότητες, μεμονωμένους αγωνιστές/τριες. Δεν αποτελεί ένα ακόμη πολιτισμικό γεγονός του καλοκαιριού, αλλά έναν πολιτικό κόμβο που συμπυκνώνει τους αγώνες του χθες και οργανώνει τους αγώνες του αύριο. Φέτος κλείνει 25 χρόνια ζωής μέσα σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον πολέμου, φτώχειας, ρατσισμού, σεξισμού και κλιματικής κρίσης. Η στήριξη του κόσμου των αντιστάσεων είναι το οξυγόνο του για τη συνέχεια.

Πολιτικά κέντρα

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ διαχρονικά, είναι η σύνδεσή του με την τρέχουσα κοινωνική πραγματικότητα. Το Φεστιβάλ δεν οργανώνεται έξω από τις ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες, αλλά αποτελεί οργανικό κομμάτι τους. Αυτός είναι και ο λόγος που ο φετινός τίτλος του είναι «Από την Πύλο ως την Παλαιστίνη - Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη».

Είναι σαφές ότι βασικό του πολιτικό κέντρο αυτό το καλοκαίρι δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από τη γενοκτονία των Παλαιστινίων. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη από τον περασμένο Οκτώβρη αποτελούν μια τεράστια ανοικτή πληγή σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι βομβαρδισμοί αμάχων, το κλείσιμο των διόδων εισόδου ανθρωπιστικής βοήθειας, η σφαγή στη Ράφα και το τεράστιο διεθνές φιλοπαλαιστινιακό κίνημα βρίσκονται στο κέντρο της παγκόσμιας συζήτησης και δεν θα μπορούσαν να έλειπαν από το φετινό Φεστιβάλ. Πρόθεση της διοργάνωσης είναι στη συζήτηση να συμμετέχει ένας επιζών από τη σφαγή του '48, Παλαιστίνιοι ακτιβιστές, εκπρόσωποι των διεθνών κινήματων αλληλεγγύης.

Δεύτερος μεγάλος πόλος συζήτησης θα είναι η σκιά από τη συμπλήρωση ενός χρόνου από το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου. Οι δολοφονικές πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη στο Αιγαίο, αλλά και στον Έβρο, θα βρεθούν στο επίκεντρο μιας μεγάλης

κεντρικής συζήτησης όπου θα τεθεί εκ νέου το ζήτημα της εγκληματικής πολιτικής που βασίζεται στο τρίπτυχο απέλαση-απώθηση-αποτροπή. Μετά τη δικάωση των 9 κατηγορούμενων για το ναυάγιο της Πύλου, οι οποίοι αξιοποιήθηκαν ως αποδιοπομπαίοι τράγοι από το ελληνικό κράτος προκειμένου να ξεπλυθούν οι ευθύνες του, είναι ζωτικής σημασίας ανάγκη η υπόθεση της Πύλου να μην υποχωρήσει στη δημόσια συζήτηση, αλλά αντίθετα, τα αιτήματα και οι μαρτυρίες των επιζώντων να αποκτήσουν ακόμη πιο δυνατή φωνή.

Η συζήτηση που αναζωπυρώθηκε από τις πρόσφατες γυναικοκτονίες της Κυριακής και της Ενκελέιντα, δεν θα μπορούσε να λείπει από το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Οι διεκδικήσεις του φεμινιστικού κινήματος στην Ελλάδα αλλά και η διεθνής εμπειρία, το πώς αντιπαλεύουμε την ένδεια της κρατικής μέριμνας για ζητήματα ενδοοικογενειακής και συντροφικής βίας, η δολοφονική αδιαφορία και αναποτελεσματικότητα της ελληνικής αστυνομίας είναι πτυχές που θα απασχολήσουν τη σχετική συζήτηση στο Φεστιβάλ.

Από εκεί και πέρα θα ξεδιπλωθεί μια μεγάλη βεντάλια μικρότερων και μεγαλύτερων συζητήσεων και workshops γύρω από την ένταξη και τη νομιμοποίηση των μεταναστών/τριών, τους κοινούς εργατικούς και συνδικαλιστικούς αγώνες, τα ζητήματα των Ρομά, τον νέο ποινικό κώδικα και την ποινικοποίηση της κοινωνικής δράσης. Εκτός από τα παραπάνω, θα υπάρχουν και συζητήσεις ευρύτερου ενδιαφέροντος που θα διαπλέκουν διαφορετικά πεδία συζήτησης. Χαρακτηριστική είναι η παρουσία του Γάλλου συγγραφέα Εντουάρ Λουί και η

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ διαχρονικά, είναι η σύνδεσή του με την τρέχουσα κοινωνική πραγματικότητα. Το Φεστιβάλ δεν οργανώνεται έξω από τις ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες, αλλά αποτελεί οργανικό κομμάτι τους.

συμβολή του στην συζήτηση με τίτλο «Τάξη, Σεξουαλικότητα, Λογοτεχνία». Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές το πλήρες πρόγραμμα είναι υπό διαμόρφωση και εμπλουτίζεται διαρκώς, ενσωματώνοντας πολύ μεγάλο εύρος ατόμων και συλλογικοτήτων που έχουν ανάγκη την πολιτική έκφραση.

Πολιτισμικές εκδηλώσεις

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, από την πρώτη διοργάνωσή του μέχρι σήμερα, δεν ήταν μια μονοκόμματη και αχρωμάτιστη διοργάνωση, αλλά μια ζωντανή και πολύμορφη έκφραση ατόμων και συλλογικοτήτων. Κάθε χρόνο στήνεται μια ολόκληρη κοινότητα στο χώρο του Φεστιβάλ όπου οι συμμετέχοντες/ουσες έρχονται σε επαφή με διαφορετικές κουλτούρες, ήχους, γεύσεις, ιδέες. Οι μεταναστευτικές κουζίνες αποτελούν ένα ξεχωριστό κεφάλαιο και ένα ορόσημο για το Φεστιβάλ. Οι επισκέπτες έχουν την ευκαιρία να γευτούν ιδιαίτερα πιάτα από την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, το Αφγανιστάν, τη Ζιμπάμπουε, τη Νιγηρία, το Κουρδιστάν, τις Φιλιππίνες, το Σουδάν, το Κονγκό, το Μαρόκο και πολλές άλλες χώρες. Από πέρυσι η εξυπηρέτηση στις κουζίνες γίνεται με μάρκες, γεγονός που κάνει πολύ

πιο εύκολη την πρόσβαση στις κουζίνες χωρίς ταλαιπωρία στις ουρές. Άλλωστε η εμπειρία τόσα χρόνια έχει δείξει ότι υπάρχει τεράστια ζήτηση για τις ξεχωριστές γεύσεις που μαγειρεύονται επί τόπου.

Παράλληλα, πολύ ζωντανό και δυναμικό εμφανίζεται όπως κάθε χρόνο και το πρόγραμμα των συναυλιών. Η μουσική σκηνή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ θα γεμίσει και φέτος με ντόπιους και ξένους καλλιτέχνες που η μουσική τους και οι στίχοι τους διαπνέονται από μια κοινή κουλτούρα αντίθεσης στις διακρίσεις, τις καταπίεσεις και τη φοβία απέναντι στο διαφορετικό. Ήχοι από διαφορετικές χώρες, κουλτούρες και πολιτισμούς θα συνδεθούν με τα μηνύματα ενάντια στον πόλεμο τη φτώχεια και το ρατσισμό, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Σημαντικό κομμάτι αποτελούν επίσης οι εκθέσεις φωτογραφίας, τα μπαζάρ όπου ανεξάρτητοι δημιουργοί διαθέτουν σε πάγκους τα έργα τους και προφανέστατα οι εκθέσεις βιβλίου και τα τραπέζα των συλλογικοτήτων που συμμετέχουν στο Φεστιβάλ. Αυτό το τελευταίο, αποτελεί το σημαντικότερο κομμάτι του Φεστιβάλ, καθώς οι συμμετέχουσες συλλογικότητες αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της διοργάνωσης και της συνέχειας μέσα στο χρόνο.

«Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη!»

Χιλιάδες άνθρωποι που έχουν την ανάγκη της πολιτικής συζήτησης, της εμπλοκής σε αγώνες και της έκφρασης των προβλημάτων τους, περνούν από τους διαδρόμους των οργανώσεων και συλλογικότητων προκειμένου να μπουν σε διαδικασία κίνησης και αγώνα.

Άνοιγμα στην κοινωνία

Το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας, διεξάγεται σε μια πολύ σκοτεινή διεθνή συνθήκη. Οι πόλεμοι, η γενοκτονία στην Παλαιστίνη, η ταξική επίθεση των από πάνω σε διεθνές επίπεδο, η άνοδος της ακροδεξιάς, ο διάχυτος ρατσισμός και σεξισμός και η κλιματική κρίση, αποτελούν το διεθνές κοινωνικό υπόβαθρο, πάνω στο οποίο αναζητούνται αντιστάσεις. Όσοι νομίζουν όμως ότι η κατάσταση είναι τελειωμένη, μάλλον κάτι δεν υπολογίζουν καλά. Μια σειρά μικρών και μεγάλων κινητοποιήσεων όλο το τελευταίο διάστημα, έχει στείλει ένα σαφές μήνυμα στους από πάνω ότι δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Το φετινό Φεστιβάλ είναι μια εξαιρετική ευκαιρία υπενθύμισης σε αυτή την κατεύθυνση. Οι κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη, οι διαδηλώσεις των γυναικών και του LGBTQI+ κινήματος, τα κινήματα ενάντια στους πλειστηριασμούς, οι εργατικοί αγώνες και οι απεργίες του τελευταίου διαστήματος, οι κινήσεις αλληλεγγύης για την Πύλο και τα Τέμπε και πολλά άλλα επιμέρους κινήματα, δείχνουν ότι η κοινωνία είναι παρούσα και ενεργή.

Αυτός είναι και ο λόγος που το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, δεν είναι μια διοργάνωση απλώς τριών ημερών, αλλά ένα ανοιχτό μεγάλο εγχείρημα που περιλαμβάνει οργανωτικά εκατο-

ντάδες ανθρώπους και απευθύνεται σε δεκάδες χιλιάδες. Χτίζεται μήνες πριν την έναρξή του συνδεδεμένο με συνελεύσεις, συλλογικότητες, οργανώσεις και κινήματα. Για τον Ιούνιο πλήθος εξορμήσεων, αφισοκολλη-σεων, μικροφωνικών, συναυλιών και συζητήσεων οργανώθηκαν από συμμετέχοντες και συμμετέχουσες σε μια προφεστιβαλική λογική απεύθυνσης και σύνδεσης με ευρύτερο κόσμο και ακροατήρια που αναζητούν εναγωνίως συλλογική πολιτική έκφραση και φωνή.

Όσο πιο μαζικό είναι το Φεστιβάλ και όσο πιο πολλοί είναι οι άνθρωποι που συμμετέχουν στην πραγμάτωσή του, τόσο μεγαλύτερος είναι ο φόβος της κυβέρνησης και των καπιτα-

λιστών. Αυτό έγινε απολύτως σαφές πέρυσι όπου μόλις δέκα ημέρες πριν τη διοργάνωση του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ στην Πανεπιστημιούπολη, προφανέστατα κατόπιν πολιτικής παρέμβασης, οι αρχές του ΕΚΠΑ, υπό το πρόσχημα της «πρόκλησης επεισοδίων», ανακάλεσαν την άδεια παραχώρησης του χώρου. Η απάντηση ήταν εκκωφαντική από την αντιρατσιστική κοινότητα και τον κόσμο των κινήτων στήνοντας ένα ολοκληρωτικά νέο φεστιβάλ στο Άλσος Βεΐκου με ρεκόρ επισκεψιμότητας.

Όπως όλα τα τελευταία χρόνια, έτσι και φέτος ως ΔΕΑ στηρίζουμε ενεργά και με όλες μας τις δυνάμεις το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας. Στο χώρο θα υπάρχει τόσο το τραπέζακι

της Οργάνωσης με προκηρύξεις και υλικό, όσο και το βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Red Marks με παλιούς και νέους τίτλους. Πρόθεσή μας είναι να συνδράμουμε όσο μπορούμε στην ενδυνάμωση ενός πολύ σημαντικού και ισχυρού μέσα στο χρόνο εγχειρήματος που δίνει έκφραση σε καταπιεσμένα τμήματα της κοινωνίας, που ανοίγει θέματα στο δημόσιο διάλογο, που οργανώνει αγώνες, που συνδέεται με την υπάρχουσα κοινωνική κίνηση και που στέλνει κάθε χρόνο ένα ισχυρό μήνυμα αλληλεγγύης και αγώνα. Ειδικά φέτος πιστεύουμε ότι το Φεστιβάλ έχει μια αναβαθμισμένη σημασία και αυτός είναι ο λόγος που ο κόσμος πρέπει να το αγκαλιάσει μαζικά. Ραντεβού όλοι/ες στο Άλσος Γουδή, στις 5-6-7 Ιουλίου!

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

‘Όχι στους αποκλεισμούς και στην ιδιοκτησιακή λογική!

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά των Αντιρατσιστικών Φεστιβάλ σε πανελλαδικό επίπεδο, είναι η ανοιχτότητα, η συμπερίληψη και ο ειλικρινής διάλογος ανάμεσα στις συμμετέχουσες οργανώσεις. Δυστυχώς η διοργάνωση του φετινού Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ στη Θεσσαλονίκη ξεκίνησε με πολύ προβληματικούς όρους. Αιτία είναι το βέτο της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης και ο εκβιασμός της προς όλες τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις ότι δεν θα συμμετέχει στο Φεστιβάλ αν συμμετέχει η ΟΚΔΕ, λόγω της θέσης της τελευταίας για τον ομόφυλο γάμο και την τεκνοθεσία.

Η θέση της ΟΚΔΕ για τα παραπάνω ζητήματα είναι όντως προβληματική και υπάρχει τεράστιο χάσμα σε σχέση με την υπάρχουσα ανοιχτή συζήτηση στη ριζοσπαστική Αριστερά. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς αυτό, ούτε πρόθεση ωραιοποίησης της γραμμής της. Αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός ότι η ΟΚΔΕ αποτελεί μια οργάνωση με χρόνια παρουσία στα κινήματα και τους αγώνες. Δεν είναι ένας εξωγενής παράγοντας στο κίνημα, ούτε κάποιος εκπρόσωπος αντίπαλου ταξικού στρατοπέδου προκειμένου να τεθεί επί τάπητος μια τέτοιου τύπου αντιπαράθεση μαζί της, εκ μέρους διοργανωτών του Φεστιβάλ.

Η έναρξη της συζήτησης με τελεσίγραφα για αποκλεισμούς μόνο κακό κάνει και στο Φεστιβάλ και στα πολιτικά ζητήματα που καλείται να ανοίξει. Αυτός είναι και ο λόγος που η ΔΕΑ, το NAP και το Ξεκίνημα στη Θεσσαλονίκη εξέδωσαν κοινή ανακοίνωση περί μη συμμετοχής τους στη διοργάνωση, ακριβώς επειδή εκλαμβάνουν ως προβληματική μια τέτοιου τύπου αντιπαράθεση μεταξύ οργανώσεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Προφανώς, διαχώρισαν τη θέση τους σε σχέση με τις θέσεις της ΟΚΔΕ ως προς το έμφυλο ζητήματα, τονίζοντας όμως ότι τα βέτο και οι αποκλεισμοί δεν θα λύσουν, αλλά θα επιτείνουν το πρόβλημα.

Μέρα περηφάνειας – Μέρα

Της Ηλιάνας Ζερβού

Το Athens pride 2024 έχει ως κεντρικό σύνθημα του «ένας νόμος δεν φτάνει» για να περιγράψει αυτά που δεν έχουν κατακτηθεί, τόσο θεσμικά όσο και κοινωνικά. Από τις ελλείψεις του ίδιου του νομοσχεδίου, στην πραγματική ισονομία και ελευθερία κάθε έμφυλου υποκειμένου, στην παύση οποιασδήποτε εργαλειοποίησης της ζωής και των αιτημάτων μας. Η ψήφιση του γάμου και της τεκνοθεσίας για τα ομόφυλα ζευγάρια, με όλες τις ελλείψεις, ήταν μία στιγμή ανάσας και δικαίωσης των αγώνων και των διεκδικήσεων του lgbtqi+ κινήματος, όπως αποτυπώθηκε με τις πολύχρωμες σημαίες έξω από τη Βουλή, την ανακούφιση και ένα περήφανο «τα καταφέραμε».

Οι νομοθετικές ανεπάρκειες σε υπάρχοντες νόμους αφορούν τα εμπόδια στην κοινωνική ένταξη που αντιμετωπίζουν συστηματικά τα lgbtqi+ άτομα από την ίδια οικογένεια, στον εργασιακό και το δημόσιο χώρο, στην υγεία, στην εκπαίδευση και σε κάθε

τομέα του καθημερινού βίου. Ενώ, ειδικά σε περιόδους φτώχειας και επισφάλειας, όπως αυτή που διανύουμε σήμερα, τα lgbtqi+ άτομα βιώνουν δυσανάλογη καταπίεση λόγω της δυσκολίας εύρεσης δουλειάς, της αδικίας στους χώρους εργασίας, τους χαμηλούς μισθούς, του αποκλεισμού ορισμένες φορές από το κράτος πρόνοιας. Μέχρι στιγμής, υπάρχουν οι νόμοι που διασφαλίζουν την αναγνώριση της ταυτότητας φύλου (Ν.4491/2017), την ισότητα (Ν.4604/2019) και την απαγόρευση ιατρικά μη αναγκαίων χειρουργικών επεμβάσεων σε ίντερσεξ παιδιά (Ν.4958/2022), αλλά αγνοείται εντελώς η καταχώρηση της τρίτης, μη δυαδικής (άντρας, γυναίκα) ταυτότητας φύλου, ενώ στο εξωτερικό χρησιμοποιείται ευρέως. Ακόμη και δικαιώματα που έχουν αναγνωριστεί νομικά, όπως η δυνατότητα αλλαγής ονόματος και δεικτών φύλου στα τρανς άτομα, παραμένει μία διαδικασία γραφειοκρατική, εξαιρετικά χρονοβόρα και δαπανηρή. Να σημειωθεί ότι και στον πρόσφατο νόμο για τον γάμο, η μη συμπερίληψη της τρανς-γονεϊκότητας αποτελεί ξεκάθαρη διάκριση και καταπάτηση των δικαιωμάτων των τρανς γονέων.

Κοινωνικά, δυστυχώς, παρατηρούνται ανησυχητικά δεδομένα για την ασφάλεια των έμφυλα καταπιεσμένων υποκειμένων, με την άκρα δεξιά να εισβάλλει όλο και πιο δυναμικά στους κεντρικούς χώρους λήψης αποφάσεων, όπως η ελληνική Βουλή, ήδη φέτος με 3 ακροδεξιά κόμματα, αλλά και στις ευρωεκλογές που αναμένεται άνοδος. Η ρητορική μίσους που χρησιμοποιούν οι ίδιοι οι εκπρόσωποι, που τα συστηματικά μέσα της δίνουν βήμα, αλλά και που η ίδια η κυβέρνηση την αναπαράγει σκόπιμα για να κολακέψει το κοινό της, ταΐζει την μισαλλοδοξία και πλάθει ένα κλίμα φόβου, που πολύ συχνά το βλέπουμε να παίρνει απτή μορφή, με τη βία. Το παρακολουθήσαμε με τρόμο στα βίντεο της επίθεσης στην Αριστοτέλους από αγέλη νέων παιδιών που επιτιθόταν λεκτικά σε lgbtqi+ άτομα. Είναι εμφανές ότι ο χλευασμός, η υποτίμηση, η στοχοποίηση και η βία στο δρόμο, στη δουλειά, στο σχολείο, στη σχολή αποτελούν ακόμη καθημερινότητα για αυτά τα άτομα. Επομένως, το περιστατικό στην Αριστοτέλους δεν ήταν μεμονωμένο, αλλά αποτέλεσμα του κακοποιητικού λόγου και της απουσίας ουσιαστικής- ειλικρινούς

πολιτικής βούλησης για την αντιμετώπιση της ομοφοβίας. Υπήρξαν, όμως, στιγμές που μας γέμισαν ελπίδα, όπως η απάντηση στην ρατσιστική επίθεση, με χιλιάδες κόσμου να πλημμυρίζουν το κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Pink washing

Η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη, άριστη μαθήτρια στο πλάι του συμμάχου της Ισραήλ, χρησιμοποίησε εργαλειακά τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών για ν' αποπροσανατολίσει τον δημόσιο διάλογο την στιγμή που ιδιωτικοποιούσε την τριτοβάθμια παιδεία και την δημόσια υγεία, με τ' απογευματινά επί – πληρωμή χειρουργεία. Το pink washing είναι συνήθης τακτική που αξιοποιεί το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ για να πλασαριστεί στην κοινή γνώμη ως προστάτης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ως ευρωπαϊκό κράτος κοντά στις αξίες την Δύσης, αντιπαραθετικά με την υπόλοιπη Μέση Ανατολή και, φυσικά, την Παλαιστίνη, προσπαθώντας να αποκρύψει το καθεστώς apartheid, την αποικιοκρατία, την δολοφονική του πολιτική και, πλέον, την γενοκτονία που συντελεί. Επί χρόνια κάνει pink washing, μέσω δια-

8ο Αυτοοργανωμένο Thessaloniki Pride

Πάλη ενάντια στην ακροδεξιά &

Της Αλεξάνδρας Παναγιωτίδου

Φέτος το 8ο Αυτοοργανωμένο Thessaloniki Pride οργανώθηκε σε μια ιδιαίτερη συγκυρία για τη ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα. Λίγο καιρό πριν, ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για τον ομόφυλο γάμο και την παιδοθεσία. Ταυτόχρονα στη καρδιά της Θεσσαλονίκης έγινε απόπειρα να λιτσαρισματος δύο τρανς ατόμων από φασίστες.

Το Αυτοοργανωμένο Thessaloniki Pride είναι ένα ενωτικό εγχείρημα που οργανώνεται από την ανοιχτή συνέλευση του Reclaim Pride. Σε αυτήν συμμετέχουν ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικές συλλογικότητες, νεολαίστικα σχήματα, οργανώσεις νεολαίας, πολιτικές οργανώσεις και ανένταχτα άτομα που συμφωνούν με τις αρχές της συνέλευσης. Ο βασικός πυρήνας αυτών των αρχών είναι η επαναδιεκδίκηση του αγωνιστικού- διεκδικητικού

χαρακτήρα των pride, σε αντίθεση με τις γιορτές επιχειρηματικότητας και ροζ ξεπλύματος επιχειρήσεων και κυβερνήσεων. Το Αυτοοργανωμένο Thessaloniki Pride ξεκίνησε ως μια πρωτοβουλία που στοχεύει στη σύνδεση των ζητημάτων καταπίεσης της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας με τους διαφορετικούς κοινωνικούς αγώνες, με αυτά που απασχολούν συνολικά την κοινωνία αλλά και κριτικής απέναντι στην προσπάθεια εξαγοράς της κοινότητας και το ροζ ξεπλύμα. Όμως σκοπός του δεν είναι μόνο η διοργάνωση και η παρέμβαση στο θεσμικό pride αλλά και η δημιουργία ενός μετώπου το οποίο θα μπορεί - όταν προκύπτει η ανάγκη - να έχει παρουσία και φωνή μέσα στο κίνημα.

Στο φετινό Αυτοοργανωμένο Thessaloniki Pride σκοπός μας ήταν να τονίσουμε πως παρόλο που το νομοσχέδιο αποτελεί μία νίκη, δεν ήταν κάτι που μας χαρίστηκε αλλά κερδήθηκε μέσα από τη πίεση του κινήματος. Όμως ο αγώνας δεν τελειώνει εδώ. Το ίδιο το νομοσχέδιο είναι ατε-

λής. Την ίδια στιγμή, η βία ενάντια στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα εντείνεται όπως είδαμε μέσα από την άγρια τρανσφοβική επίθεση στην Αριστοτέλους από τις επιθέσεις στα pride στην Ελλάδα όσο αλλά και σε όλο τον κόσμο και στα περιστατικά ομοφοβικής βίας στα σχολεία. Όλα αυτά δεν είναι τυχαία αλλά συνδέονται με την άνοδο της ακροδεξιάς και την επανεμφάνιση

φασιστικών ομάδων. Το είδαμε μέσα από την είσοδο των Σπαρτιατών και της Νίκης στην Βουλή και την αύξηση των ποσοστών της Ελληνικής Λύσης, την κανονικοποίηση προβολής στην τηλεόραση ομοφοβικών απόψεων, προωθώντας έτσι τον κοινωνικό καπιβαλισμό και θυσιάζοντας τον ουσιαστικό πολιτικό διάλογο στον βωμό του φτηνού θεάματος. Αλλά και μέσα

ενάντια στην γενοκτονία

γωνισμών όπως της Eurovision η χρηματοδοτώντας από τις πρεσβείες του pride σε διάφορες χώρες. Στον φετινό διαγωνισμό τραγουδιού, κρίνοντας από τις σημαντικές αντιδράσεις που ξεσηκώθηκαν τόσο γενικότερα, όσο και από τα ίδια τα LGBTQ+ άτομα έγινε σαφές ότι η προσπάθεια αυτή των σιωνιστών να ξεπλυθούν για τα εγκλήματα που διαπράττουν σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, απέτυχε σε σημαντικό βαθμό, όπως και πολλές άλλες φορές που το επιχείρησε με το LGBTQ+ κίνημα να δίνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα «no pride in genocide».

Το pride αποτελεί, βέβαια, μέρα αναφοράς για τη LGBTQ+ κοινότητα, μέρα έκφρασης και ανάδειξης των αιτημάτων της. Όμως, έχοντας μετατραπεί σε ευκαιρία διαφήμισης εταιρειών, που στην πραγματικότητα αδιαφορούν για τα καταπιεσμένα άτομα και ξεπλύματος πρεσβειών, όπως η αμερικάνικη - που φέτος αποτελεί έναν από τους χορηγούς - ενώ ταυτόχρονα και βασικό χρηματοδότη για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, χάνει από την αγωνιστικότητα και τον διεκδικητικό του χαρακτήρα. Είναι σημαντικό να αποκτήσει πολιτικό χαρακτήρα και στί-

μα, ενάντια στην γενοκτονία, ενάντια στην αποικιοκρατία που καταπιέζει τα αδέρφια μας στην Γάζα, στην Ράφα και σε κάθε γωνιά αυτού του κόσμου που οι καταπιεστές δολοφονούν άντρες, γυναίκες, παιδιά, LGBTQ+ άτομα. Να βροντοφωνάξει πως η μέρα περηφάνειας είναι μια μέρα μη εκμεταλλεύσιμη προς το κέρδος μεγαλοεπιχειρήσεων, παρά μέρα πάλης για τις ζωές μας, ενάντια στην ομοφοβία, την τρανσοφοβία, την έμφυλη βία και την επιβολή του καταπιεστή στον καταπιεζόμενο,

είτε πρόκειται για ανθρώπους, είτε για ολόκληρα, οργανωμένα κράτη.

Συνεχίζουμε να διεκδικούμε των LGBTQ+ γάμο και παιδοθεσία και όχι μόνο των ομόφυλο γάμο, την σεξουαλική αγωγή και την εκπαίδευση για τα φύλα και τις κουλτούρες του κόσμου στα σχολεία. Καταδικάζουμε την απουσία δημόσιων δομών ψυχολογικής υποστήριξης και καταπολέμησης της φτώχειας με την οποία έρχεται αντιμέτωπο σημαντικό ποσοστό της LGBTQ+ κοινότητας, αλλά και την προσπάθεια

του pink washing. Η Συνέλευση 8 Μάρτη θα είναι εκεί στις 8 Ιουνίου στο Σύνταγμα, αφουγκραζόμενη τον παλμό και αλληλέγγυα μαζί με όλα τα καταπιεσμένα υποκείμενα, ανεμίζοντας παλαιστινιακές σημαίες για να φωνάξει πως ο αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, ενάντια στην πατριαρχία και την καταπίεση, είναι αγώνας ενάντια στην αποικιοκρατία και το σύστημα που την γεννά. Κανένα μας δεν είναι ελεύθερο, χωρίς μια ελεύθερη Παλαιστίνη.

αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

από την επανεμφάνιση φασιστικών ομάδων στην πόλη μας με χαρακτηριστικό παράδειγμα την Σταυρούπολη, την βεβήλωση του πολιτικού στεκιού της ΑΠΑΝ και του τμήματος Κινηματογράφου με ναζιστικά σύμβολα, την απόπειρα φασιστών να αποτρέψουν την προβολή φεμινιστικού ντοκιμαντέρ στο φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης. Σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης οι άνθρωποι στρέφονται στα ακροδεξιά αφηγήματα που ξεπλένουν το σύστημα και χρησιμοποιούν τις μετανάστριες, τη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα και γενικότερα τη διαφορετικότητα ως αποδιοπομπαίο τράγο. Ταυτόχρονα, η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού όπου δολοφονούνται μαζικά έγκυες γυναίκες (μια σφαίρα δύο άτομα) και που η πολιτισμένη Δύση (και η Ελλάδα μέσα σε αυτήν) ενισχύει σημαντικά το κράτος του Ισραήλ τροφοδοτώντας σε υλικό και πολιτικό επίπεδο τις γενοκτονικές του πρακτικές δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορα. Θεσμοί όπως το EuroPride, το οποίο φέτος

θα πραγματοποιηθεί στην χώρα μας, δεν παίρνουν θέση για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Για όλους τους παραπάνω λόγους λοιπόν ο αγώνας μας δεν τελειώνει μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου.

Τα παραπάνω αποτυπώθηκαν σε ένα πενήνήμερο εκδηλώσεων και δράσεων. Οι συζητήσεις, η προβολή του ντοκιμαντέρ του Ιωσήφ Βαρδάκη, τα καλλιτεχνικά δρώμενα, οι διαδηλώσεις δεν αποσκοπούσαν παρά στο να αναδείξουν πως οι διεκδικήσεις της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις διεκδικήσεις όλης της κοινωνίας. Παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες (βροχή, κρύο, περιορισμένος χρόνος για τις συζητήσεις) ο κόσμος συμμετείχε μέχρι τέλους στις εκδηλώσεις όπως και στο πάρτι. Η σύνδεση με τον αγώνα αλληλεγγύης για την Παλαιστίνη, αποτυπώθηκε με τη συμμετοχή μας ως Reclaim Pride στην διαδήλωση για τα 76 χρόνια από την Νάκμπα ενώ η

αντιφασιστική μας δράση, με τη συγκέντρωση επανοικειοποίησης της πλατείας Αριστοτέλους με σύνθημα «Παίρνουμε πίσω την Αριστοτέλους και κάθε Αριστοτέλους». Αλλά και στη διαδήλωση του Αυτοοργανωμένου pride, μαζικότερη από πέρσι, κυριαρχούσαν τα συνθήματα ενάντια στον φασισμό, αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, ενάντια στο ροζ ξέπλυμα του κράτος - δολοφόνος του Ισραήλ.

Κατά τη διάρκεια του πενήνήμερου χρειάστηκε να αναμετρηθούμε και με την πρόκληση να αντιμετωπίσουμε την αγανάκτηση, τη δυσαρέσκεια και την απογοήτευση που δημιουργήσε μεταξύ μας η διασπορά φημών για σεξιστικές, παραβιαστικές συμπεριφορές. Σε έναν τέτοιο θεσμό είναι αυτονόητες η ευαισθησία και η επαγρύπνηση για τέτοιες συμπεριφορές και η περιφρούρησή του από αυτές. Άλλο τόσο όμως θα πρέπει να είναι αυτονόητη η ευαισθησία και η προσοχή με την οποία αντιμετωπίζουμε τέτοια κρούσματα. Ακριβώς επειδή

κανένας/μια/α μας δεν έχει μεγαλώσει χωρίς σεξιστικές αντιλήψεις, η ενασχόλησή μας με το φεμινιστικό και ΛΟΑΤΚΙΑ+ κίνημα θα πρέπει να αντιμετωπίζεται και σαν ευκαιρία αναμέτρησης με αυτές, και βελτίωσης όλων μας. Πιστεύουμε πως παρά τις αστοχίες, τελικά επικράτησε η φροντιστικότητα στα εμπλεκόμενα άτομα και περιφρουρήθηκε η ενωτική δράση του θεσμού.

Άλλωστε, βαδίζοντας για τις 29 Ιουνίου, έχουμε να αντιμετωπίσουμε ξανά τις ομοφοβικές και σεξιστικές αντιλήψεις του συστήματος που τροφοδοτεί τις φασιστικές επιθέσεις αλλά και το ροζ ξέπλυμα του Ισραήλ μέσα από το θεσμό του EuroPride. Χρειάζεται να οργανώσουμε ένα δυνατό, μεγάλο και ευφάνταστο Κινηματικό Μπλοκ που να μπορεί να παρέμβει σε αυτό τον θεσμό βάζοντας τις ριζοσπαστικές απόψεις απέναντι στο σεξισμό και την ομοφοβία του συστήματος και προβάλλοντας την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»*

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Τα χτυπήματα που δέχθηκε στο κεφάλι από τον μεσίτη και τον κοσμηματοπώλη επέφεραν τον θάνατο του 33χρονου Ζακ Κωστόπουλου, το μεσημέρι της 21ης Σεπτεμβρίου 2018 στην οδό Γλάδ-στωνος, σύμφωνα με την πρόταση του εισαγγελέα έδρας του ΜΟΕ, Στέλιου Κωσταρέλου, ο οποίος ζήτησε την ενοχή των δύο επιχειρηματιών για θανατηφόρα σωματική βλάβη, όπως και πρωτόδικα. Με μία σύντομη εισήγηση προς τους δικαστές και τους ενόρκους του ΜΟΕ, ο εισαγγελικός λειτουργός, επικαλούμενος μαρτυρικές καταθέσεις, αναφέρθηκε «σε σκηνικό λιντσαρίσματος» που αποτυπώθηκε σε βιντεοληπτικό υλικό το επίμαχο μεσημέρι όταν ο 33χρονος ακτιβιστής, βρισκόμενος σε κατάσταση σύγχυσης και ταραχής, εισήλθε στο κοσμηματοπωλείο όπου εγκλωβίστηκε

Είναι δεδομένο πως από τύχη δεν θρηνούμε θύματα στον ελληνικό στρατό. Στο νοσοκομείο Ιωαννίνων μεταφέρθηκαν με τραύματα τρεις στρατιωτικοί, έπειτα από τραυματισμό τους στο πεδίο βολής της Ζίτσας, ενώ παραλίγο γλίτωσαν τον θάνατο άλλα 13 χαμηλόβαθμα στελέχη. Ο τραυματισμός των στρατιωτικών προήλθε από το ωστικό κύμα που προκλήθηκε μετά από ανάφλεξη προωθητήρων σε εκπαιδευτική βολή στη Ζίτσα Ιωαννίνων. Το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος καταγγέλλει ότι «όσο κι αν Υπουργείο, ΓΕΣ και Ταξιαρχία προσπαθούν να υποβαθμίσουν το περιστατικό, μέσω των πληρωμένων ΜΜΕ, αναδεικνύονται σοβαρά ερωτήματα σε σχέση με τις συνθήκες του περιστατικού».

Συγκεκριμένα το Δίκτυο διερωτάται αν υπήρξε κάθαρση και συντήρηση, αν έγινε έλεγχος από τον οπλοουργό στον ενδιάμεσο μήνα, αν υπάρχει και άλλος οπλοουργός που να κοιτάει τα όπλα και αν έγινε τελικώς αναφορά γραπτώς για τα προβλήματα. Είναι σαφές ότι από την πρώτη στιγμή το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και η ηγεσία του Στρατού, επιχείρησαν να υποβαθμίσουν το θέμα στα ΜΜΕ, προκειμένου να μη βγουν στη δημοσιότητα και να μην πάρουν έκταση οι κίνδυνοι που εγκυμονούνται ανά πάσα στιγμή για στελέχη χαμηλότερης βαθμίδας. Σε κάθε περίπτωση το Δίκτυο Σπάρτακος επιμένει ότι πρέπει να λάμψει η αλήθεια και «να μην θρηνήσουμε άλλα θύματα στο βωμό του καριερισμού, του милитарισμού και του αξιόμαχου του αστικού στρατού».

«...Απαιτούμε να μπει ένα τέλος στο ρατσισμό απέναντι στους ανθρώπους και απέναντι σε οποιονδήποτε θέλει ελευθερία... Απαιτούμε ελευθερία από τη κυβέρνηση, η οποία στέρησε οτιδήποτε γλυκό και καλό από εμάς και από άλλους. Φυτεύουν μίσος και βία... Αυτή είναι η τέταρτη ημέρα που απεργούμε και δεν θα φάμε τίποτα από το χέρι του ρατσισμού... Θέλουμε ελευθερία σαν τους ανθρώπους που βλέπουμε. Δεν έχουμε διαπράξει εγκλήματα ούτε λάθη απέναντι στους διώκτες μας. Δεν θα συμπεριφερθούμε στην κυβέρνηση και σε αυτή τη κατάσταση κράτησης με τη βία και το μίσος που μας φέρονται αυτοί. Θάνατος ή ελευθερία». Με αυτά τα λόγια περιγράφουν την απεργία πείνας τους 4 έγκλειστοι στην

όταν κλείδωσε η πόρτα ασφαλείας. Όπως είπε ο εισαγγελέας, ο Κωστόπουλος δέχθηκε σφοδρά χτυπήματα στο κεφάλι από τους δύο κατηγορούμενους, καταδικασμένους σε πρώτο βαθμό σε κάθειρξη δέκα ετών ο καθένας. Μάλιστα τόνισε ότι οι δράστες «Αν και γνώριζαν ότι τα χτυπήματα στο κεφάλι μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα τον θάνατο του Ζακ Κωστόπουλου, και είχαν τη δυνατότητα να προβλέψουν το αποτέλεσμα του θανάτου, εν τούτοις επιτέθηκαν με κλωτσιές στο κεφάλι σε βάρος του».

Πρόκειται για μια πρώτη δικαίωση του κινήματος υπεράσπισης της μνήμης του Ζακ αλλά και μια πρώτη ανακούφιση της Lgbtqi+ κοινότητας που εδώ και χρόνια βρίσκεται στο δρόμο και στα δικαστήρια για αυτή την υπόθεση. Τίποτα όμως δεν είναι αρκετό μέχρι την έκδοση της τελικής απόφασης στο δεύτερο βαθμό.

Μετά το περσινό πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου, η ελληνική κυβέρνηση επιχείρησε να αποποιηθεί τις ευθύνες της και να καλύψει την εγκληματική δράση των λιμενικών αρχών κατασκευάζοντας ένα ολόκληρο αφήγημα περί κάποιων «κακών διακινητών» οι οποίοι ευθύνονταν για την τραγωδία. Εννέα μετανάστες που επέβαιναν στο καράβι της ντροπής κατηγορήθηκαν άδικα, συκοφαντήθηκαν και στιγματίστηκαν από τα ΜΜΕ που δημοσίευσαν έως και φωτογραφίες τους από το νοσοκομείο. Τα συγκεκριμένα άτομα, παρά τη φρίκη που βίωσαν τέθηκαν υπό κράτηση για έντεκα ολόκληρους μήνες μέχρι να δικαστούν. Στα τέλη Μαΐου το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων της Καλαμάτας με μια απόφαση σταθμό, δίκαιωσε τους εννέα επιζήσαντες και το κίνημα αλληλεγγύης υπέρ τους. Παρόλα αυτά οι εννέα επιζήσαντες συνεχίζουν να τελούν υπό κράτηση από την αστυνομία, αυτή τη φορά για διοικητικούς λόγους. Όπως δήλωσαν χαρακτηριστικά οι συνήγοροι υπεράσπισης σε ανακοίνωσή τους «Η απόφαση κράτησης δεν βρίσκει έρεισμα στο νόμο, επιβάλλεται εντελώς αυθαίρετα και καταχρηστικά, και οι εντολείς μας θα έπρεπε να τύχουν της ίδιας μεταχείρισης με τους υπόλοιπους επιζήσαντες του ναυαγίου».

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη αρνείται να δεχθεί την αλήθεια και δεν θέλει σε καμία περίπτωση να πάρουν δημοσιότητα οι εγκληματικές πρακτικές της απέναντι σε πρόσφυγες, τόσο στα θαλάσσια, όσο και στα χερσαία σύνορα. Αυτός είναι και ο λόγος που οι συνήγοροι υπεράσπισης απαιτούν από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, το Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου, την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες και την Ανεξάρτητη Αρχή του Συνηγόρου του Πολίτη να παρέμβουν, για να διασφαλιστεί η εφαρμογή της απόφασης.

Κόρινθο. «Βρίσκομαι υπό κράτηση εδώ και 5 μήνες... Η ρατσιστική κυβέρνηση είναι πολύ σκληρή και έχει βλάψει πολλούς καλούς ανθρώπους. Θέλουμε να βγούμε από εδώ μέσα. Βοηθήστε μας». Αυτό είναι το μήνυμα ενός από τους δεκάδες απεργούς πείνας στο Κέντρο Κράτησης στην Αμυγδαλέζα. Η κυβερνητική απάντηση; Αστυνομικές επιθέσεις και απαγωγές/μεταγωγές, επιβολή σιωπής, και -πρόσφατα- τερματισμός της χρηματοδότησης για ιατρική και ψυχολογική υποστήριξη των έγκλειστων στην Αμυγδαλέζα...

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΑΝΤΡΕΑ ΚΡΙΤΣΟΤΑΚΗ

Στο πολιτικό μνημόσυνο του αγαπημένου μας συντρόφου Αντρέα Κριτσοτάκη, που έγινε στη γειτονιά του στα Εξάρχεια, στο φιλόξενο κηπάκι της Τσαμαδού το Σάββατο 1 Ιούνη, συναντήθηκαν παλιές/οι και νέες/οι αγωνίστριες/ες για να τιμήσουν τη μνήμη του και να θυμηθούν κοινές διαδρομές και εμπειρίες που μοιράστηκαν μαζί του.

Την συζήτηση άνοιξε η Μαρία Μπόλαρη, εκ μέρους της Κεντρικής Επιτροπής της ΔΕΑ, τονίζοντας στην ομιλία της ότι «η διαδρομή του Αντρέα είναι εν πολλοίς και διαδρομή της επαναστατικής Αριστεράς». Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι στην πολιτική του κηδεία είχαν παραβρεθεί εκπρόσωποι πολλών οργανώσεων της ριζοσπαστικής, επαναστατικής Αριστεράς και αντίστοιχα πολλά κείμενα φιλοξενήσαμε στο αφιέρωμα στο RProject.gr.

Ο Αντρέας, όπως γίνεται φανερό και από τα αποσπάσματα των τοποθετήσεων που δημοσιεύουμε εδώ, υπήρξε πρωταγωνιστής στην πρωτοβουλία που πήρε η ΔΕΑ να στηρίξει το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών αρχικά και την Κίνηση Απελάστε το Ρατσισμό στη συνέχεια.

Σε αυτή την βραδιά μνήμης βρέθηκαν επίσης και πολλές φίλες και φίλοι του Αντρέα, οι οποίοι θυμήθηκαν στιγμιό-

τυπα από τις κοινές τους διαδρομές και οι οποίοι αναφέρθηκαν στην ευγένεια και τη δυνατότητά του να ακούει τους ανθρώπους που τον περιτριγύριζαν. Φίλους και φίλες που ο Αντρέας απέκτησε χάρη στη δυνατότητά του να ακούει και να γίνεται ουσιαστικός αλλά και να συμπεριφέρεται με γλυκύτητα και πραότητα, που τόσο εύλογα ανέδειξε στον χαιρετισμό του στο πολιτικό μνημόσυνο ο συνοδοιπόρος του στην επαναστατική Αριστερά τα τελευταία 42 χρόνια Μιχάλης Βεργίτης.

Στην πολιτική κηδεία του συντρόφου μας κυριάρχησαν τα κόκκινα λάβαρα. Όμως όσες/οι βρεθήκαμε στο πολιτικό του μνημόσυνο είχαμε την ευκαιρία να δούμε λίγα από τα πολλά έργα τέχνης που ο ίδιος δημιούργησε. Από τα πάντο για τη ΔΕΑ, το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών και την Ανυπότακτη Αθήνα μέχρι το πλούσιο φωτογραφικό υλικό και τα σκίτσα του Αντρέα που συνέλεξαν με αγάπη συντρόφισσες/οι, ανάμεσα τους και η αδερφή του Πόπη.

Το πολιτικό μνημόσυνο του Αντρέα οργανώθηκε με συντροφικότητα, αγάπη και σεβασμό σε έναν άνθρωπο που πρόσφερε τόσα πολλά στην επαναστατική αριστερά, στα κινήματα και τους τοπικούς αγώνες. Το παράδειγμα της δρά-

σης και της ζωής του Αντρέα από τη δεκαετία του 1970 μέχρι σήμερα αποτελεί σημείο αναφοράς για όλες και όλους μας. Από το Καπνεργοστάσιο και τις εργατικές μάχες τη δεκαετία του 1970 ενάντια στην κυβέρνηση του Καραμανλή μέχρι την απεργία διαρκείας στην Τράπεζα Πίστωσης αργότερα, ως τους τοπικούς αγώνες στα Εξάρχεια και τα Πατήσια, ο Αντρέας θα μείνει στην μνήμη μας ως ένας αφοσιωμένος επαναστάτης και ακτιβιστής, ως ένας αγαπημένος φίλος και σύντροφος. Το πολιτικό μνημόσυνο του Αντρέα έκλεισε όσο χαλαρά θα ήθελε και ο ίδιος ο Ανδρέας. Ο παλιός του φίλος και σύντροφος, Γιώργος Γεωργιάδης, ως dj έπαιξε μουσική καθώς συνεχίσαμε με ένα ποτό στο χέρι να μνημονεύουμε τον Αντρέα και όλους τους τρόπους με τους οποίους το πέρασμά του μας άγγιξε.

Ευχαριστούμε από καρδιάς όλες, όλους και όλα που έκαναν μαζί μας αυτή τη διαδρομή για να τιμήσουν το σύντροφο Αντρέα Κριτσοτάκη.

Μαρία Μπόλαρη, εκ μέρους της ΔΕΑ

Να ευχαριστήσουμε όλες και όλους σήμερα για την παρουσία σας. Να ευχαριστήσουμε για τη συμπαράσταση που εκδηλώθηκε με διάφορους τρόπους αυτές τις 40 μέρες μετά την απώλειά του. Να ευχαριστήσουμε για την οικονομική ενίσχυση που συγκεντρώθηκε για την ενίσχυση του εμβληματικού αγώνα της εποχής μας, της Παλαιστίνης. Να μεταφέρω τις ευχαριστίες της Ένωσης Παλαιστινίων Εργαζομένων, που βρίσκεται σε συντονισμό με κοινωνικές οργανώσεις της Παλαιστίνης, στην οποία παραδόθηκαν οι εισφορές.

Ξεκινώντας να μιλώ για τον Αντρέα απαραίτητα θα ξεκινήσω από τον αγώνα του καπνεργαστασίου, ενός αγώνα που έγινε και παρατσούκλι του για πολλά χρόνια.

Εκεί συμμετέχει στο στήσιμο εργοστασιακής επιτροπής και πρωτοστατεί σε δύο απεργίες, αυτήν του 1975 για αυξήσεις και εκείνη του 1976 ενάντια στο νόμο 330, ένα νόμο που απαγόρευε τη συνδικαλιστική δράση. Υπουργός της κυβέρνησης του Κωνσταντίνου Καραμανλή ήταν τότε ο Λάσκαρης, που ήθελε λείει να καταργήσει την πάλη των τάξεων με το συγκεκριμένο

νόμο, τις απολύσεις, την άγρια καταστολή.

Το «Καπνεργοστάσιο» δεν ήταν μόνο για τον εαυτό του. Ακολουθώντας μια συνήθεια της εποχής, οργάνωνε τη συμπαράσταση σε άλλες μάχες, της Νάσιοναλ Καν, της Πίστος. Είμαστε στη Μεταπολίτευση, μια περίοδο μεγάλων εργατικών αγώνων που δεν αναφέρονται, δεν «φωτίζονται» όσο θα έπρεπε. Δεν ήταν μια εύκολη εποχή. Αλλά είχε τον αέρα, την ορμή που έδινε η εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Και αυτό διευκόλυνε τις καταστάσεις, έδινε αυτοπεποίθηση. Στις κατακτήσεις της πατάμε και σήμερα. Το «οπλοστάσιό της», η απεργία, η κατάληψη, η διαδήλωση, η αλληλεγγύη, είναι στο στόχαστρο του καθεστώτος σήμερα. Και πρέπει να τα υπερασπιστούμε.

Στο εσωτερικό του κινήματος δινόταν μια άλλη μάχη. Αυτή της οργάνωσης από τα κάτω των εργοστασιακών επιτροπών, των εργοστασιακών σωματείων, που την υιοθέτησε πληθώρα αγωνιστών και αγωνιστριών της ευρύτερης επαναστατικής Αριστεράς, σε αντιπαράθεση με την προσπάθεια του ΚΚΕ για γραφειοκρατικοποίηση.

Αυτό το στοιχείο, σε συνδυασμό

με ιδεολογικές επιλογές για τον τροτσκισμό, τον λενινισμό, την θεωρία του κρατικού καπιταλισμού, σταθεροποίησαν την απόφαση του Ανδρέα για ένταξη σε αυτό το ρεύμα της επαναστατικής Αριστεράς.

Την επιμονή στον εργατικό προσανατολισμό συμμερίστηκαν πολλοί σύντροφοι, πολλές συντρόφισσες της εποχής. Κρατήθηκε από αρκετές οργανώσεις. Ήταν και είναι πολύτιμος. Σε αυτόν παρέμεινε ο Αντρέας και όταν δεν ήταν σε ένα συγκεκριμένο χώρο.

Ήταν παρών στη μεγάλη απεργία των εργαζομένων στην τράπεζα Πίστωσης (τόρα Alpha Bank), από το Νοέμβρη του 1989 ως το Φλεβάρη του 1990. Όπου τραυματίστηκε από τα ΜΑΤ και τον συνέλαβαν. Αργότερα στην ΕΑΣ στα 1991-93, στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκακά το 1995, στην Ιονική του 1998. Και μετά στα εργατικά πουλήματα σε διάφορους χώρους.

Ο εργατικός προσανατολισμός δεν σήμαινε και δεν σημαίνει «εργατισμό». Ο Αντρέας –όπως κι άλλοι κι άλλες από εμάς– είχε εμπλοκή σε αγώνες κινήματων. Της γειτονιάς, του φεμινιστικού, του αντιφασιστικού, του αντιρατσιστικού κινήματος. Γι' αυτόν και τη ΔΕΑ ση-

μαίνει την οπτική για να νικήσουν, τις συνδέσεις για να γίνουν ενιαία αντικαπιταλιστική προοπτική.

Ο Αντρέας γρήγορα εντόπισε τη σημασία της αντιρατσιστικής δράσης. Στήριξε ολόψυχα το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Γι' αυτό όταν η ΔΕΑ πήρε την πολιτική πρωτοβουλία για το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών, έδωσε όλες τις δυνάμεις του.

Ο Αντρέας είχε ένα αξιοζήλευτο χαρακτηριστικό. Ήταν αυστηρός στην ιδεολογικοπολιτική άποψη αλλά ταυτόχρονα μαζικός και «ανοιχτός» σε άλλες οργανώσεις, σε μέλη συλλογικοτήτων.

Για το πόσο δοτικός και συντροφικός ήταν, μπορούν να ειπωθούν πολλές ιστορίες.

Τελευταίο, μια ιστορία που περιέγραψε η συντρόφισσα Κατερίνα Σεργίδου σε ένα κείμενό της.

Όταν πριν από 23 χρόνια συζητούσαν για μια παρομοίωση, για το τρένο της Επανάστασης, που αντέχει να πορεύεται στις ράγες, που κάθε εποχή έχει το δικό της βαγόνι. Ας φτιάξουμε το δικό μας. Στους σημερινούς αγώνες, σε αυτούς για την κοινωνική απελευθέρωση.

Ο σύντροφος Αντρέας θα είναι μαζί μας.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ

Αμάντα Κατερίνη, Αναμέτρηση

Γνωριστήκαμε το 2009 στον Σύριζα, ειδικότερα στην ΟΜ Εξαρχείων, όπου ο Αντρέας ξεχώρισε για τις αρετές του που ήταν εύκολα ορατές. Σε μια ζωηρή εποχή, με υψηλά επίδικα, ο Αντρέας ως μέλος της ΔΕΑ και του Σύριζα έβαλε πλάτη για τη συγκρότηση του πολιτικού υποκειμένου που τότε ο προοδευτικός κόσμος είχε επιλέξει ως εργαλείο για τη συγκυρία. Εντός του Σύριζα τάχθηκε σ' αυτή την πλευρά που πίστευε στη δύναμη των από κάτω κι αντιστρατευόταν αρχηγισμούς και την αυτονόμηση της ηγεσίας από τη βάση, αυτή που υποστήριζε ότι ο Σύριζα έπρεπε να είναι εκφραστής και δημιουργός των κινημάτων, αυτή που πίστευε πως μια κυβέρνηση της αριστεράς έχει νόημα μόνο αν αμφισβητήσει τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, αυτή που εννοούσε την υπόσχεση για ρήξη και ανατροπή. Υπηρετώντας αυτές τις ιδέες, ο Αντρέας έδωσε τη μάχη για να κρατηθεί ο Σύριζα σε μια σταθερά ριζοσπαστική γραμμή διαβλέποντας εγκαίρως τους κινδύνους από τις διολισθήσεις της κεντρικής γραμμής.

Όταν το 2015 το όχι του λαού μας μετατράπηκε σε ναι, ο Αντρέας επέλεξε να μην παραδεχτεί την ήττα, να μην αποδεχτεί πως δεν υπήρχε άλλη επιλογή, να μην τον καταβάλει η απογοήτευση, αλλά αντίθετα, παρά τα προβλήματα υγείας που άρχισαν από τότε να τον ταλαιπωρούν, συνέχισε να μάχεται σε πολλά κοινωνικά μέτωπα.

Ο Αντρέας αγάπησε τα Εξάρχεια και τον κόσμο τους. Δημιούργησε μαζί με άλλους/ες τη λαϊκή συνέλευση Εξαρχείων και υπεράσπισε την πλατεία μέχρι

τέλους, πρωτοστατώντας σε δράσεις για την ελεύθερη δημόσια χρήση της και την ποιότητα ζωής των κατοίκων της γειτονιάς. Ενεργός και μαχητικός στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα σε κάθε του ένταξη καταργούσε στην πράξη με τη στάση του τον διαχωρισμό πνευματικής-χειρωνακτικής εργασίας, γιατί ενώ είχε την πολιτική συγκρότηση στελέχους πρώτης γραμμής, αυτό δεν τον εμπόδιζε να φτιάχνει άψογα πανό, να στοιχίζεται πίσω απ' αυτά με τις συντροφισσες και τους συ-

ντρόφους του στο δρόμο, να είναι παρών στα μεγάλα και στα ήσσονα. Ήταν στρατηγός και στρατιώτης, υπηρετώντας και τους δύο ρόλους κάθε φορά ανάλογα με τις ανάγκες του κινήματος και όχι τις δικές του. Γιατί κίνητρό του δεν ήταν η προσωπική φιλοδοξία, αλλά το να είναι χρήσιμος.

Ο Αντρέας Κριστοστάκης ήταν ένας ολοκληρωμένος αριστερός άνθρωπος. Πολυσχιδής και πολυτάλαντος, αγαπούσε τη ζωή και η πολύωρη ενασχόλησή του με το κίνημα δεν τον εμπόδιζε να τη ζει σε όλες τις εκφάνσεις της, να παίρνει χαρά και να την επιστρέφει, προσφέροντάς μας το φωτεινό του χαμόγε-

λο όποτε τον συναντούσαμε. Δηλωτικά του χαρακτήρα του και η ευγένεια, ο σεβασμός και η ισότιμη συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες.

Σε μια εποχή που οι αξίες της αριστεράς δοκιμάζονται, ο θάνατός του συνιστά απώλεια παραδείγματος πίστης και ευγενικής επιμονής σε αρχές και ιδέες, αλληλεγγύης, ουσιαστικής κοινωνικότητας, εργατικότητας και απόλυτης ανιδιοτέλειας.

Κι επειδή στον Αντρέα μας δεν άρεσαν οι μισές δουλειές, πιστεύω πως όσα πάλεψε δε θα ήθελε να μείνουν ανολοκλήρωτα.

Στη μνήμη του λοιπόν, θα συνεχίσουμε

Κατερίνα Σεργίδου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ που στριμώχνονται στο κεφάλι μου κρατάω μια μικρούλα. Κάπου στα 23 μου του μίλησα για αυτή την ιδέα για το κόκκινο τρένο της επανάστασης. Κάθε βαγόνι και μια εποχή. Μπορούμε να πηγαίνουμε από το ένα βαγόνι στο άλλο. Το τρένο χάνεται κάπου στον ορίζοντα. Θυμάμαι ότι χρησιμοποιούσα αυτό το κάπως παιδικό σχήμα, όταν πρότεινα σε κάποιο άτομο να γίνει μέλος. Κάθε τρένο μια εποχή, έλα και συ να φτιάχνουμε την μηχανή, να μην σταματήσει. Δεν θυμάμαι το στόρι πολύ καλά, αλλά θυμάμαι ότι ο Αντρέας το ζωγράφισε. Ασχολήθηκε βδομάδες. Μέχρι και τον Σπάρτακο ζωγράφισε πάνω. Το τρένο το έκανε κάπως κυκλικό, δεν ήταν ολόισιο, δεν πήγαινε ντουγκρού προς το μέλλον. Και μας το έφερε, σαν δώρο. Το έφτιαξε. Το έκανε πράξη. Του έδωσε νόημα.

Υπάρχει ακόμα στην Κλαζομενών.

Λοιπόν, η ζωή του Αντρέα δεν ήταν εύκολη, αλλά κουβαλούσε πάντα αυτό το γλυκό χαμόγελο σαν χρέος και κατάφερνε να είναι ελαφρύς. Ευγενικός, αέρινος, κουβέντιαζε, κουβέντιαζε, κουβέντιαζε. Άκουγε και την μεγαλύτερη μαλακία που είχες να του πεις και κατάφερνε να σε «ξεκολλήσει».

Στις πολιτικές διαδικασίες έφερνε πάντα την αισιοδοξία αλλά και την αγωνία της τοπικής κοινωνίας, της κοινότητας. Ζούσε σαν γείτονας, ήταν ριζωμένος στα Εξάρχεια, έπιανε τον παλμό, έφερνε το συναίσθημα στην πολιτική συζήτηση χωρίς να το φοβάται, κάτι που η γενιά του δεν το συνηθίζει. Ο Αντρέας προσπερνούσε την ένταση και το πολιτικό δράμα, περπατούσε θαραλλέα πάνω από τις νάρκες της πολιτικής διαφωνίας και αναδείκνυε μίαν άλλη πτυχή της συ-

ζήτησης που μας είχε διαφύγει. Μας επανάφερε τόσο μαλακά, χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Δεν ήταν ποτέ πατεριλιστικός. Ποτέ ματσό. Δεν είχε καμία αγωνία να είναι κεντρικό πρόσωπο. Ήταν στο κέντρο χωρίς να είναι. Δεν την φοβόταν την διαφωνία, ήταν όμως ψύχραιμος και μιλούσε πάντα με την καρδιά του. Ποτέ ξύλινα, ποτέ τυπικά. Όπως και η Πόπη, η αδερφή του. Από την ίδια σπορά και οι δύο.

Ο Αντρέας ήταν άχρονος. Δεν έβλεπε την ηλικία του, δεν την καταλάβαινες. Δεν είχε σημασία. Ήταν παρών με όλες του τις ηλικίες.

Αντρέα υπάρχεις στις λέξεις μας, στις συζητήσεις μας, στην ιστορία μας, στις ιστορίες μας.

Εσύ το βάθος του ουρανού μας το ζωγράφισες κυριολεκτικά. Σε αγαπάμε, σε ευχαριστούμε, σε αποχαιρετούμε με οδύνη για την απώλεια αλλά γεμάτες και γεμάτοι από το πέρασμά σου.

ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΑΝΤΡΕΑ ΚΡΙΤΣΟΤΑΚΗ

Μαρίνα Κ

ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ ΑΝΤΑΜΩΣΑΜΕ ΓΙΑ πρώτη φορά στο Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών το μακρινό 2008. Έχω αυτή την αίσθηση της παρουσίας του, τη συγκινητική του ευγένεια, τη γλυκύτητά του, την καταλυτική του ηρεμία, τη βαθιά, υπέροχη χροιά της φωνής του, τόσο ζωντανά μέσα μου, σα να 'ναι χτες κι ας έχουν περάσει 16 χρόνια. Θυμάμαι πως μου μίλησε, την πρώτη εκείνη μέρα, για τη διδασκαλία και τα μαθήματα, για τα πάρτι και τη Γιορτή που γινόταν μια φορά το χρόνο, για την κοινότητα ντόπιων και μεταναστριών, δασκάλων και μαθητριών του Σχολείου, για τις πορείες και για τη ΔΕΑ, την Οργάνωση που εμπνεύστηκε, έστησε και στήριξε το Κυριακάτικο για πολλά χρόνια. Και με έκανε να νιώσω πως ήθελα πολύ να γίνω κομμάτι αυτής της συλλογικότητας, κομμάτι της αλληλεγγύης και του μοιράσματος. Και πως, παρόλο που τότε ήμουν μόλις 18, παρόλο που δεν είχα την παραμικρή ιδέα αν μπορούσα

να διδάξω ή να προσφέρω οτιδήποτε, μπορούσα στ' αληθινά να συμμετέχω σε αυτό το απλό και συνάμα σπουδαίο πράγμα που συνέβαινε στο Κυριακάτικο. Έχω τη βαθιά πεποίθηση πως αυτή η αλληλεγγύη που διέπνεε τις σχέσεις στο Κυριακάτικο είχε να κάνει σε μεγάλο βαθμό με την προσωπικότητα και με τη στάση ζωής του ίδιου του Αντρέα, με τη δική του προσέγγιση, πως συντροφικότητα σημαίνει στο βάθος ανοιχτή καρδιά και ανοιχτή αγκαλιά. Γιατί αυτό ήταν ο Αντρέας, μια ανοιχτή αγκαλιά. Και επειδή ο ίδιος ήταν ένας άνθρωπος απόλυτα αφοσιωμένος στην Οργάνωσή του, βαθιά δεμένος με τη ΔΕΑ, μέσα από τη συλλογικότητα του Κυριακάτικου και τις σχέσεις εμπιστοσύνης που αναπτύσσονταν σε αυτό, άνοιγε διάπλατα και φυσικά ο δρόμος για την πολιτικοποίηση, για την οργανωμένη ζωή, για όπου ήθελε και άντεχε το καθένα μας να φτάσει. Νιώθω ειλικρινά τυχερή που τον συνάντησα, που άφησε το αποτύπωμά του στην καρδιά και στη ζωή μου. Καθώς σκέφτομαι το τραγούδι που ακούστηκε τη μέρα της κηδείας του,

το Which side are you on, θέλω να πω, με όλη μου την καρδιά, ότι ο Αντρέας,

ο αγαπημένος μας σύντροφος, ήταν πάντοτε στη σωστή πλευρά της Ιστορίας.

Νίκος Γιαννόπουλος, Δίκτυο για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώμα

Όλγα Κλείτσα, Ανυπότακτη Αθήνα

ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΑ στις νεότερες περιόδους του ΣΥΡΙΖΑ της ελπίδας που διαψεύστηκε. Από εκεί και μετά συμπορευτήκαμε μέσα από πάρα πολλά κινήματα και πολιτικούς χώρους. Η μεγαλύτερή μας συνύπαρξη και ίσως και η πιο ουσιαστική ήταν στη δημοτική μας

κίνηση την Ανυπότακτη Αθήνα που ξεκίνησε πριν από λίγα χρόνια. Μία κίνηση που πραγματικά βασίστηκε σε ανθρώπους σαν τον Ανδρέα που απέναντι στις διαχωριστικές γραμμές προτάσσουν την ενότητα και την κοινή δράση. Και τη διαφυγή προς το κίνημα θα πω εγώ όπου εκεί πραγ-

ματικά κρίνονται όλα. Ο Αντρέας δεν είναι ένας άνθρωπος που μπορεί να ξεχαστεί. Νομίζω ότι το πιο δυστυχές είναι ότι ο ίδιος ίσως δεν κατάλαβε ποτέ το πόσους ανθρώπους είχε αγγίξει το πέρασμά του και πόσες εμπειρίες είχε αφήσει και πολιτικές και κοινωνικά και προσωπικά.

Μιχάλης Βεργίτσης

ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ ΤΟ 1982. Μου έκανε πάρα πολύ εντύπωση γιατί ήταν πολύ ομιλητικός στα τετ-α-τετ, τις συζητήσεις και είχε μια μεγάλη υπομονή, στις συζητήσεις σάλας ή στις εκδηλώσεις δεν εκφραζόταν άμεσα. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν είχε τι να πει. Κρατούσε ένα ρόλο ο οποίος στη συνέχεια φανέρωσε στο μυαλό μου τα βασικά χαρακτηριστικά του Αντρέα. Ποια ήταν αυτά; Η απλότητα και η οικονομία. Ο Αντρέας ήταν η επιτομή της απλότητας και της οικονομίας σε όλες τις εκφάνσεις του. Αυτό δηλαδή που οδηγεί στην ουσία. Ήταν ένας πολύ ουσιαστικός σύντροφος και άνθρωπος, στην παρέα. Πολύ ουσιαστικός.

Με τον Αντρέα είχαμε συνεργαστεί σε τρεις υποθέσεις. Πριν πω αυτές τις τρεις υποθέσεις που για μένα είχαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και προσωπικό και πολιτικό να πω ότι ο Αντρέας ήταν η χαρά της συνεργασίας. Στην κυριολεξία με αυτά τα χαρακτηριστικά που είπα πριν ήταν η χαρά της συνεργασίας γιατί κουβέντιαζε, κατέληγε, άκουγε. Δεν έλεγε άποψη, άκουγε,

συμφωνούσε ή διαφωνούσε, καταλήγαμε και πηγαίναμε για την υλοποίηση. Και αυτό ήταν και στην προσωπική του ζωή και στην πολιτική του ζωή. Αν όπως κάναμε πιτσιρικάδες που μοιράζαμε ομάδες έπρεπε να διαλέξουμε παίκτες ο πρώτος παίκτης αν μου λάχαινε να διαλέξω θα ήταν ο Αντρέας και αυτό το λέω με το χέρι στην καρδιά.

Συνεργαστήκαμε άμεσα σε τρία πράγματα. Το πρώτο ήταν στην τεχνική επιτροπή της ΟΣΕ. Πιτσιρικάς ήμουν και άρα έπρεπε να φτιάξουμε από πάγκους μέχρι αρχεία εφημερίδας και τα λοιπά. Ήτανε θησαυρός τότε γιατί εγώ σαν εικοσάχρονος και τριαντάχρονος ο Αντρέας εξηγούσε, σημειωτέων ότι δεν υπήρχαν και πολύ σύντροφοι πάνω από 30-35 τότε, δηλαδή ο τριανταπεντάρης ήτανε πολύ παλιός σύντροφος-ισσα. Η δεύτερη υπόθεση που συνεργαστήκαμε ήταν σε κάποια φάση όπου έχοντας δρομολογήσει η ΔΕΑ τη λειτουργία του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών (ΚΣΜ) και της Κίνησης Απελάστε το Ρατσισμό (ΚΑΡ) για κάποιο λόγο υγει-

ας σοβαρό ο συντονιστής αποσύρθηκε για ένα δίμηνο περίπου και έπρεπε να καλυφθεί αυτό το κενό. Και άρα ο Αντρέας που ήταν μέλος του ΚΣΜ και της ΚΑΡ από την πρώτη μέρα και των δύο θεσμών είχε ένα ρόλο και έπρεπε να συνεργαστούμε για να μπορέσουμε να κρατήσουμε τη λειτουργία τους, τον πολιτικό προσανατολισμό τους κ.λπ. Ήταν μία άψογη συνεργασία. Νομίζω ότι θα τη θυμάμαι σαν υπόδειγμα συνεργασίας αυτή την υπόθεση.

Και η τρίτη υπόθεση που συνεργαστήκαμε ήταν τα πανό. Τα πανό συντρόφισσες και σύντροφοι, συναγωνιστές και συναγωνίστριες ήταν κάτι που έδειχνε το ταλέντο του Αντρέα σε μάχιμη βάση. Αυτό (σ.σ. το πανό για το Πολυτεχνείο που ήταν κρεμασμένο στο χώρο της εκδήλωσης) είναι ένα πανό που έχει ζωγραφίσει στην κυριολεξία ο Αντρέας πάνω από 20 χρόνια πριν. Αλλά υπάρχουν δεκάδες που είναι έργα τέχνης, δεκάδες. Τα πανό του Αντρέα θα διαδηλώνουν για πολλές κινητοποιήσεις ακόμα. Θα είναι μαζί μας, μαζί με την αγωνιστικότητα τη δημιουργικότητα και το μεράκι του συντρόφου που τον χάσαμε αλλά είναι στην ψυχική στο μυαλό μας.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΉΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ πρώτους ανθρώπους, συντρόφους, που γνώρισα στα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Αν και δεν πολυσυνηθίζεται ο όρος στις γραμμές μας, θα τον χρησιμοποιήσω όμως ως οικονομία λόγου. Ο Αντρέας ήταν κοινωνικός αγωνιστής. Είχε ένα συνδυασμό λαϊκότητας και λογιούσης. Ήξερε πολύ καλά τι γίνεται και πως γίνεται αλλά είχε ένα τρόπο να συνδέεται ο ίδιος, δεν το έκανε από τακτική και δε γινόταν επίτηδες λαϊκός, ήταν βαθιά κοινωνικός. Αν και αδόκιμος ο όρος θα μπορούσα να πω ότι ήταν ένας λαϊκός ευπατρίδης. Προσηνής, ευγενής και παράλληλα σταθερός στις απόψεις του. Ο Ανδρέας δεν υποδούταν ότι συμφωνούσε μαζί σου. Σε άκουγε προσεκτικά. Είχε προσήλωση στα κοινωνικά κινήματα με την ευρεία έννοια του όρου. Και μια ιδιαίτερη τάση ενθάρρυνσης της κοινωνικής και της πολιτικής αυτενέργειας. Για αυτό και όλοι μας στα Εξάρχεια, η επιτροπή κατοίκων για το μετρό κ.λπ. τον είχαμε πως και πως. Ο Ανδρέας ήταν αυτό που λέμε: είσαι ότι κάνεις. Δεν εξήγγειλε, έπραττε.

50 χρόνια μετά από τη μεγάλη

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τόνοι μελάνι έχουν σπαταληθεί για να διαμορφώνεται, μέσα σε κάθε διαφορετική κοινωνική-πολιτική συγκυρία, μια «κοινή γνώμη» για τη Μεταπολίτευση.

Γιατί ήταν μια καθοριστική περίοδος στη σύγχρονη πολιτική ιστορία, που η ερμηνεία της, και κατά συνέπεια η πολιτική στάση απέναντί της, παράγει ακόμα πολιτικά αποτελέσματα.

Ο κόσμος του κεφαλαίου, με την ασφάλεια των 50 χρόνων που πέρασαν από εκείνη την περίοδο των μεγάλων εργατικών-λαϊκών αγώνων, αισθάνεται από καιρό ελεύθερος να συκοφαντεί τη Μεταπολίτευση, αποδίδοντας σε όσα έγιναν τότε όλα τα μετέπειτα δεινά, για να ξεπλύνει όλες τις «αμαρτίες» της κυρίαρχης τάξης, συμπεριλαμβανομένης της άτυπης χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού το 2010-11 και της βάρβαρης μνημονιακής περιόδου που ακολούθησε.

Τμήμα της πολιτικής διαμάχης για τη Μεταπολίτευση είναι η συζήτηση σχετικά με την αρχή της. Το ελληνικό κράτος, με πλατιά διακομματική συναίνεση (που περιλαμβάνει και την κοινοβουλευτική Αριστερά), «γιορτάζει» την 23η Ιούλη. Τη «στιγμή» που κλήθηκε να επιστρέψει από το Παρίσι ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο αυτοεξόριστος «Εθνάρχης» της Δεξιάς, προσκεκλημένος από την ηγεσία του στρατού, για να σχηματίσει κυβέρνηση «έκτακτης ανάγκης», αξιοποιώντας την προεργασία του «γεφυροποιού» Αβέρωφ με την χούντα για την πολιτική σύγκλιση μεταξύ των πλειοψηφικών στρατοκρατικών ομάδων και των προδικτατορικών αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Έχουμε κατ' επανάληψη υποστηρίξει ότι το «σημείο αρχής» της Μεταπολίτευσης ήταν η λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Μετά το Πολυτεχνείο, το κρίσιμο πολιτικό ερώτημα δεν ήταν πλέον το εάν θα ανατραπεί η χούντα, αλλά το πότε και κυρίως με πόσο σοβαρές συνέπειες για το σύνολο των καθεστωτικών δυνάμεων. Ο Νοέμβρης «αποφάσισε» ότι στην Ελλάδα δεν θα ακολουθηθεί ο δρόμος της συντηγμένης και σχετικά ομαλής «μετάβασης» από τη δικτατορία στην αστική-κοινοβουλευτική δημοκρατία, όπως έγινε στην Τουρκία, ή στην Ισπανία μετά τον Φράνκο, ή αργότερα στη Χιλή μετά τον Πινοσέτ. Όποιος δεν κατανοεί αυτό το σημείο, είναι καταδικασμένος να μην κατανοήσει το ριζοσπαστισμό της περιόδου που ακολούθησε το 1974.

Όταν μετά το πραξικόπημα στην Κύπρο, η Τουρκία άσκησε τις «εγγυητικές» εξουσίες που της έδιναν οι

ιδρυτικές συμφωνίες της κυπριακής ανεξαρτησίας και εισέβαλε στο νησί, η χούντα στην Αθήνα στράφηκε προς τον ελληνοτουρκικό πόλεμο και κάλεσε σε Γενική Επιστράτευση. Όμως στους στρατώνες προσήλθε η άγρια εργατική και λαϊκή νεολαία, που είχε ήδη την εμπειρία του Νοέμβρη. Κάθε έννοια πειθαρχίας στο στρατό και υπακοής των επιστρατευμένων στους αξιωματικούς υπονομεύτηκε καίρια.

Το ΚΚΕ, στον τόμο της κομματικής ιστορίας που αφορά την περίοδο 1967-74, δίνει κάποια αποσπάσματα από τα πρακτικά της πανικόβλητης σύσκεψης του Επιτελείου, όπου οι στρατηγοί διαπιστώνουν ότι δεν μπορούν να κάνουν πόλεμο, ότι η επιστράτευση έχει εξελιχθεί σε φιάσκο λόγω της αυθόρμητης άρσης της ανοχής της πλειοψηφίας του πληθυσμού απέναντι στους στρατοκράτες. Πρόκειται για ένα σημείο κομβικής σημασίας, όχι μόνο γιατί έτσι αποφεύχθηκε η μείζων καταστροφή ενός γενικευμένου ελληνοτουρκικού πολέμου, αλλά επίσης γιατί τότε η αστική τάξη άρχισε να συνειδητοποιεί την ανάγκη να «αποσύρει» το στρατό από κάθε εμπλοκή στις πολιτικές εξελίξεις κι αποφάσεις, προκειμένου να αποφύγει μια γενικότερη «επιμόλυνσή του» από το λαϊκό ριζοσπαστισμό. Αυτή η υποχρεωτική ρήξη με τις παραδόσεις και τις συνήθειες του μετεμφυλιακού κράτους θα αποδεικνυόταν ανθεκτική στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Στα πλαίσια του αφιερώματός μας στη Μεταπολίτευση θα γράψουμε αναλυτικά για το Κυπριακό. Παρόλα αυτά προκαλεί εντύπωση η υποτίμηση της πολιτικής σημασίας της κατάρρευσης της Επιστράτευσης μέσα στις «αφηγήσεις» όλης σχεδόν της πολιτικής Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ και πολλών οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Στις 23 Ιούλη του 1974 ο Καραμανλής δεν γύρισε στην Ελλάδα για «να σώσει τη δημοκρατία», αλλά για να σώσει τον αστισμό που αντιμετώπιζε μια κοινωνικοπολιτική «περιπέτεια» που αποδείχθηκε παρατεταμένη και επώδυνη.

Η ορμητική είσοδος των μαζών

Οι μάζες δεν έδωσαν στην κυβέρνηση Καραμανλή μια μακρά περίοδο σοβαρής «ανακωχής». Ένα μόλις μήνα μετά την ορκωμοσία του, η ιστορική απεργία στο εργοστάσιο της National Can, στη Μάνδρα της Ελευσίνας, άνοιξε τον άγριο εργατικό χορό της Μεταπολίτευσης. Στη National Can οι αδελφωμένοι Έλληνες και Πακιστανοί απεργοί σήκωσαν το πανώ που έλεγε: «Τα θέλουμε όλα!». Στο πλευρό τους, στην πύλη του εργοστασίου, βρέθηκαν κάποια τμήματα της φοιτητικής Αριστεράς, που

Από τη μαχητική συγκέντρωση των οικοδόμων στις 23 Ιούλη του 1975

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των συγκρούσεων ήταν ότι οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα προωθήθηκαν πιο καθυστερημένα, πιο διστακτικά και πιο αντιφατικά, σε σύγκριση άλλες χώρες στην Ευρώπη. Και αυτή είναι η βάση του μίσους όλων των συστημικών «διανοουμένων» απέναντι στη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση.

κατανοούσε ότι η συνέχεια του δρόμου του Νοέμβρη ήταν πλέον το «Οι φοιτητές μαζί με τους εργάτες!». Σκιαγραφούνταν έτσι προδρομικά η στενή σχέση των αγωνιζόμενων εργατών με τη νεολαία, η συμμαχία που αποτέλεσε τη ραχοκοκκαλιά των αγώνων αλλά και της πολιτικοποίησης της εποχής.

Ακολούθησε η μεγάλη απεργία στην ΗΒΗ στο Μαρούσι, και στη συνέχεια στον Πίτσο, στην Ιζόλα, στην ΑΕΓ, στη ΜΕΛ, στου Λαδόπουλου, στην ΙΤΤ, στην Εσκιμό, στη ΒΙΑΜΑΞ, στη Φούλγκορ, στου Πετζετάκη, στην Πεταλούδα, στην Τριαντέξ και άλλες κλωστοϋφαντουργίες, στα μεταλλεία του Μαντουδιού και της Μαδεμ-Λακκο στη Χαλκιδική, στη ΛΑΡΚΟ, στα ναυπηγεία κλπ, όπου γράφτηκαν μερικές από τις πιο σημαντικές σελίδες στην ιστορία του σύγχρονου εργατικού κινήματος στην Ελλάδα. Η απεργία της ΜΕΛ ανέδειξε την εμβληματική κραυγή της εποχής: «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη!».

Οι απεργίες της Μεταπολίτευσης δεν είχαν τίποτα κοινό με τις μετέπειτα «τουφεκίες στον αέρα» που οργανώνονται συνήθως από τα συνδικάτα με στόχο να πιεστεί η εργοδοσία και να

καταστεί πιο «ευέλικτη» στις διαπραγματεύσεις. Ήταν απεργίες διαρκείας (στου Λαδόπουλου το 1975, η απεργία κράτησε 93 μέρες και στη ΛΑΡΚΟ το 1977 ξεπέρασε τις 110 μέρες...) με στόχο να τσακίσουν την αντίσταση της εργοδοσίας. Συνδυάζονταν με την άμεση μαζική παρουσία των εργατών στο κινητοποιημένο εργοστάσιο και στην πράξη συνδυάζονταν με την κατάληψή του.

Στο κέντρο αυτού του «κύματος» ήταν η βιομηχανική εργατική τάξη: Κλωστής, ηλεκτρικές συσκευές, αμαξώματα, ορυχεία... Η αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους εργάτες γίνεται γρήγορα κατανοητή ως μαζική υποχρέωση, αποκτά κύρος και παράγει αποτελέσματα: η τυχόν απόλυση συναδέλφου θεωρείται casus belli, η χωροφυλακή υποχωρεί άτακτα μπροστά στα κινητοποιημένα χωριά που «προστατεύουν» τους απεργούς στα ορυχεία, τα Προπύλαια γίνονται το ορμητήριο για τις Επιτροπές Συμπαράστασης που διαδηλώνουν απαιτώντας τη νίκη της α' ή της β' απεργίας.

Αυτό το κύμα δημιούργησε μια νέα μορφή οργάνωσης: τα εργοστασιακά σωματεία. Ήταν μια μορφή οργάνωσης

εργατική Μεταπολίτευση

Συγκέντρωση των απεργών της «ΠΙΤΣΟΣ» έξω από την Εισαγγελία Πειραιώς, 15 Γενάρη 1976.

άμεσα δεμένη με τον χώρο δουλειάς, που έδινε τη δυνατότητα δημοκρατικής συμμετοχής των εργατών στη λήψη και στην υλοποίηση των αποφάσεων, ενώ αποδείχθηκε ικανή να κινητοποιεί πρωτοφανώς μεγάλο τμήμα της «βάσης» των σωματείων. Ήταν μια ριζοσπαστική ρήξη με την παράδοση των ομοιοεπαγγελματικών-κλαδικών σωματείων, παράδοση που συνδέονταν με την κυριαρχία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας μέσα στο οργανωμένο εργατικό κίνημα. Η οργανωμένη πολιτική Αριστερά, με την εξαίρεση ενός μικρού τμήματος, που τότε θεωρούνταν η «εξτρεμιστική» πτέρυγα της άκρας Αριστεράς, δεν κατανόησε τη σημασία των εργοστασιακών σωματείων.

Το ΚΚΕ επέλεξε να συγκρουστεί απέναντί τους, υποστηρίζοντας συστηματικά τα παραδοσιακά κλαδικά σωματεία. Αντίθετα το ΠΑΣΟΚ, έχοντας «κληρονομήσει» ένα μικρό τμήμα εργατικών στελεχών, με προέλευση κυρίως από το μαοϊκό χώρο, είχε την ευελιξία να τους αφήσει να κινηθούν μέσα στο ρεύμα του εργοστασιακού συνδικαλισμού. Πλησιάζοντας στο 1981, αυτό το τμήμα κυριάρχησε στη συγκρότηση της ΟΒΕΣ (Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργοστασιακών Σωματείων). Ήταν ένας από τους πυλώνες της ενίσχυσης του ΠΑΣΟΚ σε βάρος της επιρροής της «κκεδογενούς» Αριστεράς. Το αντίτιμο, βέβαια, ήταν η σταδιακή αποστέωση της ΟΒΕΣ και τελικά η ένταξή της, μετά το 1981, μέσα στον «κεντρικό» συνδικαλιστικό κορμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού έδωσε μεγάλες και παρατεταμένες μάχες. Τα στοιχεία της ΓΣΕΕ δείχνουν ότι στην τριετία 1975-77 οι «χαμένες» εργατοώρες σε απεργιακή δράση

εκτινάσσονται σε περισσότερες από 6 εκατομμύρια εργατοώρες ετησίως! (παρότι η καταγραφή είναι υποτίμηση της πραγματικότητας, «περιγράφει» μια εκπληκτική για την εποχή επίδοση). Μέσα από αυτές τις μάχες, το εργατικό κίνημα πέτυχε μεγάλες νίκες. Η διαρκής πτωτική τάση του μεριδίου των μισθών μέσα στο ετήσιο παραγόμενο ΑΕΠ, που είχε εξασφαλίσει η χούντα, για πρώτη φορά αντιστρέφεται και αρχίζει να αυξάνει αλματωδώς. Οι καπιταλιστές καταντούν ότι για να «ελέγξουν» το ρεύμα της Μεταπολίτευσης θα χρειαστεί να πληρώσουν, και μάλιστα σε πολλαπλά επίπεδα. Σε αυτά τα χρόνια και σε αυτούς τους αγώνες τέθηκαν τα θεμέλια για μια ουσιαστική μείωση του εργασιμίου χρόνου (με το κέρδισμα τελικά του 4ωρου), αλλά και για ουσιαστικές κατακτήσεις στα ζητήματα της υγιεινής και ασφάλειας στην εργασία, που είχαν γίνει κρίσιμα λόγω της προηγούμενης πλήρους «απορρύθμισης» επί χούντας. Ό,τι γνωρίζουμε ως «κοινωνικό κράτος» στη σύγχρονη Ελλάδα κατακτήθηκε από τους αγώνες εκείνης της εποχής που υποχρέωσαν όλες τις κυβερνήσεις της περιόδου 1974-85 σε πολιτική διαρκούς αύξησης των κοινωνικών δαπανών.

Αυτή η κίνηση του «κορμού» της εργατικής τάξης είχε ευρύτερες συνέπειες. Παντού ξεφύτρωναν με ταχύτητα και αποτελεσματικότητα οι μορφές οργάνωσης και συλλογικής διεκδίκησης των λαϊκών μαζών: Οι αγρότες μπήκαν στο χορό των διεκδικήσεων, οι «Επιτροπές Αγώνα» εμφανίζονταν στα χωριά, στις εργατογειτονιές, στους μαθητές, στους παραπηγματούχους κ.ο.κ. Η μεγάλη απεργία των τηλεφωνητριών του ΟΤΕ, έγινε το 1978 η αφετηρία του σύγχρονου κινήματος για την απελευθέρωση των γυναικών, βάζοντας τα

πολιτικά θεμέλια της σύνδεσης της πάλης ενάντια στην εκμετάλλευση με την πάλη ενάντια στη σεξιστική καταπίεση.

Η κυβέρνηση Καραμανλή κέρδισε τις εκλογές του 1974 (με τρόπο που θα εξηγήσουμε παρακάτω...) με ποσοστό 54,37%. Όμως αυτή η θεωρητικά πανίσχυρη κυβέρνηση παρέμεινε «πολιορκημένη» από ένα μεγάλο μαζικό κίνημα, που απαιτούσε κοινωνικές κατακτήσεις και ελευθερία, με τρόπο συνεκτικό, διαρκή και ριζοσπαστικό.

Ο Καραμανλής προσπάθησε να συγκρουστεί συνδυάζοντας το «καρότο» (για το οποίο κατηγορήθηκε αργότερα για «σοσιαλ-μανία...») με το μαστίγιο της καταστολής. Ο νόμος 330 ήταν κομμένος και ραμμένος για να τσακίσει τα εργοστασιακά σωματεία και την απεργιακή δράση. Στην ουσία απέτυχε και έμεινε περισσότερο στα χαρτιά.

Μετά τη φρενήρη περίοδο του 1974-77, το εργοστασιακό κίνημα αντιμετώπισε μια φυσιολογική κάμψη. Όμως η φωτιά δεν είχε σβήσει. Το 1980, όταν είχαν φανεί οι προοπτικές πτώσης του Καραμανλή, οι «χαμένες» εργατοώρες σε απεργιακή δράση έφτασαν στα 20 εκατομμύρια! Στον απεργιακό χορό είχαν μπει πλέον και οι ΔΕΚΟ, που επρόκειτο να πρωταγωνιστήσουν στην επόμενη περίοδο.

Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, ως το 1985, ενσωμάτωσαν στην πολιτική τους κάποια από τα αιτήματα της εποχής (αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, ΕΣΥ και ενίσχυση του δημόσιου σχολείου, δημοκρατική μεταρρύθμιση της εργατικής νομοθεσίας κλπ). Ήταν εν μέρει μια επιλογή «αναθέρμανσης» της εσωτερικής ζήτησης με στόχο την ενίσχυση της ανάπτυξης. Όμως ήταν επίσης μια υποχρεωτική προσαρμογή σε μια ισχυρότατη πίεση από τα κάτω, που είχε τις ρίζες

της στην πρώιμη και πιο ριζοσπαστική περίοδο της Μεταπολίτευσης. Αυτή η προσαρμογή δεν ήταν δωρεάν: όταν οι κυβερνήσεις του Ανδρέα Παπανδρέου από το 1985 και μετά επέλεξαν να συγκρουστούν άμεσα με τις απαιτήσεις και τα συμφέροντα του κόσμου από τα κάτω, με στόχο την ένταξη του ελληνικού καπιταλισμού στην ευρωζώνη, αντιμετώπισαν σημαντικότερες εργατικές «ανταρσίες», που περιλάμβαναν και μεγάλο μέρος της ΠΑΣΚΕ. Η διετία 1985-87 ήταν μια νέα κορύφωση της απεργιακής-εργατικής αντίστασης. Όταν η κυβέρνηση πέρασε στα χέρια του Κωνσταντίνου Μητσότακη και επιχειρήθηκε η πρώτη γενικευμένη λαίλαπα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, το 1992 το εργατικό κίνημα «έγραψε» το ιστορικό ρεκόρ απεργιακής δράσης μέσα σε όλη αυτή την μακρά και «καυτή» περίοδο. Η κυβέρνηση Μητσότακη τελικά έπεσε από τις απεργίες και τις μαχητικές διαδηλώσεις των εργαζομένων στην εκπαίδευση, στις τράπεζες, στον ΟΤΕ και στην ΕΑΣ και όχι από τη «λιποταξία» του Αντώνη Σαμαρά, όπως ισχυρίζονται όσοι προτιμούν να κατανοούν την πολιτική ιστορία από τα πάνω.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των συγκρούσεων ήταν ότι οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα προωθήθηκαν πιο καθυστερημένα, πιο διστακτικά και πιο αντιφατικά, σε σύγκριση άλλες χώρες στην Ευρώπη. Και αυτή είναι η βάση του μίσους όλων των συστημικών «διανοουμένων» απέναντι στη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση.

Πολύ συζήτηση έχει γίνει και για το «τέλος» της Μεταπολίτευσης. Μια «σχολή» σκέψης μέσα στη ριζοσπαστική Αριστερά το τοποθετεί στο 1985, στη «στιγμή» που ο Α. Παπανδρέου έρχεται σε ανοιχτή σύγκρουση με τον κόσμο των «μη-προνομιούχων». Όμως αυτή η σκέψη υποτιμά τη σημασία και το δυναμισμό των αγώνων που ακολούθησαν. Κατά τη γνώμη μου, πιο κοντά στην αλήθεια είναι το «ορόσημο» του 2011, με την κήρυξη του μνημονιακού πολέμου. Όχι ως ένα «τέλος» (άλλωστε οι αγώνες που ακολούθησαν είναι επίσης καθοριστικής σημασίας), αλλά ως ένα σημείο καμπίς, μετά το οποίο έχει δημιουργηθεί η υποχρέωση για ένα νέο μεγάλο κύκλο αγώνων, με στόχο να τα πάρουμε όλα πίσω.

Η πολιτική της Αριστεράς

Το κίνημα των εργατών και της νεολαίας, σε όλη αυτή τη μακρά περίοδο, ασφαλώς θα μπορούσε να πάει πιο μακριά, να απαιτήσει και να πετύχει πιο ουσιαστικές και πιο ανθεκτικές κατακτήσεις.

(συνέχεια στη σελ. 26)

50 χρόνια μετά από τη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση

(συνέχεια από σελ. 25)

Ο πιο βασικός παράγοντας του περιορισμού του, ήταν οι πολιτικές των τότε (σχετικά) μαζικών κομμάτων της Αριστεράς, του ΚΚΕ εσ. και του ΚΚΕ, που στηρίζονταν στην ακλόνητη εκτίμηση ότι ο μοναδικός θεμιτός στόχος της εποχής (θα έπρεπε να) ήταν η εμπέδωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Αυτή η γραμμή, στις συνθήκες του 1974, αναγνώριζε την πλήρη πρωτοβουλία των πολιτικών κινήσεων και κατά συνέπεια τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον... Κωνσταντίνο Καραμανλή. Όπως το έθετε, στις παραμονές των εκλογών του Νοέμβρη του '74, ο Μίκης Θεοδωράκης, το κυρίαρχο δίλημμα που έβαζε η συγκυρία ήταν: «ή Καραμανλής ή τανκς!». Με αυτή την κατάσταση πνευμάτων στα ηγετικά και δημοφιλή στελέχη της Αριστεράς, το 59% που πήρε στις εκλογές ο Καραμανλής είναι εύκολα εξηγήσιμο. Δεν επρόκειτο για μια προσωπική «παρεκτροπή» του Μίκη, αλλά για μια έξω από τα δόντια έκφραση της συνολικότερης γραμμής.

Το ΚΚΕ εσ. είχε καταλήξει στη στρατηγική της «Εθνικής Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Ενότητας», με την οποία καλούσε σε πολιτική ενότητα με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, με στόχο να αποφευχθεί ένα νέο στρατιωτικό πραξικόπημα. Ο κίνδυνος ήταν ανύπαρκτος: ο στρατός είχε πάρει το δρόμο της ιστορικής απόσυρσης στους στρατώνες και τα χουντικά «σταγονίδια» αποδείχθηκαν μικρές μειοψηφίες που έλεγχε εύκολα ο Αβέρωφ. Η γραμμή της ΕΑΔΕ ήταν –και λειτούργησε ως– βούτυρο στο ψωμί του Καραμανλή.

Την ίδια γραμμή είχε επί της ουσίας και το ΚΚΕ. Στις 24 Ιούλη του '74, η ΚΕ του ΚΚΕ δήλωνε: «Ο ελληνικός λαός... έχει ανάγκη από μια ουσιαστική δημοκρατική αλλαγή που είναι ασυμβίβαστη με την κηδεμονία της λαομίσητης χούντας και των Αμερικανών... Το ΚΚΕ καλεί την εργατική τάξη, τους πατριώτες των Ενόπλων Δυνάμεων (σο: !!), όλο το λαό, να απαιτήσουν το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ανάγκης απ' όλα τα κόμματα και οργανώσεις που αντιτάχθηκαν στη δικτατορία και καταπολέμησαν τις προδοσίες της. Αυτά πρέπει να αναλάβουν τη διακυβέρνηση της χώρας». Η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ, στα «συμπεράσματα» της αυτοκριτικής επανεξέτασης της περιόδου 1967-74, υπογραμμίζει: «Το βασικό πρόβλημα ήταν... η απόσπαση της πάλης για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες από την πάλη για το σοσιαλισμό... (που) λειτούργησε καταστρεπτικά... Αρνητική πείρα προκύπτει και από την απομόνωση του αιτήματος για την "εθνική ανεξαρτησία"... με αποτέλεσμα να οδηγήσει το εργατικό-λαϊκό κίνημα να ταυτίζεται με μέρος της εγχώριας αστικής τάξης...» (Δοκίμιο Γ2, Συμπεράσματα,

Γενική απεργία 14 Νοέμβρη 1985, την εποχή της ανταρσίας της ΠΑΣΚΕ.

σελ. 836). Περί αυτού ακριβώς πρόκειται: η «απόσπαση» και η «απομόνωση» του ζητήματος της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας από το γενικότερο αναγκαίο πολιτικό πρόγραμμα της Αριστεράς, περιγράφουν τη ρεφορμιστική «στρατηγική των σταδίων» που, με δευτερεύουσες παραλλαγές, κυριαρχούσε στο ΚΚΕ εσ. και στο ΚΚΕ.

Στις κρίσιμες πολιτικές συγκυρίες, η ρεφορμιστική στρατηγική δεν επιφέρει μόνο την «ταύτιση με μέρος της εγχώριας αστικής τάξης» (όπως αναγνωρίζει η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ), αλλά και τη σύγκρουση με πρωτοπόρα τμήματα των αγώνων και του κινήματος. Όταν ο Καραμανλής επιχειρήσει να επιβάλει το ν. 330, αποφάσισε πολιτική «πυγμή» απέναντι στις εργατικές διαδηλώσεις. Στις 23 Ιούλη του '75 και στις 25 Μάη του '76 οι απεργιακές συγκεντρώσεις στην Αθήνα, με τους οικοδόμους στην πρώτη γραμμή, απάντησαν στα ίσα. Το κέντρο της Αθήνας φλεγόταν επί ώρες και οι «αύρες» και τα ΜΑΤ αποδείχθηκαν ανίσχυρα μπροστά στην αποφασιστική αντίσταση των εργατών. Οι ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. καταδίκασαν με πρωτοφανή σφοδρότητα την αντίσταση των διαδηλωτών, έκαναν λόγο για «σχέδιο που αποσκοπεί στην ανωμαλία» και λάνσαραν τον όρο «χουντο-αριστερισμός». Το «παράπτωμα» της Πανσπουδαστικής Νο 8, με τις χυδαίες συκοφαντίες ενάντια σε αγωνιστές του Πολυτεχνείου, δεν υπήρξε ένα «στιγμιαίο αδίκημα» των ηγεσιών της Αριστεράς στα χρόνια της Μεταπολίτευσης.

Παίρνοντας έτσι αποστάσεις από ένα σημαντικό και δραστήριο τμήμα του ριζοσπαστισμού της εποχής, το ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσ. έμεναν έκθετα στην επέκταση της επιρροής του ΠΑΣΟΚ. Οι ηγεσίες του Χ. Φλωράκη και του Α. Κύρκου, μέσα σε μια περίοδο γενικευμένων αγώνων και ελπίδων για μαζικές κατακτήσεις, «κατόρθωσαν» στα τέλη της δεκαετίας του '70 να βρεθούν υπερκερασμένες από ένα μαζικό σοσιαλδημοκρατικό ρεύμα που ποτέ μέχρι τότε δεν είχε ριζώσει στην Ελλάδα!

Ο Α. Παπανδρέου δημαγωγούσε ασύστολα, αλλά έχοντας καταλάβει καλύτερα τον χαρακτήρα της περιόδου δημαγωγούσε γέροντας «προς τα αριστερά» και όχι προς την υπεράσπιση της «δημοκρατικής νομιμότητας» απέναντι στην «ανωμαλία». Αμέσως μετά τις εκλογές του 1977, έβαλε με ένταση το στόχο της ανατροπής της κυβέρνησης Καραμανλή και διεκδικώντας τη μεγάλη πλειοψηφία του αντιδεδιού ρεύματος του κόσμου, έχτισε τα θεμέλια της «Αλλαγής», την οποία στην αρχική φάση προσδιόριζε ως «σοσιαλιστική».

Οι ηγεσίες Φλωράκη και Κύρκου έμεναν αμήχανες. Εγκλωβισμένες μέσα στις «συμβάσεις» νομιμοποίησης της κομμουνιστικής Αριστεράς του 1974, δεν είχαν τολμήσει να πουν τίποτα που θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως πρόθεση ανατροπής της κυβέρνησης του «Εθνάρχη». Όταν βρέθηκαν στις παραμονές του 1981, προσπάθησαν να προλάβουν το τρένο, με μια γρήγορη... προσαρμογή στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Ήταν η εποχή των αξέχαστων πολιτικών συνθημάτων όπως το «Αλλαγή δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ» και το «ΚΚΕ – Αλλαγή – Δεύτερη κατανομή!». Όπως αποδείχθηκε, αυτό ο Παπανδρέου μπορούσε να τα μασάει εύκολα, ωθώντας τους άσπονδους φίλους της Αλλαγής σε δευτερεύοντα ρόλο.

Μετά το Πρώτο Σταθεροποιητικό Πρόγραμμα του 1985, που σηματοδότησε τη στροφή του Α. Παπανδρέου προς τις πολιτικές λιτότητας, η πλειοψηφία της ΠΑΣΚΕ αποχώρησε από το ΠΑΣΟΚ, η ΓΣΕΕ διασπάστηκε και ξεκίνησε το μεγάλο απεργιακό κίνημα του 1985-87. Ήταν σαφές ότι «οι διαγραμμένοι του ΠΑΣΟΚ» αναζητούσαν πολιτική προοπτική κοιτάζοντας προς τα αριστερά. Όμως σύντομα αποδείχθηκε ότι η προηγούμενη προσαρμογή του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ ήταν βαθύτερη, και δεν περιλάμβανε τα σενάρια «αριστερών» ρήξεων. Η δήλωση του Χ. Φλωράκη το 1987, ότι ο κόσμος δεν αλλάζει «με γιουρούσια της πρωτοπορίας» ήταν μια ψυχρολουσία,

σηματοδοτούσε την επανασυγκόλληση της «θεσμικής» πλειοψηφίας στη ΓΣΕΕ και τον τερματισμό μιας δίχρονης απεργιακής ανταρσίας.

Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει, τότε, τις πολιτικές προοπτικές αυτής της βίαιης αναδίπλωσης. Όταν ο Α. Παπανδρέου άρχισε να βυθίζεται στο σκάνδαλο Κοσκωτά, οι Χ. Φλωράκης και Α. Κύρκος επέλεξαν την είσοδό τους στη «συμμαχία της κάθαρσης», που κατέληξε στη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ υπό τον Τζανετάκη. Ήταν ο «προθάλαμος» της μεταβίβασης της κυβερνητικής εξουσίας στον Κωνσταντίνο Μητσotάκη, μιας μεταβίβασης που για να ολοκληρωθεί χρειάστηκε να γίνουν μια σειρά από εγκληματικά πολιτικά λάθη των ηγεσιών της Αριστεράς.

Το ΚΚΕ σήμερα επισείει υπερήφανα την «απόρριψη του κυβερνητισμού», αναφερόμενο κυρίως στην περίοδο του 2013-15 και την άρνησή του να αναλάβει πολιτικές πρωτοβουλίες και πολιτικές ευθύνες για την ανατροπή της μνημονιακής συγκυβέρνησης των Σαμαρά-Βενιζέλου. Όμως χρωστάει ακόμα μια ειλικρινή και σε βάθος αυτοκριτική για τον «δεξιόστροφο κυβερνητισμό», με αναφορά στην υπό τον Χαρ. Φλωράκη συμμετοχή στη συγκυβέρνηση με τη Δεξιά το 1989, όπως άλλωστε και για τη συμμετοχή στη συγκυβέρνηση «Εθνικής Ανοικοδόμησης» του 1945, που άνοιξε το δρόμο για τη συντριβή των εαμικών δυνάμεων.

Ο κόσμος του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. δεν «έζησε» με τον ίδιο τρόπο τη Μεταπολίτευση. Η Σωτηρία Βασιλακοπούλου, που δολοφονήθηκε το 1980 πουλώντας το «Ριζοσπάστη» στην πύλη του εργοστασίου της ΕΤΜΑ, είναι ένα σύμβολο της συμμετοχής του κόσμου του ΚΚΕ, όπως ανάλογα και του ΚΚΕ εσ., στους αγώνες, στις ελπίδες, στις δοκιμασίες και τα όνειρα της Μεταπολίτευσης.

Αυτό το «μπλοκ» αποδείχθηκε ισχυρό. Γι' αυτό το ΚΚΕ, αμέσως λίγο μετά το 1989 έχασε το μεγάλο όγκο των δυνάμεων της ΚΝΕ και ένα σημαντικό τμήμα των στελεχών που διαμορφώθηκαν στον αντιδικτατορικό αγώνα και στην πρώιμη Μεταπολίτευση. Ήταν μια διάσπαση προς τα αριστερά, όπως είχε συμβεί λίγο νωρίτερα και στο ΚΚΕ εσ., με τη ρήξη της Β Ύπελλαιδικής του Ρήγα Φεραίου.

Οι λογαριασμοί που άνοιξαν πριν από 50 χρόνια στις πύλες των εργοστασίων, στις στοές των ορυχείων, στα οδοφράγματα των Χαυτείων και πολλούς άλλους «τόπους» εκείνης της μεγάλης κλιμάκωσης της ταξικής πάλης στην Ελλάδα, παραμένουν ανοιχτοί. Σε τελείως διαφορετικές συνθήκες, μια νέα γενιά αγωνιστών-στριών θα πρέπει να τους κλείσει νικηφόρα. Επιχειρώντας καλύτερα απ' όπωσ επιχειρήσε η βάρδια της Αριστεράς στη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση.

Αργεντινή

Η θητεία του ακροδεξιού υπερ-θατσερικού Μιλέι ξεκίνησε με τις μεγάλες αυθόρμητες κινητοποιήσεις στις 20 και στις 27 Δεκέμβρη, που πίεσαν τα συνδικάτα να οργανώσουν την πρώτη γενική απεργία στις 24 Γενάρη. Σε αυτό το φόντο, η προσπάθεια του Μιλέι να μετασχηματίσει την κοινωνία της Αργεντινής σε έναν καπιταλισμό Άγριας Δύσης, «με ένα χτύπημα» (έκτακτο προεδρικό διάταγμα και πολυνομοσχέδιο με εκατοντάδες μέτρα) υπέστη μια πρώτη ήττα, καθώς συνάντησε αντιστάσεις και μέσα στους θεσμούς. Έκτοτε το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα του Μιλέι αποτελεί αντικείμενο διαρκούς διαπραγμάτευσης (με τη Γερουσία, με το Κογκρέσο, με τις Περιφερειακές κυβερνήσεις). Όμως ο ακροδεξιός πρόεδρος έχει κατορθώσει να κερδίσει χρόνο και πρωτοβουλία, εξασφαλίζοντας ότι το «έκτακτο διάταγμα» (που του δίνει υπερεξουσίες) δεν θα συζητηθεί (ακόμα) στο Κογκρέσο, παραμένοντας σε ισχύ και επιτρέποντάς του παρεμβάσεις που ήδη έχουν καταστροφικό αντίκτυπο στη ζωή των εργαζομένων και των φτωχών. Τη φετινή 8η Μάρτη, εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες πλημμύρισαν την Πλατεία του Εθνικού Κογκρέσου και τους γύρω δρόμους, απέναντι σε έναν από τους πιο ωμά μισογύνηδες προέδρους διεθνώς. Στις 18 Μάρτη, οι λαϊκές οργανώσεις που στελεχώνουν δομές κοινωνικής αλληλεγγύης κινητοποιήθηκαν ενάντια στην περικοπή των σχετικών κρατικών πόρων με πάνω από 500 αποκλεισμούς δρόμων. Στις 24 Μάρτη, η παραδοσιακή μέρα μνήμης για τα θύματα της δικτατορίας, προσέληκε εκατομμύρια ανθρώπους σε όλη τη χώρα, απέναντι σε μια κυβέρνηση που εκφράζει τη νοσταλγία για τη χούντα. Τη σκυτά-

λη πήραν οι φοιτητές, που κατέβηκαν στους δρόμους στις 24 Απρίλη απαιτώντας δαπάνες για τα δημόσια πανεπιστήμια, που έχουν βρεθεί (και αυτά) στο στόχαστρο του Μιλέι. Όλη αυτή η κινηματική δράση τροφοδότησε την γενική απεργία στις 9 Μάη, η οποία καταγράφηκε ως πολύ πιο ισχυρή σε συμμετοχή, σε κλάδους που θίχτηκαν, σε διαδηλώσεις αλλά και σε συμπάθεια ενός τμήματος των μεσοστρωμάτων. Αν και η 9η Μάη ήταν συγκλονιστική επίδειξη δύναμης, οι δηλώσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών έδειχναν ότι προοριζόταν να είναι μόνο αυτό: Μια επίδειξη δύναμης, για να πιεστεί η κυβέρνηση να μετριάσει τις επιθέσεις και να διαπραγματευτεί. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά καλεί ήδη σε νέα γενική απεργία τη μέρα που θα φτάσει το αναθεωρημένο οικονομικό πρόγραμμα του Μιλέι στο Κογκρέσο, δίνοντας έμφαση στην «από κάτω» δράση για να μπορέσει αυτή να επιβληθεί. Μια αναθεωρημένη εκδοχή των κυβερνητικών μέτρων απέσπασε την καταρχήν έγκριση επιτροπής της Γερουσίας για να πάει προς ψηφοφορία μέσα στις 2 πρώτες εβδομάδες του Ιούνη...

Καταλονία

Για να κερδίσει την κοινοβουλευτική στήριξη των καταλανικών (και άλλων εθνικών) κομμάτων προκειμένου να σχηματίσει κυβέρνηση, ο Σοσιαλιστής Πέδρο Σάντσες πρότεινε μια διαδικασία «συμφιλίωσης». Ασφαλώς έθεσε εκτός συζήτησης το μόνο πραγματικά δημοκρατικό μέσο, τη διεξαγωγή ενός αμοιβαία συμφωνημένου δημοψηφίσματος. Οι ηγεσίες των καταλανικών κομμάτων έπρεπε να περιοριστούν σε μια Γενική Αμνηστία για τα γεγονότα του 2017. Ο νόμος τελικά εγκρίθηκε και δεν αφορά μόνο τα πολιτικά στελέχη που διώκονταν για ανταρσία, αλλά και τους χιλιάδες πολίτες που συνεληφθησαν ή/και υπέστησαν διώξεις για τη συμμετοχή τους στην «ανεξαρτησιακή διαδικασία». Ο νόμος αμνηστεύει όμως και τους αστυνομικούς που άσκησαν «υπερβάλλουσα βία» ή «παράνομες μεθόδους» κατά την καταστολή του κινήματος για αυτοδιάθεση. Είναι κλασική ισπανική σοσιαλδημοκρατική συνταγή, δοκιμασμένη από την εποχή της Μετάβασης, όταν απελευθερώθηκαν οι πολιτικοί κρατούμενοι, επέστρεψαν οι εξόριστοι, αλλά διασφαλίστηκε και η ατιμωρησία των φρανκιστών. Κάποιες δυνάμεις επικρίνουν τον πολιτικό συμβολισμό που αποδίδει η κυβέρνηση στην Αμνηστία (ως «συγχώρεση»), περιγράφοντας τον ως «Βγείτε, αλλά καθίστε φρόνιμα και μην το ξανακάνετε! Να θυμάστε, αν κυβερνούσε η ακροδεξιά, θα μένατε για πάντα μέσα». Αρκετοί ακτιβιστές υιοθετούν το σύνθημα «Ho tornarem a fer» (Θα το ξανακάνουμε). Όπως συνοψίζει τη στάση της CUP, το μέλος της, Άννα Σταντόν: «Ασφαλώς θα την δεχτούμε... Ως κίνημα, είναι για εμάς υψίστης σημασίας να προσπαθούμε να κρατήσουμε όσο περισσότερους ακτιβιστές εκτός φυλακής μπορούμε. Είναι εξίσου σημαντικό να μην τους ζητάμε να μετανοήσουν που υπερασπίστηκαν το δικαίωμα της Καταλανίας στην αυτοδιάθεση... Μια πλήρης συνολική αμνηστία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους, όχι μόνο οπαδούς της ανεξαρτησίας, αλλά και κομμουνιστές, αναρχικούς και αντικαπιταλιστές, παραμένει ο στόχος για τον οποίο πρέπει να παλεύουμε».

«Νέα Καληδονία»/Γη των Κανάκ

Πριν 40 χρόνια, ο λαός των Κανάκ στην «Νέα Καληδονία» εξεγέρθηκε απαιτώντας την αυτοδιάθεσή του και την ανεξαρτησία της γης του από τη γαλλική αποικιακή μητρόπολη. Μια τετραετία σκληρών αγώνων κατέληξε στις συμφωνίες του 1988 -και έπειτα του 1998- που προέβλεπαν μια μακρά διαδικασία «αποαποικιοποίησης». Το 2021, η κυβέρνηση Μακρόν επέβαλε τη διεξαγωγή ενός δημοψηφίσματος εν μέσω κοβίντ, ενάντια στη θέληση όλων των κομμάτων που υποστηρίζουν την ανεξαρτησία, και αναγνώρισε τα αποτελέσματά του (υπέρ της «παραμονής ως γαλλική κτήση») παρά τη μαζική αποχή των Κανάκ. Εν τω μεταξύ, για πρώτη φορά στην ιστορία του αρχιπελάγους, οι Κανάκ (συμμαχώντας με μειονότητες από νησιωτικά έθνη του Ειρηνικού που μεταφέρονταν εκεί ιστορικά από τους Γάλλους αποικιοκράτες ως εργατικά χέρια) απέκτησαν τον πλειοψηφικό

έλεγχο της τοπικής κυβέρνησης. Κάποια ήπια μέτρα κοινωνικής δικαιοσύνης, προκάλεσαν την εξέγερση των Γάλλων εποίκων, με τους ιδιοκτήτες φορτηγών να αποκλείουν δεξαμενές καυσίμων, και τα δεξιά/εποικιστικά κόμματα να δηλώνουν ότι οι τοπικοί θεσμοί (που ήλεγχαν για χρόνια) «δεν έχουν καμιά νομιμοποίηση». Στα μέσα Απρίλη υπήρξαν θηριώδεις ανταγωνιστικές διαδηλώσεις (55.000 Κανάκ, 35.000 Γάλλοι έποικοι σε μια χώρα 275.000 ανθρώπων). Σε αυτό το φόντο ήρθε η παρέμβαση του Παρισίου, μια αλλαγή των εκλογικών καταλόγων που επιτρέπει σε ακόμα περισσότερους Γάλλους να ψηφίζουν στις τοπικές εκλογές. Αυτό πυροδότησε την εξέγερση των Κανάκ, με 80.000 να κατεβαίνουν στους δρόμους και την εξαγριωμένη νεολαία να επιτίθεται σε καταστήματα και πολυτελείς κατοικίες εποίκων, να αποκλείει δρόμους κι αεροδρόμια, ενώ οι έποικοι οργάνωσαν ένοπλες πολιτοφυλακές περιφρούρησης των ιδιοκτησιών τους -με την ανοχή του γαλλικού κράτους που έστειλε κατασταλτικές δυνάμεις για να χτυπήσει τους Κανάκ. Οι Κανάκ πέτυχαν μια πρώτη νίκη, με τον Μακρόν να δηλώνει ότι δεν θα βιαστεί να επιβάλει τις αλλαγές με εξαναγκασμό. Αλλά ο αγώνας για αυτοδιάθεση θα έχει πολλά επεισόδια ακόμα, σε μια εποχή που η γεωγραφική θέση του αρχιπελάγους στον Ειρηνικό, το καθιστά ακόμα πιο πολύτιμο για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό, ενώ τα γαλλικά/εποικιστικά κόμματα (στα οποία στηρίζεται το Παρίσι) γίνονται όλο και πιο «έξαλλα»...

Η Αντίσταση, η εσωτερική κρίση στο Ισραήλ και η διπλωματία

Του Πάνου Πέτρου

Η Σιωνιστική εκστρατεία συνεχίζει τις μακάβριες «επιτυχίες» της. Τα περάσματα προς τη Γάζα παραμένουν σφραγισμένα ή αφήνουν να περνά βοήθεια με το σταγονόμετρο, επιδεινώνοντας τις συνθήκες πείνας, έλλειψης περίθαλψης κλπ. Οι νεκροί ξεπέρασαν τις 36.000 και συνεχίζουν να σκαρφαλώνουν. Ο Ισραηλινός στρατός επιχειρεί πλέον και στο κέντρο της Ράφα, με εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να ξεριζώνονται (ξανά!) προς γύρω περιοχές, σε μια σαδιωτική διαρκή (υποχρεωτική) μεταφορά πληθυσμού από μια γωνιά της μικροσκοπικής λωρίδας της Γάζας στην άλλη, με καμία να μην είναι πραγματικά ασφαλής. Στα βόρεια, η Τζαμπαλίγια και ο προσφυγικός καταυλισμός της δέχτηκαν ακόμα μια καταστροφική επίθεση. Με βομβαρδισμούς και μπουλντόζες, το Κράτος του Ισραήλ φτιάχνει μια έρημη «ζώνη ασφαλείας» που συρρικνώνει ακόμα περισσότερο τη λωρίδα της Γάζας, αρπάζοντας -ντε φάκτο- το 32% της γης (σύμφωνα με εκτεταμένη γεωγραφική ανάλυση του Αλ Τζαζίρα).

Αντίσταση

Όμως στον διακηρυγμένο στόχο της στρατιωτικής συντριβής της Χαμάς, οι δυνάμεις εισβολής δεν διακρίνονται για αντίστοιχες επιτυχίες. Μετά την αποχώρησή του, ο Ισραηλινός Στρατός χρειάστηκε να επιστρέψει στην Τζαμπαλίγια για νέες «εκκαθαριστικές επιχειρήσεις», καθώς η Αντίσταση είχε ανασυγκροτηθεί. Μετά από 3 εβδομάδες μαχών, οι δυνάμεις εισβολής αποχώρησαν πάλι, ενώ σοβαροί πολεμικοί αναλυτές εκτιμούν ότι σύντομα η Αντίσταση εκεί θα... ξαναανασυγκροτηθεί. Στη Ράφα, όπου μαίνονται πλέον οι μάχες, η Παλαιστινιακή Αντίσταση απέδειξε πρόσφατα ότι παραμένει σε θέση να εκτοξεύει ρουκέτες προς το Τελ Αβίβ. Οι σιωνιστικές επιχειρήσεις θυμίζουν το «whack-a-mole», το παιχνίδι όπου ένας τυφλοπόντικας πετάγεται κάθε φορά μέσα από διαφορετική τρύπα, ενώ ο παίχτης προσπαθεί να τον χτυπήσει. Στα αγγλικά, το παιχνίδι έχει γίνει συνώνυμο του «σισύφειου έργου». Εν προκειμένω, η σύγκριση της Αντίστασης με «τυφλοπόντικες» είναι ακόμα πιο εύστοχη, τόσο με την κυριολεκτική έννοια του όρου (τούνελ!), όσο και με την πολιτική (Μαρξ).

Σύμφωνα με υπολογισμούς της CIA, μετά από 8 μήνες σαρωτικών επιθέσεων, ο Ισραηλινός στρατός έχει εξο-

πύσει περίπου 10.000 μαχητές των Ταξιαρχιών Αλ Κασάμ (από μια δύναμη περίπου 35.000 μαχητών). Με τη μέθοδο μέτρησης συνήθως να αφορά «άντρες μάχιμης ηλικίας» (που μπορεί να μην είναι μαχητές), ο αριθμός μπορεί να είναι μικρότερος. Επιπλέον, όπως υπενθύμιζε ο Ταουφίκ Χαντάντ σε συνέντευξη του πριν λίγους μήνες, «η Χαμάς δεν εποπτεύει μόνο μια παραστρατιωτική δύναμη -τις Ταξιαρχίες Αλ Κασάμ, με τις ειδικές τους δυνάμεις- αλλά και έναν οργανωμένο "aljeishal-sha'bi", έναν λαϊκό στρατό, που προετοιμαζόταν... για το ενδεχόμενο μιας Ισραηλινής εισβολής». Αμερικανικά στρατιωτικά ινστιτούτα παραδέχονται ότι στη διάρκεια των τελευταίων μηνών, εκτός από απώλειες, το ένοπλο σκέλος της Χαμάς έχει και αυξημένο αριθμό στρατολογίων. Κάτι αντίστοιχο παρατηρείται στη Δυτική Όχθη, όπου οι νέες ένοπλες ομάδες που είχαν συγκροτηθεί ως «αμυντικοί βραχίονες των τοπικών κοινοτήτων», ακριβώς επειδή συγκροτήθηκαν ως τέτοιες, βλέπουν τις γραμμές τους να πυκνώνουν μετά από κάθε στρατιωτική σιωνιστική έφοδο.

Είναι αυτή η συνθήκη που ενισχύει την κρίση μέσα στο Ισραήλ. Ασφαλώς το σιωνιστικό πολιτικό σύστημα και η κοινωνία παραμένουν συμπαγείς ως προς το αντι-παλαιστινιακό μένος. Στο νομοσχέδιο που κηρύσσει «τρομοκρατική οργάνωση» την UNRWA (υπηρεσία του ΟΗΕ που στηρίζει τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες), όπως και στη δήλωση της Κνεσέτ που «απορρίπτει με αηδία» την απόφαση του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, δηλώνοντας

ότι «οι IDF είναι ο πιο ηθικός στρατός του πλανήτη», η εθνική ενότητα ήταν πλήρης (με την εξαίρεση των βουλευτών των «αραβικών ψηφοδελτίων»).

Αλλά η διάρκεια του πολέμου, το κόστος του, οι αποτυχίες απέναντι στην Παλαιστινιακή Αντίσταση και ο κίνδυνος διεθνούς απομόνωσης, δημιουργούν εντάσεις.

Διαιρέσεις

Ενώ τον Οκτώβρη το 70% δήλωνε ο πόλεμος πρέπει να διεξαχθεί «μέχρι την εξολόθρευση της Χαμάς», πλέον το 62% πιστεύει ότι η «ολοκληρωτική νίκη» είναι ανέφικτη. Το ζήτημα των ομήρων, μετά από 8 μήνες πολέμου χωρίς απελευθέρωσή τους (και αρκετούς θανάτους τους λόγω του πολέμου), γίνεται επίσης εκρηκτικό για σημαντικό τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας, με τις διαδηλώσεις που απαιτούν συμφωνία για την επιστροφή τους να μαζικοποιούνται.

Από την άλλη, παροξύνονται τα πιο άγρια σιωνιστικά ένστικτα. Ο Ισραηλινός υποστηρικτής του BDS, Οφέρ Νέιμαν, για να συνοψίσει αυτό το κλίμα, στάθηκε στο ότι έχουν πυκνώσει στο δημόσιο διάλογο οι αναφορές στους Παλαιστίνιους όχι ως τρομοκράτες, αλλά ως Αμαληκίτες, συμπληρώνοντας: «η Βίβλος επιτάσσει πως οι Αμαληκίτες πρέπει να εξοντωθούν μέχρι τον τελευταίο...». Ο βρετανικός «Γκάρντιαν», σε άρθρο για το βάθος του διχασμού, στάθηκε σε βίντεο που δημοσιεύτηκε από ισραηλινό στρατιώτη (και προκάλεσε εσωτερικές έρευνες): φορώντας μάσκα, δηλώνει αφοσιωμένος στον Νετανιάχου, ζητά την παραίτηση

του υπ. Άμυνας Γκαλάντ («δεν μπορείς να κερδίσεις τον πόλεμο») και προειδοποιεί ότι 100.000 έφεδροι είναι έτοιμοι για ανταρσία, εάν τα «ταλαντευόμενα στοιχεία» εμποδίσουν τον στόχο της «ολοκληρωτικής νίκης».

Σε αυτή την εσωτερική κρίση, μια κατηγορία μόνοι τους αποτελούν οι «Χαρεντίμ», οι υπερ-ορθόδοξοι Εβραίοι που γενικά στηρίζουν τη σιωνιστική Δεξιά αλλά εξαιρούνταν ως τώρα από την στρατιωτική θητεία. Ενώ το Ανώτατο Δικαστήριο συζητά το τέλος αυτής της εξαίρεσης (ενδεικτικό των δυσκολιών του πολέμου), οι «Χαρεντίμ» απέκλεισαν δρόμους και γέφυρες, αντιμετώπιζοντας και αστυνομική καταστολή.

Η πόλωση αντανακλάται και μέσα στην κυβέρνηση. Ο «κεντρώος» Μπένι Γκαντζ, μέλος του Πολεμικού Συμβουλίου, συμμερίζεται την ανάγκη συντριβής της Χαμάς και (βίαιης) «ειρήνευσης» της Γάζας, αλλά έχει σηκώσει το ζήτημα της εξασφάλισης επιστροφής των ομήρων και την ανάγκη να παρυσιάσει ο Νετανιάχου συγκεκριμένο «σχέδιο για την επόμενη μέρα στη Γάζα, μετά την Χαμάς», απειλώντας με παραίτηση ως τις 8 Ιούνη. Ο Γκαλάντ δηλώνει ότι πλάι στις στρατιωτικές επιχειρήσεις για τη συντριβή της αντίστασης χρειάζεται και «η προώθηση μιας εναλλακτικής διακυβέρνησης από την Χαμάς», αλλά δεν μας λέει ποιας ακριβώς. Οι Σμότρίτς και Μπεν-Γκβίρ, ακροδεξιοί εταίροι του Νετανιάχου, συνεχίζουν να βγάζουν υστερικές κραυγές για την «ολοκληρωτική νίκη», για τη συντριβή των Παλαιστίνιων, για την κατοχή και τον εποικισμό της Γάζας. Και στη μέση βρίσκεται ο Νετα-

νιάχου, επικεφαλής ενός κόμματος που αισθάνεται πιο κοντά στον Μπεν-Γκβιρ, εκφραστής του ρεύματος που θεωρεί ότι «το 1948 έμεινε στη μέση η δουλειά», αλλά και ένας πραγματιστής καιροσκοπός που καταλαβαίνει καλύτερα τους περιορισμούς της «ρεάλ πολιτικής».

Παρέμβαση Μπάιντεν

Σε αυτό το φόντο ήρθε η αιφνίδια δημόσια παρέμβαση Μπάιντεν, με την παρουσίαση ενός σχεδίου τριών φάσεων που θα καταλήξει σε μόνιμο τερματισμό των εχθροπραξιών. Πρόκειται για ένα πολύ «γκρίζο» ζήτημα που έχει προκαλέσει σύγχυση.

Ο Μπάιντεν παρουσίασε την πρόταση ως «ισραηλινή», ενώ μια μέρα μετά έγινε σαφές ότι η Ισραηλινή κυβέρνηση αιφνιδιάστηκε κι εξέφρασε τις επιφυλάξεις της, επιμένοντας στην προϋπόθεση «συντριβής της Χαμάς» ως προαπαιτούμενο για μόνιμη κατάπαυση του πυρός. Αργότερα σύμβουλος του Νετανιάχου έκανε λόγο για μια «κακή συμφωνία», που όμως «έχουμε αποδεχτεί ως πλαίσιο».

Μέσα στο Ισραήλ κλιμακώνεται η πίεση στον Νετανιάχου να την αποδεχτεί, από τον Γκαντζ μέσα στο Πολεμικό Συμβούλιο, από 100.000 διαδηλωτές, από τον «κεντρώο» Λαπίντ που δεν έχει προσχωρήσει στο Πολεμικό Συμβούλιο και δηλώνει σήμερα έτοιμος να στηρίξει τον Νετανιάχου αν αντιμετωπίσει εκβιασμό από τους ακροδεξιούς εταίρους του. Κορυφώνεται παράλληλα και η πίεση αυτών των εταίρων. Μετά από μια αρχική σιωπή, οι ακροδεξιοί υπουργοί άρχισαν να «πετροβολούν» την πρόταση Μπάιντεν και να απαιτούν την απόρριψή της, απειλώντας όντως με ανατροπή της κυβέρνησης.

Ο Μπάιντεν παρουσίασε μια πρόταση που -στη γενική φόρμα- μοιάζει πολύ με εκείνη που είχε δηλώσει νωρίτερα η Χαμάς ότι αποδέχεται, αλλά η ηγεσία της οργάνωσης δηλώνει ότι περιμένει να την παραλάβει για να την εξετάσει στις λεπτομέρειες, δηλώνοντας με ιδιαίτερη προσοχή ότι εντοπίζει «θετικές ιδέες» σε αυτήν και ότι έχει «εποικοδομητική διάθεση» σε κάθε πρόταση που δεσμεύει το Ισραήλ στις βασικές απαιτήσεις της: μόνιμη κατάπαυση του πυρός/αποχώρηση του στρατού εισβολής από τη Γάζα/άρση του αποκλεισμού/ελευθερία επιστροφής των ξεριζωμένων στις γειτονιές τους/ανοικοδόμηση.

Τα ερωτήματα για το πολιτικό περιεχόμενο της πρότασης Μπάιντεν είναι πολλά. Όψεις της ομιλίας του έδειχναν ότι προσπαθούσε να «πουλήσει» στο Ισραήλ μια συμφωνία που αποτελεί παραδοχή ήττας. Την ίδια ώρα, διατύπωσε εκ νέου το στόχο «απαλλαγής» της Γάζας από τη Χαμάς, παρότι εισηγείται διαπραγματεύσεις μαζί της.

Η κρίσιμη λεπτομέρεια βρίσκεται στην αναφορά σε διαπραγματεύσεις με θολό το αντικείμενό τους: από την έκβασή τους, λέει, θα εξαρτηθεί το πέρασμα από την «πρώτη φάση» (προσωρινή κατάπαυση του πυρός, μερική αναδίπλωση του σιωνιστικού στρατού, ελευθερία επιστροφής/μετακίνησης των Παλαιστινίων, πρώτη ανταλλαγή αιχμαλώτων, ανεμπόδιστη/μαζική είσοδος ανθρωπιστικής βοήθειας) στη δεύτερη (οριστική απόσυρση του σιωνιστικού στρατού και οριστικό τέλος εχθροπραξιών) που θα ανοίξει το δρόμο στην τρίτη (ολοκλήρωση των ανταλλαγών αιχμαλώτων και ανοικοδόμηση).

Είναι αυτή η «δημιουργική ασάφεια» (του αντικειμένου των «διαπραγματεύσεων»), που επιτρέπει στο Ισραήλ να συζητά την πρόταση (της οποίας η πρώτη φάση θα επιστρέψει τους πολίτες-ομήρους που είναι το βασικό ακανθώδες ζήτημα στο εσωτερικό) ενώ ταυτόχρονα δηλώνει ότι «οριστική κατάπαυση του πυρός» (δεύτερη φάση) θα δεχτεί μόνο αν πάψει να υπάρχει «απειλή από τη Γάζα». Μπορεί ηχ μετά τις 6 εβδομάδες να απαιτήσει τον αφοπλισμό της Αντίστασης, ή/και να επικαλεστεί «αποτυχία των διαπραγματεύσεων» για να ξαναρχίσει τις επιχειρήσεις.

Αυτά τα ενδεχόμενα της «δημιουργικής ασάφειας», μαζί με το εύλογο έλλειμμα εμπιστοσύνης σε Ουάσινγκτον και Τελ Αβίβ, είναι που εξηγούν το αρχικό «κράτημα» των Παλαιστινιακών οργάνωσεων μπροστά σε μια συμφωνία που -στη φόρμα- θυμίζει τους όρους τους. Είναι υπόθεση των παλαιστινιακών οργάνωσεων να εξετάσουν το πλήρες περιεχόμενο της πρότασης και να εκτιμήσουν τη στάση τους απέναντί της.

Στο κίνημα αλληλεγγύης αντιστοιχεί να σταθεί στο πλευρό της Παλαιστινιακής Αντίστασης και να επιμένει να πιέζει τους συμμάχους του Ισραήλ να αποδεχτούν τους όρους της.

Ενισχύεται το κλίμα απομόνωσης του Ισραήλ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΑΚΡΑΥΓΗΣ και του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, η τάση διεθνούς απομόνωσης του Κράτους του Ισραήλ αγγίζει πλέον και τις «κορυφές» των θεσμών.

Το Διεθνές Δικαστήριο (ΔΔ) της Χάγης, μετά τα «προσωρινά μέτρα» που διέτασαν το Ισραήλ γενικότερα να εξασφαλίσει με τις πράξεις του ότι δεν διαπράττει γενοκτονία, επανήλθε με μια νέα, σαφέστερη, εντολή να σταματήσει τη στρατιωτική επίθεση στη Ράφα.

Παράλληλα, η ηγεσία του Ισραήλ βρέθηκε και στο στόχαστρο του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (ΔΠΔ). Ενώ το ΔΔ είναι αναγνωρισμένο από τον ΟΗΕ για την επίλυση διακρατικών διαφορών, το ΔΠΔ λειτουργεί ως «ανεξάρτητος» θεσμός. Οι αποφάσεις του αφορούν τα κράτη που έχουν υπογράψει το Καταστατικό του και η δικαιοδοσία του αφορά αποφάσεις κατά ατόμων (για εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας). Για πολλά χρόνια, είχε (δίκαια) τη φήμη ενός Δικαστηρίου που διώκει «αποκλειστικά Αφρικανούς». Η προσπάθεια να απαλλαγεί από αυτή τη φήμη ξεκίνησε στα τελευταία χρόνια της θητείας της Εισαγγελέα Φατού Μπενσουντά, που ξεκίνησε έρευνα σε Γάζα-Δυτική Όχθη-Αν. Ιερουσαλήμ (κατόπιν αιτήματος της Παλαιστινιακής Αρχής και αντιμετωπίζοντας σοβαρές απειλές από την Μοσάντ), αλλά και για εγκλήματα στον 2οετή πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Ο διάδοχός της, ο Καρίμ Καν, αποφάσισε να σταματήσει την έρευνα για τα εγκλήματα του αμερικανικού στρατού και της CIA στο Αφγανιστάν και να εστιάσει αποκλειστικά στους Ταλιμπάν και το Ισλαμικό Κράτος-Κορασάν, ενώ και η έρευνα για τα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη βρέθηκε στο συρτάρι.

Τα εντάλματα που ζήτησε να εκδοθούν για τον πολιτικό ηγέτη της Χαμάς, τον ηγέτη της στρατιωτικής της πτέρυγας και τον επικεφαλής της οργάνωσης στη Γάζα, ανθρώπους που ήδη θεωρούνται διεθνώς «τρομοκράτες», δεν προκαλούν έκπληξη με βάση την προϊστορία. Αντίθετα, αυτή η προϊστορία αναδεικνύει γιατί προκάλεσε τόσο «θόρυβος» η πράξη του να ζητήσει να εκδοθούν εντάλματα σύλληψης για τον Νετανιάχου και τον Γκαλάντ, προκαλώντας την ιερή οργή και του σιωνιστικού κράτους και του αμερικανικού.

Όσο κι αν αυτοί οι διεθνείς θεσμοί παίζουν το παιχνίδι των πολιτικών ισορροπιών, και παρότι δεν έχουν μηχανισμούς επιβολής των αποφάσεών τους, δεν μπορεί να μην καταγραφεί -σε όσους «δύσπιστους» έχουν απομείνει στην κοινή γνώμη- η εξής σύνοψη: Ένα κράτος αντιμετωπίζει «βάσιμες» κατηγορίες για διάπραξη γενοκτονίας, έχοντας στην ηγεσία του δύο υπόπτους για διάπραξη εγκλημάτων πολέμου και κατά της ανθρωπότητας, με αποφάσεις θεσμών που δεν διακρίνονται από κάποια αντιαποικιοκρατική μεροληψία. Αυτά προστίθενται στο μακρύ κατάλογο «σεβαστών» ΜΚΟ και απολιτικών θεσμών όπως η ο

Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, των οποίων οι καταγγελίες κάνουν θρύψαλα την σιωνιστική προπαγάνδα. Το Ισραήλ επιμένει να τους αγνοεί όλους, συνεχίζοντας να εγκληματεί «στο φως της ημέρας» και εκτοξεύοντας αλαζονικά απειλές και ύβρεις εναντίον τους.

Όλα αυτά περιγράφουν ένα κράτος που -θα έπρεπε να- είναι «παρίας». Όμως η διακοπή συνεργασίας και οι κυρώσεις παραμένουν προκλητικά εκτός συζήτησης σε επίπεδο κρατικών ηγεσιών και κυβερνήσεων, κάνοντας τις δραματικές τους εκκλήσεις και το ρητορικό ανέβασμα των τόνων να δείχνουν ταυτόχρονα θλιβερές και εξοργιστικές.

Σε αυτό το υπόβαθρο έχει ανέβει σε κάποιες δυτικές πρωτεύουσες η συζήτηση για πιθανή αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους, μετά τη σχετική απόφαση από τις κυβερνήσεις της Ισπανίας, της Νορβηγίας, της Ιρλανδίας και μάλλον της Σλοβενίας.

Είναι μια συμβολική κίνηση χωρίς άμεσο πρακτικό αντίκτυπο στις ζωές των Παλαιστινίων και στην κατάσταση στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη (Δυτική Όχθη, Γάζα, Ανατ. Ιερουσαλήμ) αυτά τα οποία αναγνωρίζονται ως δυνητικό κράτος. Άλλωστε, 146 από τα 193 μέλη του ΟΗΕ έχουν προχωρήσει ήδη από καιρό σε αναγνώριση, (ανάμεσά τους και χώρες που σήμερα οι κυβερνήσεις τους ακολουθούν ακραϊφνώς φιλο-ισραηλινή πολιτική), χωρίς να αλλάξει κάτι «στο πεδίο».

Είναι αποτέλεσμα της κινηματικής πίεσης και προσπάθειας να κρατηθούν οι ισορροπίες καθώς συνεχίζεται επί 8 μήνες η σφαγή στη Γάζα: Αντιμέτωπος με το πιεστικό αίτημα διακοπής των σχέσεων με το Ισραήλ και το κλίμα ολόθερμης στήριξης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση «ως τη Λευτεριά», κάποιες κυβερνήσεις «στρίβουν δια της αναγνώρισης» ενός Παλαιστινιακού κράτους, για να παρουσιάσουν κάτι στην εξοργισμένη κοινή τους γνώμη.

Ο συμβολισμός έχει μια αξία. Αποτυπώνει ρήγματα μέσα στη δυτική συναίνεση που έλεγε ότι ακόμα κι αυτή η αναγνώριση δεν μπορεί να γίνει πριν την εξέλξη μιας «ειρηνευτικής διαδικασίας». Δηλαδή, ακόμα και μια επί της αρχής αναγνώριση -σε επίπεδο γενικών προθέσεων- του δικαιώματος του Παλαιστινιακού λαού να αποκτήσει (κάπως, κάποτε...) ένα κράτος, προϋπέθετε τη... σύμφωνη γνώμη του Ισραήλ. Με αυτή την έννοια, λειτουργούν κι αυτές οι αποφάσεις σωρευτικά στο ευρύτερο κλίμα «ενίσχυσης της απομόνωσης του Ισραήλ» και αυτό αποτελεί την βάση των ορισμένων αντιδράσεων του Νετανιάχου.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν χειροπιαστά παραδείγματα της δυνατοτητας του διεθνούς κινήματος να προκαλεί ρωγμές. Αλλά ως κινήσεις παραμένουν συμβολικές όσο δεν συνοδεύονται από μέτρα και κυρώσεις κατά του Ισραήλ -αυτό θα απαιτήσει συνέχεια και κλιμάκωση της δράσης της διεθνούς αλληλεγγύης, που πιέζει προς αυτή την κατεύθυνση (βλ. σελ. 30-31).

Μποϊκοτάζ-Αποεπένδυση-Κυρώσεις!

Του Πάνου Πέτρου

Στη διάρκεια του καυτού Απρίλη-Μάη, οι δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη είχαν απλωθεί σε πάνω από 140 πανεπιστήμια, σε 45 από τις Πολιτείες των ΗΠΑ, αποτελώντας το μεγαλύτερο αντιπολεμικό κίνημα μέσα στις σχολές από το 1968 και την αλληλεγγύη στο Βιετνάμ. Πολλές κατασκηνώσεις διαλύθηκαν βίαια (αρκετές χιλιάδες είναι οι συλλήψεις πανεθνικά), άλλες τερματίστηκαν από τους ίδιους τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, άλλες συνεχίζουν, ενώ αυτή η «άνοιξη της αλληλεγγύης» κυριάρχησε και στις τελετές αποφοίτησης. Κάθε μέρα στα όμοια μίντια κυκλοφορούσε και ένα νέο περιστατικό -απόφοιτων να ανεβαίνουν στην εξέδρα να παραλάβουν το πτυχίο τους με δεμένα χέρια, ή με παλαιστινιακές σημαίες, ή φορώντας κουφίγιες, γνωρίζοντας την αποθώωση των συμφοιτητών τους. Υπήρξαν κάποια πανεπιστήμια που αποφάσισαν τη διακοπή των σχέσεων με το Κράτος του Ισραήλ ή υποσχέθηκαν στον φοιτη-

τόκοσμο διαδικασίες που θα κληθεί το ίδρυμα να αποφασίσει.

Ευρωπαϊκά πανεπιστήμια

Επιπλέον, το «αμερικανικό παράδειγμα» εξαπλώθηκε με ταχύτητα σε πολλά πανεπιστήμια της Ευρώπης, της Αυστραλίας και αλλού. Αλλού με τη μορφή καταλήψεων, αλλού με κατασκηνώσεις στους ανοιχτούς χώρους των κάμπους, αλλού με μαζικές συγκεντρώσεις μέσα στην πανεπιστημιούπολη και με «στόλισμα» των κτιρίων στα παλαιστινιακά χρώματα. Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις (ή και μόνο ο

φόβος τους) παράγουν αποτελέσματα. Σε Νορβηγία, Ισπανία, Ιταλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ιρλανδία, Δανία, Σλοβενία έχουν βγει πολλές αποφάσεις ιδρυμάτων: Είτε επανεξέτασης των συμφωνιών και συνεργασιών για να εξεταστούν περιπτώσεις «συνενοχής» σε εγκλήματα, είτε από-επένδυσης από μεγάλες εταιρίες που είναι στη «μαύρη λίστα» του ΟΗΕ για την επιχειρηματική δραστηριότητά τους ειδικά στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη, είτε διακοπής ερευνητικών προγραμμάτων και απόσυρσης επενδύσεων που συνδέονται άμεσα ή έμμεσα με στρατιω-

τικούς σκοπούς, είτε αναστολής κάθε συνεργασίας με πανεπιστήμια που «δε συμμορφώνονται με το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο» κ.ο.κ.

Όπως το έθεσε μια εσωτερική αναφορά του Ισραηλινού υπουργείου Πληροφοριών, το κύμα μποϊκοταρίσματος «βάζει σε κίνδυνο την επιστημονική-τεχνολογική θέση του Ισραήλ στον πλανήτη και μακροπρόθεσμα μπορεί να υποστεί ζημιά η εθνική ασφάλεια και η ισχύς της οικονομίας του Ισραήλ». Όπως το έθεσε το διεθνές κίνημα BDS: Σε περίπου 20 χρόνια προσαθειών, ποτέ δεν έχουμε ξαναδεί τόσες πολλές νίκες σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα». Στον αστικό Τύπο και ιδιαίτερα στην αρθρογραφία που ειδικεύεται στην πανεπιστημιακή έρευνα και τη σχέση της με την αγορά, έχουν εμφανιστεί οι πρώτες «ανησυχίες» για τη θέση του Ισραήλ στο «Horizon Europe» και τη συνεκτικότητα του κοινού πανευρωπαϊκού ερευνητικού προγράμματος.

Αθλητισμός-πολιτισμός

Ευρύτερα, πυκνώνουν οι αναφορές μποϊκοταρίσματος και σε άλλους χώρους των τεχνών, του πολιτισμού κλπ, είτε με την άρνηση ανθρώπων να συμ-

Το κίνημα εδώ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ Η ΔΡΑΣΗ για την Παλαιστίνη δεν έχει πλησιάσει σε επίπεδα που να «συμπορεύεται» με αυτό το διεθνές ρεύμα. Αλλά προς αυτόν το στόχο έχουμε να εργαστούμε. Η ευαισθησία και η διαθεσιμότητα ενός «στρώματος» ακτιβιστών-στριών έχει φανεί στις ποικίλες δράσεις όλων των προηγούμενων μηνών και έκανε μια πιο ορατή εμφάνιση μέσα στον Μάη, όταν συνδυάστηκε η κλιμάκωση της σιωνιστικής επιθετικότητας στην ίδια τη Ράφα με την έμπνευση από την άλλη μεριά του Ατλαντικού.

Η συμμετοχή και η ένταση που χαρακτήρισε μια πρώτη «ανακλαστική» κινητοποίηση κατά την έναρξη των σιωνιστικών πολεμικών επιχειρήσεων στη Ράφα ήταν το πρώτο δείγμα. Αμέσως μετά, η νεολοιστική ανταπόκριση στο σταθερό επί μήνες κάλεσμα «Σάββατο μεσημέρι στο Σύνταγμα» και η απόφαση αρκετών πολιτικών οργανώσεων της Αριστεράς να το στηρίξουν εκείνη τη φορά, συγκρότησε έναν όγκο διαδηλωτών που επέτρεψε η συγκέντρωση να εξελιχθεί σε μίνι πορεία προς τα Προπύλαια.

Ακολούθησε η ολονύχτια διαμαρτυρία των φοιτητικών συλλόγων στα Προπύλαια. Η απόφαση ήταν μια «μαρτυρία» της πίεσης που δέχτηκε η ΚΝΕ να κινηθεί (εν μέσω διεθνούς φοιτητικού κινήματος, τι γίνεται στη χώρα όπου οι Κομμουνιστές είναι πρώτη δύναμη στις σχολές;). Η εντυπωσιακή διοργάνωση ήταν ένα μικρό δείγμα του τι θα μπορούσε να «σηκώσει» το ΚΚΕ, εφόσον το επιθυμούσε. Η ανταπόκριση κόσμου που βρίσκεται (κατά πολύ...) έξω από τις γραμμές και την επιρροή της ΚΝΕ ανέδειξε την διάθεση.

Το ίδιο βράδυ είχαμε την κατάληψη της Νομικής, με την ανάρτηση του θηριώδους πανώ και τα βεγγαλικά που έκαναν ως φωτογραφία τον γύρο του (κινηματικού) ίντερνετ, από ομάδα ακτιβιστριών/τών που επιχειρήσε να φέρει μια δόση από «Κολούμπια» και στην Αθήνα, για να αντιμετωπίσει άγρια καταστολή (βλ. παρακάτω), αλλά και την αλληλέγγυα κινητοποίηση του φοιτητοκοσμου της Νομικής απέναντι στον αποκλεισμό της σχολής από τα ΜΑΤ.

Την επομένη των Προπυλαίων και παραμονή της επετείου της

Νάκμπα, η παρέμβαση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό στο Μοναστηράκι, με πρωταγωνιστικό το ρόλο της Ανοιχτής Ορχήστρας, με συμμετοχή μελών της Συνέλευσης Αγωνιζομένων Ηθοποιών σε δρώμενο, αποτέλεσε ένα ακόμα μικρό δείγμα του εύρους των παρεμβάσεων, των δράσεων, των μορφών που οφείλουμε να σκεφτούμε για το άπλωμα των παρεμβάσεών μας υπέρ της Παλαιστίνης.

Αυτή η πυκνή δράση και κινητικότητα κορυφώθηκε στις 15 Μάη, όπου η επέτειος της Νάκμπα (Καταστροφής) του 1948 συνέπεσε με την εξέλιξη και κορύφωση της σύγχρονης Καταστροφής της Γάζας. Με την

υποστήριξη όλων των οργανώσεων της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, κάποιων αναρχικών ομάδων, και άλλων συνελεύσεων/πρωτοβουλιών/συλλογικοτήτων που στηρίζουν την Παλαιστινιακή Αντίσταση, οργανώθηκε μια εντυπωσιακή σε παλμό διαδήλωση προς την Σιωνιστική Πρεσβεία -ίσως η μεγαλύτερη φιλοπαλαιστινιακή κινητοποίηση μετά την 7η Οκτώβρη εν τη απουσία του ΚΚΕ.

Η κινητικότητα συνέχισε να εκφράζεται και στα πολλά, μικρά, επιμέρους γεγονότα, που συνεχίζονται όλους αυτούς τους μήνες. Τοπικές συγκεντρώσεις, όπως στην Καλλιθέα (Εργατική Λέσχη και η «Πόλη

μετέχουν σε εκδηλώσεις στο Ισραήλ, είτε με την πίεση σε Φεστιβάλ κ.ά. να διακόψουν τους δεσμούς με εταιρίες «που επωφελούνται από το ισραηλινό apartheid, την κατοχή και τη γενοκτονία».

Η επιλογή της EBU να μην αποκλείσει το Ισραήλ από τη φετινή Γιουροβίζιον και να επιχειρήσει να επιβάλει τον «μη-πολιτικό» χαρακτήρα του θεσμού στους φανς και στους καλλιτέχνες, γύρισε μπούμερανγκ, με διαρκή ένταση και χάος στα παρασκήνια (που στην εποχή των σόσιαλ μίντια, δεν μπόρεσε να κρύψει η «περιφρουρημένη» τηλεοπτική μετάδοση), με το Μάλμε να πε-

ριγράφεται διεθνώς ως «η πιο πολιτικά φορτισμένη Γιουροβίζιον».

Η Ολυμπιακή φλόγα αντιμετωπίζει μικρές συγκεντρώσεις στη διαδρομή της στη Γαλλία, από ανθρώπους που καταγγέλλουν την υποκρισία της «Ολυμπιακής εκεχειρίας», όταν συμμετέχει κανονικά το Κράτος του Ισραήλ. Η Παλαιστινιακή Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου, με την πλήρη στήριξη της Ασιατικής Ομοσπονδίας, υπέβαλε αίτημα αποκλεισμού του Ισραήλ στη FIFA, και ακόμα και το γνωστό τομάρι Τζιάνι Ινφαντίνο απέφυγε να παραπέμψει το θέμα στις διαδικαστικές καλένδες, ανακοινώνοντας ότι το Συμβούλιο θα

ζητήσει νομικές συμβουλές και θα συγκαλέσει ειδικό έκτακτο συνέδριο τον Ιούλη για το θέμα.

Πολιτικές επιτυχίες

Σε αυτήν τη συγκυρία, προκαλούν μεγάλη ανακούφιση τα νέα από το Ηνωμένο Βασίλειο. Ο Σούνακ προώθησε επί μήνες ένα δρακόντειο νομοσχέδιο απαγόρευσης του μποϊκοτάζ, που προέβλεπε ρητά ότι δημόσιοι οργανισμοί/θεσμοί κλπ «δεν μπορούν να κάνουν επιλογές που δείχνουν πολιτική ή ηθική αποδοκιμασία για κάποια χώρα» (!), επεσήμανε ξεχωριστά το Ισραήλ (προφανώς...), και επέκτεινε τις ίδιες ρυθμίσεις και στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη (!). Ήταν τόσο δρακόντειο και τόσο που χρειάστηκε μήνες περιπετειών σε επιτροπές και νομοθετικά σώματα που πιέζονταν από μια μαζική-ενωτική καμπάνια για την αποτροπή του. Με την παραίτηση Σούνακ και τις πρόωρες εκλογές, το νομοσχέδιο επέστρεψε τελικά στο συρτάρι...

Τα νέα αποτρόπαια εγκλήματα στη Ράφα που έκαναν το γύρο του κόσμου προκάλεσαν συγκεντρώσεις σε Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Βερολίνο, Παρίσι κ.ά. Στη γαλλική πρωτεύουσα έγιναν διαδοχικές διαδηλώσεις επί 2 μέρες. Την επομένη, η γαλλική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι δεν θα είναι τελικά παρούσες οι 74 ισραηλινές εταιρίες που θα είχαν περίπτερο στο Eurosatoy 2024, την τεράστια έκθεση «για την άμυνα

και την ασφάλεια», από αυτές όπου παρελαύνουν οι πολεμικές βιομηχανίες και το Ισραήλ κατέχει (εύλογα...) εξέχουσα θέση.

Οι προειδοποιήσεις φίλων του Ισραήλ προς την ηγεσία του, για το «πίμημα» της (ξεκαπίστρωτα αλαζονικής) πολιτικής του, για τον κίνδυνο της «διεθνούς απομόνωσής» του, γίνονται σταδιακά πράξη μπροστά στα μάτια μας. Όσα έχουν γίνει παραμένουν λίγα, μπροστά στο μέγεθος του εγκλήματος που εξελίσσεται σε ζωντανή σύνδεση, αλλά πρόκειται για «άλλαμα» σε σχέση με την πλήρη κανονικοποίηση που είχε πετύχει το σιωνιστικό κράτος, ιδιαίτερα στην εποχή μετά το Όσλο.

Έχουμε σημειώσει ότι σε επίπεδο «κοινής γνώμης» ενισχύεται η πολιτική απομόνωση του Κράτους του Ισραήλ, όπως αποτυπώνεται στη μαζικότητα και τη διάρκεια του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Πλέον αυτή αρχίζει να μεταφράζεται και σε πραγματική-υλική απομόνωση από κάποιους «θεσμούς» και «οργανισμούς», ενώ δημιουργεί κάποιες ρωγμές και στην «συναίνεση» σε επίπεδο κρατικών ηγεσιών ή υπερεθνικών οργανισμών (βλ.σελ. 29). Αυτή τη διαδρομή, από κάτω προς τα πάνω, διένυσε και το κίνημα για απομόνωση του Apartheid της Νοτίου Αφρικής. Αυτή τη διαδρομή οφείλει να διανύσει και το σύγχρονο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Ανάποδα»), ή στη Νέα Ιωνία («Εκτός Σχεδίου» και «Κόκκινη Ρωγμή»). Καθιερωμένα γεγονότα που φέτος «δίνουν χώρο» στην Παλαιστινιακή Υπόθεση, όπως επέλεξε να κάνει το φετινό 17ο Φεστιβάλ των πολιτιστικών ομάδων της φοιτητικής εστίας Αθηνών ή αρκετά από τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ ανά την Ελλάδα (με εμβληματική την επιλογή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Αθήνας, βλ. σελ 16-17). Γεγονότα όπως η συνέχεια των εμφανίσεων των «Μουσικών της Αθήνας για τους Μουσικούς της Γάζας» ή το μονοήμερο στον πολυχώρο Somoud με φαγητό, ντάμπκε και παζάρι από την συλλοκτιβία «Gather for Gaza». Η συνέχεια των συμβολικών δράσεων, με αναρτήσεις παλαιστινιακών σημειών σε πανεπιστήμια και δημόσια κτίρια.

Εν τω μεταξύ συνεχίζονται επί μήνες οι συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα το Σάββατο, με σταθερό κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων. Πρόκειται για μια παρατεταμένη δράση της οποίας η συστηματικότητα και η επιμονή τους τελευταίους μήνες, οφείλει να γίνει παράδειγμα προς μίμηση για όλη την κίνηση του κινήματος και της Αριστεράς. Ξεκινώντας από την

πλαισίωση των ίδιων των σαββατιάκων συγκεντρώσεων από άλλες δυνάμεις (από τις 8 Ιούνη, η ώρα συγκέντρωσης μεταφέρεται από τις 12μ. στις 7 μ.μ., ελπίζοντας να διευκολυνθεί και μια ευρύτερη συμμετοχή). Αλλά και προχωρώντας με παρόμοια προσήλωσή στην οργάνωση συστηματικών δράσεων/καμπανιών.

Στα πανεπιστήμια, όπου διάφορες δυνάμεις έχουν φέρει στην επιφάνεια κάποιους από τους δεσμούς συνενοχής που πρέπει να σπάσουν (από συγκεκριμένες συνεργασίες συγκεκριμένων ιδρυμάτων μέχρι όσα αναφέραμε παραπάνω για το «Horizon Europe»). Ανέναντι σε προκλήσεις όπως η έλευση ισραηλινών εκπαιδευτών Κραβ-Μαγκά, πρώην ή νυν στελεχών του σιωνιστικού στρατού, για τις εξετάσεις εκατοντάδων μικρών παιδιών στο ΟΑΚΑ, που ματαιώθηκε χάρη στις καταγγελίες συλλογικοτήτων όπως το BDS Greece, η Ένωση Παλαιστινίων Εργαζομένων, η Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Εντοπίζοντας πτυχές της ελληνο-ισραηλινής συνεργασίας και συνενόχους (Energean, Elbit κ.ά.), που πρέπει να αντιμετωπίσουν μαζικές καμπάνιες καταδίκης του ρόλου τους.

Λευτεριά στα θύματα της καταστολής

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ να έρθει μια «γεύση» από Κολούμπια στην Αθήνα, αντιμετώπιστηκε με μια επίδειξη αυταρχισμού από την κυβέρνηση, με το σπάσιμο της κατάληψης της Νομικής και την σύλληψη όλων των 28 ατόμων που βρίσκονταν στο χώρο. Τα 9 άτομα ευρωπαϊκής καταγωγής έγιναν πρώτα στόχος μιντιακής υστερίας (οι «ξένοι» που έστησαν «επιχειρησιακό κέντρο» στη Νομική...) και υπέστησαν την πιο σκληρή μεταχείριση. Μεταφέρθηκαν στην Αμυγδαλέζα, ενώ απειλούνται και με απέλαση (!) για τη συμμετοχή τους σε μια ειρηνική-πολιτική δράση. Η δίκη των «28» αναβλήθηκε για τις 13 Μάρτη του 2025 και αφέθηκαν ως ελεύθεροι.

Χωρίς προφανή λόγο, οι Αρχές κράτησαν στην Αμυγδαλέζα την αφρο-γαλλίδα Λία Κουρτουά Ντάκμπα, που ξεκίνησε απεργία πείνας για την απελευθέρωσή της, την ακύρωση των διαδικασιών απελάσεων, αλλά και τις συνθήκες που αφορούν (όλους τους έγκλειστους) στην Αμυγδαλέζα. Άλλα δύο άτομα ξεκίνησαν απεργίας πείνας εκτός φυλακής, σε ένδειξη αλληλεγγύης. Οι Μητέρες Κατά της Γενοκτονίας,

ξεκίνησαν την 1η Ιούνη απεργία πείνας εκ περιτροπής, ενώ στοχεύουν να έχουν καθημερινή παρουσία στην πλατεία Συντάγματος (12-2), για να ευαισθητοποιήσουν τόσο για την υπόθεση της Λία όσο και για τη γενοκτονία στη Γάζα. Η υπόθεση της κατάληψης της Νομικής και της Λία είναι η πιο «διάσημη» ανάμεσα σε μια σειρά κρουσμάτων αυταρχισμού, κατασταλτικών παρεμβάσεων, προσαγωγών και διώξεων φοιτητών-τριών κ.ά. που αφορούν την στήριξη στον αγώνα των Παλαιστινίων.

Να μην επιτρέψουμε την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης, καμία δίωξη σε όσους-ες έχουν αρκετή ανθρωπιά για να επιχειρούν «να κάνουν κάτι!» όταν συμβαίνει μια γενοκτονία...

Camping resist.reclaim.revolt 2024

From the river to the sea – Palestine will be free!

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Το Camping Resist Reclaim Revolt 2024 θα γίνει από τις 31 Ιουλίου έως τις 7 Αυγούστου στο Camping Kato Alissos, στην Κάτω Αχαγιά. Για άλλη μια χρονιά, το καθιερωμένο camping που οργανώνει το rproject.gr, θα είναι μία ευκαιρία συνάντησης, ξεκούρασης, ψυχαγωγίας και πολιτικής συζήτησης μέσα στο καλοκαίρι.

Λευτεριά στην Παλαιστίνη – Αντίσταση στο σιωνισμό

Φέτος, το camping θα επικεντρωθεί στην αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Η γενοκτονία που διαπράττει το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ στη Γάζα τους τελευταίους σχεδόν 8 μήνες, με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες εκτοπισμένους πρόσφυγες, έχει συγκλονίσει όλο τον κόσμο. Παρά την ανοχή των κρατών και των κυβερνήσεων της Δύσης σε Ευρώπη και Αμερική απέναντι στο Ισραήλ, σε όλο τον κόσμο έχουν υπάρξει μαζικά κινήματα αλληλεγγύης στο δοκιμαζόμενο Παλαιστινιακό λαό. Έτσι στο φετινό camping θα έχουμε την ευκαιρία να συζητήσουμε για όλες αυτές τις κινητοποιήσεις που γεννήθηκαν σε όλο τον κόσμο ως αντίσταση απέναντι στη γενοκτονία και τη συγκάλυψή της, αλλά και να ανατρέξουμε στην ιστορία και να ξαναθυμηθούμε γιατί ο αγώνας

για ελεύθερη Παλαιστίνη έχει γίνει σύμβολο των κινήματων αντίστασης εδώ και δεκαετίες σε όλο τον κόσμο.

Θα συζητήσουμε για την ιστορία του σιωνισμού ως εθνικιστικό εποικιστικό κίνημα από τα τέλη του 19ου αιώνα, τον τρόπο που εκμεταλλεύτηκε τις θηριωδίες των ναζι κατά του εβραϊκού πληθυσμού για να αποκτήσει έρεισμα μέσα στην εβραϊκή κοινότητα, την αξιοποίηση της σχέσης του με τον ιμπεριαλισμό για να μπορέσει να χτίσει ένα εποικιστικό αποικιακό κράτος στη γη της Παλαιστίνης. Αυτή η ιστορία είναι χρήσιμη καθώς οι δυτικές κυβερνήσεις προσπαθούν να ταυτίσουν την πάλη ενάντια στον σιωνισμό και την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη με τον αντισημιτισμό, δηλαδή με το ρατσιστικό μίσος κατά των Εβραίων, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα για να κάνουν πλάτες στο Ισραήλ.

Η ιστορία της Παλαιστινιακής αντίστασης –από τις εργατικές απεργίες απέναντι στη βρετανική αποικιοκρατία και τους εποίκους, μέχρι την ένοπλη αντίσταση κατά της σιωνιστικής κατοχής, ως και την πρώτη και τη δεύτερη Ιντιφάτα– είναι αυτή που εξηγεί γιατί η παλαιστινιακή σημαία, η κουφίγια (παλαιστινιακή μαντίλα), το σήμα της νίκης με τα δύο δάχτυλα του χεριού έγιναν παγκόσμιο συνώνυμο της αντίστασης ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής αντίστασης σε κάθε περίοδο είναι άμεσα συνδεδεμένες με

τους αγώνες ενάντια στην καταπίεση και το κράτος – δολοφόνο του Ισραήλ.

Σε όλο τον κόσμο, έχει ηχήσει πολύ δυνατά η κραυγή αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, που ζητά δικαιοσύνη κι ελευθερία για τους Παλαιστίνιους, και απομόνωση του κράτους του Ισραήλ. Πράγματι, το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης έχει τη δύναμη να βάλει το δικό του λιθαράκι στον αγώνα για ελεύθερη Παλαιστίνη. Τα διεθνή παραδείγματα, οι δράσεις του BDS, οι διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων δείχνουν το δρόμο που μπορεί να επιτευχθεί ένας κρίσιμος στόχος: η απομόνωση του Ισραήλ, η αποδυνάμωση των πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών συμμαχιών του που εξασφαλίζουν την ισχύ του. Από αυτή την άποψη, τα αιτήματα του αντιπολεμικού κινήματος για το «οπάσιμο» του στρατιωτικού «άξονα» με Ισραήλ-Κύπρο-Αίγυπτο και για το σταμάτημα των εξοπλισμών στην Ελλάδα, είναι πολύ κρίσιμα.

Από τις συζητήσεις του camping δε θα μπορούσε να λείπει και η διάσταση της φεμινιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή αντίσταση και του αγώνα των Παλαιστίνιων γυναικών. Η κορύφωση της γενοκτονίας σημαίνει και την κορύφωση των μισογυνικών, σεξιστικών και γυναικοκτονικών πρακτικών που όλους αυτούς τους μήνες μεταχειρίζεται το κράτος του Ισραήλ για να κάμψει την αντίσταση. Γνωρίζουμε καλά ότι εδώ και δεκαετίες, με αποκορύφωμα τους τελευταίους επτά

μήνες, οι Παλαιστίνιες γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα αποτελούν τα πρώτα θύματα των επιθέσεων του Ισραηλινού στρατού.

Το φεμινιστικό κίνημα δεν μπορεί παρά να βρίσκεται στη μονή σωστή πλευρά της ιστορίας: με τον αντιστεκόμενο παλαιστινιακό λαό, με τις Παλαιστίνιες γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα που εδώ και δεκαετίες μάχονται για Γη και Ελευθερία.

Ψυχαγωγία και συλλογικές διακοπές

Οι ριζοσπαστικές ιδέες θέλουν συλλογικότητα και το καλοκαίρι συλλογικές διακοπές και ψυχαγωγία. Όλοι και όλες μαζί για μία εβδομάδα οργανώνουμε συλλογικά τις διακοπές μας, την ψυχαγωγία μας και τις συζητήσεις μας. Το πρόγραμμα του camping θα έχει όπως κάθε χρόνο θεατρικά δρώμενα, προβολές ταινιών, φοιτητικά και μαθητικά workshops, παιχνίδια για μικρούς και μεγάλους, γλέντια και πάρτυ, φτιάχνοντας έτσι μία πολύ ωραία πρόταση συλλογικών και οικονομικών διακοπών!

Συνεχίζοντας και φέτος την περσινή επιτυχημένη παράσταση stand-up comedy, θα έχουμε τη χαρά να απολαύσουμε από κοντά εξαιρετικούς/ές κωμικούς. Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ με χαμηλές τιμές. Επίσης, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

resist reclaim revolt
CAMPING

31 ΙΟΥΛΙΟΥ - 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Camping Kato Alissos, Κάτω Αχαγιά

**FROM THE RIVER TO THE SEA
PALESTINE WILL BE FREE**

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ / WORKSHOPS / ΕΚΔΡΟΜΗ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / STAND-UP COMEDY
PARTY ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ / ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ & BAR / ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ